

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 95
5 de febrer de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió 48, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre la llei electoral (tram. 300-00264/10) p. 3

Proposició de llei

de modificació del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre (debat de totalitat) (tram. 202-00022/10) p. 7

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de reestructuració del deute a escala europea (tram. 302-00241/10) p. 23

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les escoles bressol (tram. 302-00242/10) p. 30

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans materials i personals de l'Administració de justícia (tram. 302-00243/10) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'amenaça gihadista (tram. 302-00244/10) p. 45

Declaració

del Parlament de Catalunya de solidaritat amb el Cos de Mossos d'Esquadra per la mort de dos agents en acte de servei (tram. 401-00027/10) p. 52

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions per a desplegar la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 302-00245/10) p. 53

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els principals reptes i oportunitats que ofereixen les polítiques de la Unió Europea (tram. 302-00246/10) p. 60

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 48.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Reprenem l'ordre del dia de la sessió plenària amb el quinzenès punt, que és la interpel·lació al Govern sobre la llei electoral.

Interpel·lació

al Govern sobre la llei electoral
(tram. 300-00264/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, señora vicepresidenta, Cataluña, como todo el mundo sabe, accedió a la autonomía en 1979. Se elaboró un estatuto, y desde entonces, desde hace ya más de treintaicinco años, Cataluña no ha tenido nunca una ley electoral propia.

Hoy en día, en el año que empezamos, 2015, ya llevamos un tiempo que su Gobierno ha embarcado a todos los catalanes en una aventura secesionista en la que se busca levantar fronteras que nos separen del resto de España y de Europa. Ustedes han desobedecido, a estas alturas, han ignorado, una resolución del Tribunal Constitucional que suspendía la consulta del día 9 de noviembre. Celebraron ustedes, pese a todo, esa consulta sin censo, porque no podían acceder a él porque no era legal. La celebraron sin garantías, esa consulta, porque quienes cuidaban de la limpieza de la consulta del 9 de noviembre eran los propios promotores. El señor Junqueras escrutaba los votos. Y ustedes ahora, a estas alturas, siguen prometiendo aquello que no van a cumplir, que es hacer una especie de elecciones a las que ustedes llaman «plebiscitarias». Las elecciones que aquí se van a celebrar son unas elecciones autonómicas, que son las que marca la ley. Y las elecciones plebiscitarias, como todo el mundo sabe, no existen. O sea que ustedes ya cometieron un fraude con todos los catalanes, a los que tratan de engañar –yo creo que cada vez engañan a menos gente–, el día 9 de noviembre y ahora preparan para el 27 de septiembre próximo otro fraude más, porque dicen que esas elecciones que son en realidad unas elecciones autonómicas no lo son y que serán otra cosa.

Por tanto, ustedes quieren separarnos de España y de Europa, quieren que Cataluña sea un nuevo estado, pero ustedes han sido incapaces en treintaicinco años, ustedes y su coalición, la coalición que nos ha gobernado durante la mayor parte de esos treintaicinco años, de promover una ley electoral para los catalanes. Y ahora que la legislatura tiene fecha de caducidad para el mes de septiembre ustedes quieren, aprisa y corriendo, activar la aprobación de un texto de una ley electoral.

Pues mire, señora vicepresidenta: nosotros le pedimos que no engañen más a los catalanes y que además digan la verdad, porque esto que ustedes quieren hacer, que dicen que quieren hacer, que es una ley electoral, no es cierto. Ustedes no quieren hacer una ley electoral. Ustedes quieren otra cosa: ustedes lo que quieren es una excusa para proporcionarse las herramientas necesarias para perpetuarse en el poder. No buscan una ley electoral.

Y mire: la sociedad catalana pide las mismas reformas que pide el resto de la sociedad española. Las mismas reformas. Y las reformas que pide del sistema político, porque recordemos que la política actualmente es una de las principales preocupaciones de todos los españoles, de los catalanes y del resto de los españoles..., una de las preocupaciones, y debería darnos vergüenza, es la política, precisamente.

¿Y cómo podemos recuperar o dar más confianza a los españoles con la política? Pues con una buena y verdadera ley electoral, una ley electoral que no sea un sistema buscado por los partidos en el poder para perpetuarse.

Una ley electoral es, por ejemplo, la garantía de que la asamblea legislativa que representa a los ciudadanos de una comunidad autónoma es representativa de las ideas políticas de los ciudadanos de esa comunidad autónoma. ¿Cómo se consigue eso? Pues, por ejemplo, con el umbral de representación. En una comunidad autónoma que a partir de un 3 por ciento de votos, como tenemos aquí, por ejemplo..., la sociedad catalana esté debidamente representada, que los colores políticos que hay en la sociedad se trasladen a la cámara. Esa es una de las cosas que debe cuidar una ley electoral.

Otra es que sea proporcional; que la gente, cuando nos sentemos aquí, representemos proporcionalmente a las personas que nos han votado. ¿Y eso ocurre actualmente en Cataluña? Pues todos sabemos que eso no ocurre en Cataluña actualmente, y que el voto de un ciudadano de Barcelona vale casi dos veces y media menos que el voto de un ciudadano de Lleida. Casi dos veces y media menos. O lo que es lo mismo decir: el señor que vota en Lleida, su voto vale dos veces y media más que los de los habitantes del área metropolitana de Barcelona. Yo ya sé que esto al partido en el Gobierno y a otros partidos les favorece. Pero no quieren ustedes perpetuar esa ventaja para siempre. Den más proporción, proporcionalidad, a los ciudadanos.

Otra garantía que debe preservar una ley electoral es que la gente que se siente aquí no haya sido elegida a dedo, al dedo divino de los jefes o de los presidentes

de cada uno de los partidos. Y por eso –por eso– se pide que hayan elecciones primarias en los partidos. Yo estoy seguro de que si en el partido Convergència Democràtica de Catalunya hubiera elecciones primarias, ahora el presidente Mas tendría serios problemas para ser reelegido. Yo creo que tendría serios problemas. ¿Por qué? Pues mire: entre otras cosas, porque está llevando a su partido a la destrucción y a la irrelevancia en la política catalana; el partido que fue tanto. Lo cierto es que tampoco es todo culpa del señor Mas, sino de toda la trayectoria que ha llevado su partido y que se está destapando, afortunadamente, ahora.

Entonces, otra garantía que debe concurrir en una ley electoral es que tengamos listas abiertas o desbloqueadas; que la gente, cuando haya alguien imputado por corrupción, que no debería haberlo porque debería ser otra de las garantías de la ley electoral..., pero cuando haya alguien que políticamente el pueblo no lo quiera pueda saltárselo y pueda, en el ámbito de una lista desbloqueada, votar a unos pero no a otros. No poner precisamente en el número 2 al que haya designado el presidente del partido. Y esta es otra de las garantías básicas que debe tener una ley electoral.

Mire, y luego hay otra que es básica y que afecta a la limpieza de todo, que es que hayan unas juntas electorales verdaderamente imparciales y que garanticen verdaderamente la limpieza de las elecciones. Ustedes nos tememos que lo que quieren es, precisamente, controlar el órgano que controla. Eso es lo que ustedes quieren. Ustedes quieren una sindicatura, y para eso están haciendo en realidad esta ley electoral; una sindicatura hecha por sus amigos. Mire, nuestros predecesores en esta cámara, los que hicieron el Estatuto de 1979, lo tuvieron muy claro, y designaron como garantes de la limpieza de las elecciones a las juntas electorales, a los jueces, al poder judicial. No una sindicatura formada por sus amigos. Mire, vicepresidenta: usted comprenderá que si ustedes forman una sindicatura electoral en la que ese juez al que van a echar ahora de la carrera judicial por vulnerar el juramento de fidelidad a la Constitución sea quien tenga que garantizar la limpieza de unas elecciones que se hagan en Cataluña, y digo ese juez como podría decir la señora Rahola o cualquiera de sus amiguetes, o a cualquiera de los que forman el *consell* este de *transició nacional*, que seguro que habrá algún magistrado o exmagistrado del Constitucional también encantado de pertenecer a este tipo de organismos que ustedes tienen interés en fundar...

Mire, yo le diré por último una confesión: el otro día en la comisión de investigación del caso Convergència, del caso Pujol y de la corrupción política, que en Cataluña de esto sabemos mucho, yo sentí vergüenza cuando salieron allí las escuchas telefónicas en las que un señor de Convergència i Unió, el señor Oriol Pujol, hablando con un empresario..., estaban diciendo que iban a hablar con su gente de la Agencia Tributaria de Cataluña, y que si el señor presidente Mas había hablado ya o no con el presidente de la Agencia Tributaria de Cataluña. «Nuestra gente». Y eso eran, «nuestra gente», verdaderamente, porque el presidente de la Agencia Tributaria de Cataluña tiene el carnet de su

partido, de Unió –de Unió–, y es su gente en la Agencia Tributaria de Cataluña. Yo no quiero que ustedes llamen a su gente en la sindicatura electoral para decir si las elecciones estas que van a hacer ustedes para sacarnos de Europa y de España son o no son limpias. Por eso quiero que usted nos garantice, y se hará esta moción en Ciudadanos, que esto no va a ocurrir y que tendremos un poder judicial limpio que controle las elecciones.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Al principi em pensava que m'havia equivocat i que vostè m'interpellava sobre el 9-N. El convidó que ho faci quan vulgui, perquè, sincerament, crec que val la pena posar en valor tot aquell acte de participació ciutadana massiva, aquella explosió de festa, que va significar el 9 de novembre. Per tant, quan vulgui, amb molt de gust li explicaré tots els detalls que pugui. No tots, perquè li recordo que estem querellats per un acte de democràcia, però tot allò que pugui, no?

Però en comptes de respondre els seus retrets, que vostè és el que s'ha dedicat a fer, jo el que faré és intentar posar-li per damunt de tot quin és el capteniment del Govern sobre una llei que elabora el Parlament de Catalunya.

Però, deixi'm que faci un apunt, jo del que sí sento vergonya, i molta, és d'aquelles forces que el que fan és negar un dret als ciutadans, i és el dret que els ciutadans puguin decidir d'una manera pacífica, d'una manera democràtica, el seu futur comú.

I, per tant, aquest..., entro a explicar-li quin és el capteniment del Govern, que no és altre que fer tots els esforços possibles perquè aquesta llei, una llei que elabora el Parlament de Catalunya, es pugui aprovar i sigui una realitat ben aviat.

Jo, ja el mes de juliol del 2011, vaig publicar un article en què posava de manifest que qualsevol sistema democràtic sempre serà perfectible, però que en qualsevol cas, deia, un dels primers requisits de qualsevol democràcia justament passa perquè els ciutadans se sentin decisius i responsables en l'elecció directa dels seus representants. I feia esment, i en torno a fer avui, del fet que aquesta no és una qüestió senzilla. I si mirem el nostre entorn i si mirem la resta de països europeus, doncs veiem que cada país té un sistema diferent per triar els seus electes i que tots els sistemes segurament tenen avantatges i tenen dificultats, i que fins i tot entre els experts no hi ha un consens per saber quin sistema acabarà reflectint millor que els altres la voluntat dels electors.

I coincideixo amb vostè que a Catalunya tenim pendent l'aprovació de la nostra llei electoral, i que en

un moment que reclamem i treballem per enfortir les estructures d'estat –alguns, treballem per enfortir les estructures d'estat– crec que aquesta llei electoral és la principal estructura d'estat, que ens ha de permetre, a més a més, enfortir-nos com a país.

I sóc perfectament conscient de la complexitat que suposa elaborar i acordar una llei tan rellevant en aquest tram de legislatura. Però estem, jo diria..., ja no dic tots d'acord, perquè no crec que vostè hi estigui..., i si no volem parlar d'estructures d'estat, doncs aquesta és una llei cabdal. No ho podrà negar, no? I, per tant, és una llei important no únicament per a les nostres institucions, que també, però el que és més important és que és una llei vital per a la ciutadania, i, per tant, una llei de país.

I no ens podem amagar, ningú, ni vostès tampoc, darrere de les dificultats, d'excuses, com les dificultats, ni conformar-nos amb excuses que no hi ha prou consens o que no disposem de temps suficient. Per cert, vostès segurament no disposen de temps suficient. Fa més de tres legislatures que aquest Parlament treballa per una llei electoral.

I vostè en la seva intervenció avui ja deia que el que fa és buscar retrets. No fa, ni farà, cap proposta. Doncs jo li asseguro que jo, i el Govern, i el grup parlamentari del qual formo part, el que farem és esmerçar tots els esforços per tal d'ajudar a cercar el consens necessari perquè aquesta llei sigui una realitat, perquè entenem que ha de ser una realitat. I tenim aquest propòsit comú, i el que hem de fer, com deia, és cercar aquest consens. Perquè, tot i les previsions de l'Estatut del 79 i de l'actual Estatut, i vostè també en feia referència, aquest ha estat un tema que no s'ha volgut i no s'ha pogut –no s'ha pogut i no s'ha volgut– regular sense un ampli consens general, consens que considero del tot imprescindible.

Però aquesta és una qüestió indefugible, perquè, a més a més, s'inscriu en un context en què la societat reclama cada cop més una millora dels sistemes de participació política. I tenim el deure de treballar perquè la democràcia sigui cada dia millor i més efectiva, i sigui més forta. I, en aquest sentit, atansar la política al ciutadà, posar remei a l'allunyament que tantes vegades hem blasmat entre representants i representats, cosa que aconseguirem, per una banda, amb una llei electoral justa, moderna, adequada a la realitat del país, i, per una altra banda, doncs, amb la imprescindible manera de governar des de la proximitat, de gestionar la política sense recórrer constantment a allò que vostès fan, que és la desqualificació, i sobretot respectant l'adversari.

Perquè alguns entenem la política com un instrument útil per al progrés, com un instrument de l'enfortiment de la democràcia i de les llibertats, no? La llibertat s'enforteix, i la democràcia s'enforteix cada dia amb més democràcia, i és obvi que una democràcia efectiva només pot ser de base parlamentària. Un parlament fort i representatiu, legitimitat sempre per la voluntat dels ciutadans, crec que és la millor garantia contra temptacions populistes, demagògiques o, el que és pitjor, totalitàries de qualsevol signe. La llei electoral és

una eina fonamental de regeneració i enfortiment de la democràcia, i per això celebri que la ponència s'hagi tornat a reunir i que esmerci, almenys alguns grups parlamentaris, tots els esforços per tal que acabi el Parlament aprovant aquesta llei de país.

I li repeteixo que per part meua, per part de tot el Govern –ahir en feia esment el president–, tindran tota la nostra col·laboració amb el suport i la millor disposició possible, sent conscients, com deïem, i més avui, després de la seva interpellació, que hi ha moltes dificultats a vèncer, i que una llei com aquesta no només exigeix consens i responsabilitat per part dels partits polítics, que també, sinó que també ha de merèixer un ampli suport del conjunt de la societat. I cal elaborar les lleis pensant en la realitat del país, pensant en un país, Catalunya, que és plural i que és divers; i que vostè sap que la realitat de l'àrea metropolitana és diferent a la de l'Alt Pirineu, i que la problemàtica de Barcelona no té res a veure amb la problemàtica, doncs, de la Garrotxa o de Terres de l'Ebre, etcètera. I cap persona –cap persona– ni cap territori són diferents i no es poden sentir menystinguts ni es poden sentir irrelevants en la definició de les institucions resultants. I un parlament real, justament, és aquell que representa tant les persones com els territoris, i, en el cas de Catalunya, a més a més, amb una capital que acumula un alt percentatge de la població del país, la representació dels ciutadans de la resta de territoris és una qüestió essencial.

Per tant, aquesta llei el que ha de fer és vetllar també perquè els ciutadans de tot el territori se sentin representats en les institucions i en la presa de decisions preservant un model basat en l'equilibri territorial, un model basat en la cohesió social, i el que em sembla del tot necessari, i suposo que potser per això hi coincidirà, és que tots hem d'estar a l'alçada de les circumstàncies. I conscients, a més a més, que vivim uns moments històrics, moments en què la democràcia ens demana a crits més democràcia, ens demana un compromís més intens, i ens demana que situem l'interès cívic per damunt de les conveniències partidistes, i ens demana que fugim de posicions maximalistes, i ens demanen sentit de país, no retrets, sentit de país; i ens demanen una llei que estimuli la participació i en la qual les persones se sentin representades. I per a això treballarem, per una llei que reflecteixi la pluralitat i la realitat del país, per una llei que satisfaci les expectatives i les necessitats de participació del conjunt de la societat catalana.

I cal avançar en aquest sentit, perquè una part dels diputats siguin escollits directament, el que significa que una part de l'hemicicle es compongui per elecció territorial directa, cosa que també facilita el rendiment de comptes. I cal que siguem pragmàtics, sí, però també cal que siguem ambiciosos. I no podem aprovar només una llei d'Administració electoral. Si em permet, això és massa conservador. Per tant, no podem oblidar aquest objectiu final, que no és altre que el de comptar amb una llei electoral completa. I vostè feia esment: «Ara vostès vénen *deprisa y corriendo*.» No, no, escolti, *deprisa y corriendo*, re. Vam treballar la vuitena legislatura, la novena legislatura, s'estarà treballant la

desena legislatura, hi ha treballat molta i molta gent en aquest sentit. I alguns ho han fet amb ganes d'arribar a consens, no amb retrets. Hi ha treballat molta i molta gent. I vull recordar, també, la gran tasca que va realitzar el comitè d'experts en l'informe de participació, representació i transparència.

Per tant, com li deia a l'inici, sé que aquesta no és una tasca gens senzilla, però és un compromís que tenim molts partits. Que alguns els tenim de debò, que hi treballarem perquè això sigui realitat, i perquè per a nosaltres això respondrà a una voluntat conjunta d'obrir nous espais de participació, d'acostar més les institucions a les persones, de reforçar la transparència i, en definitiva, el que significa és millorar la qualitat democràtica i enfortir la vinculació entre societat, institucions i països.

Moltes gràcies. Espero que tinguem ocasió en la rèplica, no de continuar amb els retrets, sinó de posar alguna proposta sobre la taula que ens permeti dir que, efectivament, aquesta és una llei de país amb la qual tots volem treballar.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Carles Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora vicepresidenta, lo primero, decirle que respecto al 9-N, yo creo que no he negado, ni niego ni lo he hecho nunca, el respeto que merece toda aquella persona que quiera hacer las acciones que considere convenientes en defensa de sus ideas, y eso es de lo que se trató el 9 de noviembre. Pero es que yo les decía: ustedes engañaron, porque decían que eso era una consulta, y eso no era una consulta, era una *performance*, o era como la «uve», o como una manifestación más, pero valor, valor de consulta no tenía. Demostró, eso sí, lo movilizados, lo organizados y lo ilusionada que tienen ustedes a esta minoría fuerte de la población que está en la línea de lo que ustedes están promoviendo desde el Gobierno. Esto es lo que demostró el 9-N.

En cuanto a la ley electoral, que es de lo que hemos venido a hablar, yo creo que tengo que celebrar el tono en el que se ha expresado usted, en el sentido de que me ha tranquilizado bastante que usted ha citado varios elementos que debe contener esta futura ley electoral, y que no estamos hablando solo de una administración electoral catalana, que es lo que parece que se está alboreando en la comisión, que ustedes al final con lo que se conformarían es con decir: «Sí, sí, hemos hecho una ley electoral catalana, pero, mira, nos hemos puesto de momento de acuerdo sobre la administración», curiosamente, sobre quién vamos a nombrar nosotros, a qué amigos vamos a nombrar para que controlen la limpieza de las elecciones.

Entonces, si vamos a hablar de verdad de una ley electoral completa, de eso que los ciudadanos piden para verse verdaderamente representados en una asamblea legislativa, entonces nos vamos a poner de acuerdo

en muchas cosas. Nos vamos a poner de acuerdo, por ejemplo, en mejorar la proporcionalidad de esta cámara, de esta cámara legislativa, que con la adecuada representación territorial, porque esto desde luego no lo va a negar nadie, sí que alcancemos una mejor proporción de la cámara esta con la sociedad que nos da el mandato democrático.

Espero que también podamos..., y usted me dice: «Haga propuestas y no reproches.» Propuestas: que en la ley electoral hagamos que no puedan ir en las listas los procesados o imputados por corrupción política. Eso es una propuesta. Espero que usted ahora, en la réplica, me diga qué piensa acerca de esta propuesta. O qué piensa acerca de incluir primarias en los partidos políticos, para evitar que las listas electorales sean las designadas por unas pocas personas que tienen el poder de hacerlo. O también que me diga qué piensa de las listas abiertas, si podemos o no llegar a un acuerdo en listas abiertas o en listas desbloqueadas, para que los electores puedan elegir a quienes de aquellos que constan en una lista, quienes de esos quieren que les representen. Podríamos ponernos de acuerdo también en una ley electoral sobre reducir gastos, por ejemplo, reducir gastos en campaña. Y podríamos ponernos de acuerdo en que en Cataluña mandemos un *mailing*, un solo *mailing* con toda la información de los partidos políticos junta, para evitar que cada uno de los partidos políticos haga otros tantos *mailings*. Y yo creo que con eso se ahorra —se ahorra— buena parte de dinero público, del coste de cada una de las elecciones.

Y, por último, yo creo que el acuerdo debe tener muy presente que la limpieza de las elecciones requiere que sean vigiladas por un poder externo al Gobierno de la Generalitat, y eso es básico. No un poder formalmente independiente como el CAC, o como la Sindicatura de Comptes, o como el Síndic de Greuges, o como todos estos que están designados por esta misma cámara, y quienes somos los representantes políticos vamos a nombrar a aquellos que diremos que nos van a vigilar la limpieza de nuestras elecciones, de donde saldremos nosotros elegidos. Eso es una de las cuestiones básicas, y ustedes, además, que tanto hablan de estructuras de estado, hacen desconfiar en la concepción del estado este que quieren ustedes montar y qué estructuras quieren poner, si no son capaces de hacer una ley electoral verdaderamente democrática y que responda a las necesidades de los ciudadanos.

Gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, vostè, per un cantó, em diu que respecte al que va passar el 9 de novembre, i, per altra banda, diu: «Vostès van enganyar, vostès van fer un frau...», tot això que els agrada tant. Que no té cap valor la consulta? Doncs, miri, el valor li ho van donar

els 2.348.000 persones que hi van participar, aquestes li van donar el valor. I aquest és un exercici de participació democràtica. Per tant, el valor està aquí.

La llei electoral li recordo que qui l'elabora és el Parlament de Catalunya, no l'elabora Convergència i Unió, tot i que el Govern, i ho he posat de manifest avui i ahir ho va dir el president de la Generalitat, esmerçarem tots els esforços possibles per tal d'ajudar a cercar aquest consens. Però vostè han fet alguna proposta? Vostè el que han fet sistemàticament és criticar les propostes dels altres. Miri, jo ahir recuperava unes notes del ciutadà Cañas, que va fer quan jo vaig publicar aquest informe, i ell deia..., que és una mica el resum que avui li he explicat aquí, i, d'això que jo li deia, de conèixer la realitat del territori, de fer una llei que s'adeqüés a aquesta realitat, que posés en evidència, doncs, que el país és divers i plural, doncs, això em deia: «La vicepresidenta de la Generalitat, amb la seva proposta, fa tot un atac a la pluralitat, a la transparència i a la democràcia.» Per què? Doncs, perquè suposo que ell deu tenir un model diferent. Però, en tot cas, el consens es busca amb el respecte.

I deixi'm que li recordi també que l'Estatut diu que el sistema electoral ha de ser i ha d'assegurar la representació adequada a tot el territori, no? I què és l'adequat? Doncs, segurament l'adequat és el que decideixin les dues terceres parts del Parlament. I, per tant, en aquest sentit, li proposo també que s'hi sumi amb propostes, amb una actitud positiva, perquè entre tots puguem fer propostes i, sobretot, puguem avançar cap a una llei.

Per altra banda, vostè sembla que presumeixi que la llei catalana ha de perseguir finalitats espúries, no? O sigui que les institucions espanyoles són netes i les catalanes no? Això és el que vostè ha volgut posar de manifest? Bé, en tot cas, no hi entraré. El que sí, doncs..., crec que no podem adaptar cap llei electoral als interessos partidistes i que el que hem de fer és treballar perquè entre tots siguem capaços de cercar aquest consens, des de les propostes, des del coneixement de la realitat del territori.

I després, per acabar, un apunt. Vostè diu: «Escolti, els partits..., i haurien de fer primàries.» Tots els partits tenen els seus sistemes de democràcia interna. I Convergència i Unió té els seus sistemes, i funcionen perfectament. Per tant, escolti, no pressuposi i no basi tota la seva actuació en la crítica constant, d'«escolti, si hi haguessin eleccions primàries, el senyor Artur Mas no seria, doncs, el candidat». Escolti, el president Mas és el candidat d'aquest país, deixi'm que li ho digui. (*Veus de fons.*) Sí –sí, sí. I, per tant, no pressuposi... I jo li demanaria una cosa: miri cap a casa seva i, escolti, doncs, endrecin les coses a casa seva i deixi que cada partit, internament, posi aquelles mesures de democràcia que, en definitiva, són les que ens fan avançar.

Res més. Desitjo únicament..., i em torno a posar a disposició de la ponència, i el que desitjo és que realment en aquesta llei –que, ho torno a dir, crec que és una de les principals estructures d'estat, que crec que és una llei de país– tothom estiguem a l'alçada i, per

damunt d'aquelles opcions més partidistes, siguem capaços de fer una llei que doni resposta a unes necessitats de país, però, sobretot, que doni resposta a la realitat del nostre país; una Catalunya plural, una Catalunya diversa i un reequilibri territorial i una cohesió social que és imprescindible que pugui garantir aquesta llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre.

Proposició de llei

de modificació del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre (debats de totalitat) (tram. 202-00022/10)

D'acord amb l'article 105.2, presenta aquesta iniciativa un representant de la comissió promotora de la proposició de llei, per un temps màxim de quinze minuts. Té la paraula el senyor Andrés Rueda.

El representant de la comissió promotora (Andrés Rueda Sánchez)

Bon dia. Senyora presidenta del Parlament, senyors consellers, senyores i senyors diputats, permetin-me només un segon per compartir aquest moment amb tots els «ascadianos» compromesos, i especialment amb una persona, l'amic Iñaki Antón, un gran lluitador d'aquesta ILP.

Tengo el honor de ejercer hoy de portavoz de la comisión promotora, y déjenme que nos sintamos como si fuéramos a jugar la final del partido de la Champions. Estamos pletóricos y estamos confiados. Estamos aquí con una determinación muy clara: hemos venido a hacer política; pero política de los valores sociales, de la ética, de la dignidad, de la corresponsabilidad, de la transparencia y del compromiso. Este es nuestro camino de cómo vemos la política.

A nadie se le escapa que el progresivo envejecimiento de la población está transformando el famoso pictograma de esta pirámide en un verdadero iceberg, silencioso, que, si no lo tenemos, como dice muchas veces el *president* Mas, perfectamente controlado y ajustamos muy bien el rumbo de la navegación, su impacto puede volver a hundir el *Titanic*, arrastrando con él muchos de los logros del estado de bienestar. Por ejemplo, los próximos ocho o diez años, nuestra tasa de dependencia se va a incrementar ocho o nueve puntos, y se va a incrementar mucho la gran ancianidad.

Tampoco creo que a nadie se le escape el enorme calado social del acto que tenemos hoy. Entre dependientes, trabajadores directos, indirectos, firmantes de la ILP y sus entornos, el tema..., si hacemos números y multiplicamos, nos vamos fácilmente a una extensión que se acerca al millón de personas.

Y también sabemos todos que la Ley de dependencia es un antes y un después, es un instrumento diferente que nos ha dicho..., un abordaje institucional distinto hacia las personas que necesitan recursos para poder funcionar.

Este es un poco el marco. Y estamos aquí porque estos entramados económicos que aguantan el sistema por algún sitio se rompen. Y, como casi siempre, cuando hay tensión en los sistemas, por donde se rompen es por las partes menos reforzadas. En este sistema de dependencia no se están reforzando con suficientes garantías y compromiso las prestaciones económicas reconocidas, acreditadas y finalistas de la dependencia, para que sean efectivas, prioritarias en tiempo y forma. Esto es lo que les venimos a pedir a ustedes. Es muy fácil.

Tengamos una cosa clara: los impagos siempre añaden sufrimiento, y lo añaden a quien ya lo tiene. Y es injusto. Y tengamos en cuenta que, si el impago induce al sufrimiento procedente de quien tiene la responsabilidad de velar justo por lo contrario, el tema, entonces, además es grave.

La gestión de esta ILP tuvo en cuenta criterios demográficos desde el principio, y pesaron mucho. Debatiómos qué tipo de dependencia teníamos que proponer proteger y la decisión fue clara: los más grandes dependientes. Esta decisión, si ustedes hacen números, beneficia porcentualmente a los dependientes más jóvenes. Lo que pasa es que en el volumen de la *gent gran* numéricamente hay más grandes dependientes, pero los más jóvenes tienen afectaciones más severas y desde más al principio.

Otro requisito que planteamos en su momento fue que también fuera una propuesta absolutamente escrupulosa, respetuosa y vigilante con el dinero público. Queríamos afianzar valores sociales, pero queríamos hacerlo desde el equilibrio y desde la sostenibilidad. Tanto es así, que creo que es inédito que una ILP tenga coste cero, coste económico cero.

Ya que hablamos de coste, es imposible no comentar algo de financiación, pero por eso no estamos aquí, y si hablamos de financiación me como los minutos. Solamente diré que en el 2012 la Administración central modificó la estructura de la financiación. La Ley de dependencia suprimió el nivel acordado; pero lo suprimió de forma y manera que su importe pasara a incrementar la financiación adicional. Aquí está el tema, en esto está todo el follón de la dependencia en este momento. En el 2012, cambio de sistema de financiación; perfecto. En el 2012 empiezan los impagos a los dependientes institucionalizados. Pero si el dinero está, ¿cómo es posible que un cambio formal implique disponer de nuevos recursos? Bueno, sobre esto nos deben a los ciudadanos una explicación clara, documentada y acreditada, para que lo entendamos.

Pero ante esta situación el hilo conductor de todo esto..., ¿cómo ha ido? Pues, miren, yo les voy a hablar del Josep. El Josep es un gran dependiente, vamos a poner que en Hospitalet, y que está allí con una demencia que se le olvida si ha comido, si no ha comido, es doble incontinente, se cae, le falla el equilibrio...

Bueno, el Josep ni se conoce ni reconoce nada ni a nadie. Pero él ya pone su pensión en el sistema, un sistema que le dijo y le garantizó que se encargaría del resto. Pues, bueno, resulta que de vez en cuando al sistema se le pierden los recursos de Josep.

En esto nosotros, los profesionales del sistema, estamos en la escena que es donde nos toca: somos la parte implicada que tenemos que cuidar a este señor. Pero no vamos a saber si le podemos garantizar sus cuidados, que la ley nos obliga a ello, y la ley nos responsabiliza de que garanticemos la atención de él, de la señora María, de todos los ancianos. Bueno, ninguno de estos está mejor que él. Pero la ley también nos dice que tenemos que velar por garantizar sus derechos. Vaya, interesante. Hasta el punto, nos dice, que tenemos que procurarle la tutela de los poderes públicos. Muy interesante. Entonces, ¿nosotros qué hacemos? Nos vamos y se lo contamos al fiscal, que es poder público, y le decimos: «Mire usted, el señor Josep, la señora María y otros muchos más dependientes puede que tengan riesgo de desatención, porque los recursos de ellos, sus prestaciones, no nos llegan.»

Bueno, nos tenemos que seguir ocupando de estos señores; muchas son personas con alto riesgo vital. Y entonces buscamos otro plan, otra alternativa para seguir dentro de lo que nos marca la ley, buscar una fórmula jurídica que sea apropiada y que nos permita seguir protegiéndolo. Salimos a la calle. Larga travesía, dos años recogiendo firmas, para al final venir aquí, a este atril, y poderles decir a ustedes que los señores de Hospitalet, de Santa Coloma, de Vic, de vez en cuando tienen derechos secuestrados, tienen sus recursos secuestrados, incluso los finalistas a veces no se encuentran, y que en muchas ocasiones, muchísimas ocasiones, están siendo atendidos cada día gracias a la actitud solidaria y el esfuerzo de las familias y de los centros. Tenemos que decirlo y que conste.

¿Esta es la historia de una financiación? No. Es la historia de una *mala* financiación hacia muchos dependientes en la historia de unos recursos que no les llegan, nosotros entendemos que por decisiones equivocadas y, por lo tanto, revisables; por eso queremos que las revisen. También es la historia de una ILP y de unas víctimas, que, como siempre, son las personas más frágiles. Pero también es la historia de un tipo de mensaje que se da con estos impagos a la sociedad, que me van a permitir que diga que es cutre y muy poco transparente: la historia de un desencuentro entre formas de hacer cosas y la ciudadanía. Y entendemos que en ese contexto tenemos que modificar muchas cosas.

Hemos hablado antes de la señora María y del señor Josep. Pero todos los aquí presentes somos Marías y somos Joseps, independientemente del asiento que tengamos cada cual. Todos tenemos un común denominador, y es que todos vamos a tener déficits. ¿Alguien cree o está seguro de que en el mejor de los casos, si antes no tiene un accidente o una enfermedad, no va a ser también un gran dependiente, como lo son ellos? Estamos hablando de nosotros mismos, no hablamos de alguien que no seamos nosotros. ¿Y alguien cree que la evolución de la sociedad, con las obliga-

ciones de subsistencia o las propias dinámicas de la estructura, no tiende hacia la desatención personal? Creo que las respuestas son obvias.

Pues, no tenemos más remedio que volver a mirar y aprender de nuestras propias experiencias, asumir que somos una gran tribu y que sus miembros participan ocupándose comunitariamente de las personas más frágiles. Y aquí entráis en juego vosotros, como *parlament*. Vosotros sois nuestra institución representativa, y supongo que, como tal, debéis tener muchísimas cosas claras, pero yo quiero decir dos cosas claras: una, el derecho, y dos, la confianza. Sois nuestra institución representativa y tenéis que tener claro el derecho, la ley, y la confianza.

La imagen de este Parlament está siendo observada por mucha gente esta mañana, mucha gente está pendiente, de todo el Estado. ¿Por qué? Uno, porque somos Cataluña. Dos, porque somos la primera ILP, de las tres o cuatro que están funcionando en el Estado. Nuestras palabras y nuestras decisiones se van a escribir en un acta que va a ser estudiada con lupa por mucha gente. La decisión que aquí en esta cámara tomemos dentro de un rato va a marcar un camino de lo que queremos y proyectamos como sociedad catalana a todos los demás, a todo el mundo.

Por eso hemos venido a decirles que los ciudadanos más frágiles son líneas rojas, intocables e infranqueables, y que ustedes deben protegerlos. No se puede romper este principio. Debemos ser conscientes de qué somos, qué queremos, qué hacemos y qué mensaje queremos dar. Tenemos las competencias, tenemos el instrumento. Es muy fácil y es gratis –para que no sufra el *conseller* de Economía: es gratis.

Como hemos dicho al principio, esta parte del sistema no es fiable, porque a veces falla. Pero tengamos en cuenta también que desde siempre, y especialmente de tres años hacia aquí, la sociedad catalana estamos en la calle y estamos sin complejos. Estamos cumpliendo sobradamente con nuestro rol como tal sociedad. Estamos manifestándonos, estamos tomando iniciativas de muchas cosas que eran impensables hace unos años. Pues, en ese contexto –y ahora escúchenme bien–, esta iniciativa que hoy nos trae aquí no tenía que haber venido nunca. Venir aquí a decir que protegamos a los más débiles no lo teníamos que haber hecho nunca, porque debería funcionar por sí solo. Las familias, los vecinos, los centros, el conjunto social, estamos aportando generosamente una cuota de solidaridad muy importante, supliendo, yo creo que demasiadas veces, los poderes públicos.

En esto quiero recoger unas palabras, atendiendo el pensamiento de Vicente Ferrer, que decía que «la pobreza y el sufrimiento no están solo para ser entendidos, están para ser resueltos.» Y si antes me referí a nuestro error como sociedad, aquí encaja vuestro error como poder legislativo, que debe proyectarse a la ciudadanía sin ninguna duda, con nitidez y transparencia, de aquí no se puede dar cobertura a otra cosa que no sea eso. Alrededor de todas las personas frágiles, su entorno, casi siempre tenemos verdaderos dramas familiares, sociales, nosotros estamos en primera

línea y detectamos muy bien la saturación del sufrimiento. Ya no nos vale. Ya no queremos escuchar más veces el discurso tan recurrido de la ética, del esfuerzo de la Administración. No lo queremos escuchar, porque vamos a ser claros: respetar la priorización de los recursos finalistas no es en sí mismo ningún esfuerzo, ninguno; es una posición, es una decisión, pero no un esfuerzo. Y hablamos de voluntad política, y esa voluntad no requiere absolutamente de nada más que de voluntad.

La dotación de los recursos, esa sí que es un esfuerzo, pero es un esfuerzo patrimonio de todos nosotros. Estamos saturados de denuncias de corrupción y otras lindezas por el estilo. Hay que ser ejemplarizante. Los destinatarios de estos recursos en buena lógica debemos ser fundamentalmente los mismos ciudadanos que los hemos generado, y dentro de nosotros los más necesitados. (*Veus de fons.*) Bueno, voy perfecto de tiempo, ¿eh?

Para finalizar esta intervención quiero darles las gracias a aquellos diputados de los diferentes grupos que desde hace tiempo ya sabemos que veis bien esta iniciativa y que la vais a cuidar. Ahora os hemos vuelto a pedir a cada uno de vosotros, individualmente y personalmente, que la cuidéis también. Nosotros no concebimos –y creo que nadie de los aquí presentes, lo concebimos– otra cosa que no sea avanzar juntos como ciudadanos, como país y como pueblo si no llevamos al lado y junto a nosotros a las personas más débiles. El tablero, estos tableros nos dirán dónde está cada cual respecto a este pensamiento; la movida es esta, yo lo siento mucho.

Y ahora déjenme terminar con una referencia muy de los directores. Nosotros siempre decimos que para sufrimiento no hay pastillas –no hay–, no se receta paracetamol para eso; para ese dolor está la comprensión, la solidaridad y el compromiso de las instituciones con las personas que lo necesitan. Esperemos que cuidéis esta ILP, que es una ILP de todos. Y, bueno, estamos aquí para seguir trabajando, independientemente de lo que hoy pase.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Presidenta... Consellers, vicepresidenta, diputats, diputades, senyor Rueda, representants també del sector que ens acompanyen avui aquí, bé, per què hem presentat una esmena a la totalitat? Doncs, perquè Convergència i Unió no volem enganyar ningú, i els explicaré el perquè; però, abans, deixin-me descontextualitzar de què parlem avui, què és el que ens demanen i qui ens ho demana.

Ens demanen que la Generalitat de Catalunya prioritzi el pagament a favor dels beneficiaris i les entitats proveïdores de la prestació de la gran dependència, fer-ho per sobre de la resta de pagaments, és a dir, per sobre de la resta de prestacions socials.

Qui ho demana i qui ha promogut aquesta ILP? Doncs, ho demana i ho promou una part de les entitats proveïdores de la gran dependència. Per tant, ens demanen que la Generalitat pagui primer, per davant de la resta de prestacions que atenen les necessitats bàsiques de les persones, com ara la renda mínima d'inserció, les beques menjador o l'ajut econòmic de les mesures de protecció integral contra la violència de gènere, o la prestació al suport de l'autonomia a la mateixa llar per a les persones amb discapacitat, etcètera.

Com els he dit, nosaltres no volem enganyar ningú. Per què? Doncs, perquè la Llei de finances entenem que no pot establir una prioritat d'una d'aquestes prestacions per sobre de les altres, perquè provocaria una injustícia i una discriminació positiva.

Per tant, des de Convergència i Unió no volem enganyar ningú, ser coherents malgrat suposi quedar-nos sols; és millor quedar-se sol dient la veritat que sumar-se a una majoria que només buscar evitar el titular i el que fa és generar frustracions. Això ja va passar amb la Llei de la dependència, malauradament, a Madrid, molts s'hi van sumar i van generar unes expectatives en el sector que ens porta malauradament a situacions com les que estem parlant avui aquí en aquesta cambra. Nosaltres no vam enganyar en aquell moment, tampoc ho farem avui. I, des de Convergència i Unió tenim molt clar que s'han de prioritzar les prestacions socials, sí, les prestacions a les persones, però no podem fer una per sobre de les altres, les persones són molt importants. De fet, la Generalitat fa un gran esforç, i els donaré dades perquè ho tinguin més clar i vegin quin esforç es fa des d'aquí, des de Catalunya.

La Generalitat aporta a la dependència, en concret, més de 900 milions d'euros. És a dir, el 82,41 per cent, enfront dels 191 milions que aporta el Govern espanyol, aportació que, a més a més, any a any, hem vist reduïda injustament. És més, actualment aporten més les mateixes famílies, amb 245 milions d'euros, que el Govern espanyol. Per tant, la Generalitat aporta 900 milions d'euros, les famílies 245 i l'Estat espanyol 191.

Una llei de dependència que, ho recordem, no només no ens agrada perquè envaeix competències catalanes, sinó perquè ha estat i està infrafinçada. Ja és sabut que per a cada euro que aporta la Generalitat a l'Estat espanyol li correspondria que també aportés el mateix. I això, malauradament, no ha estat així. Ja sigui des de governs del PSOE, com del PP, tots –tots– ho han incomplert. I ara ens trobem que de cada deu euros que destinen les administracions a la dependència, vuit, més de vuit, ho fa la Generalitat.

Per tant, ho reitero, la Generalitat fa un gran esforç per evitar que les més de 145.000 persones del conjunt dels tres graus que configuren la dependència estiguin protegides. Si no es fes aquest esforç sàpiguen que un 64,91 per cent de les persones ateses a Catalunya, és a

dir, més de 94.000 persones, haurien quedat fora del sistema. Prioritat? Sí, perquè les persones en situació de vulnerabilitat ens preocupen a tots. És tanta la preocupació que els pressupostos de la Generalitat augmenta el pes en les polítiques socials, i la partida destinada a la dependència augmenta. Però els he de dir que, malauradament, aquests pressupostos estan bloquejats perquè el Partit Popular ha presentat al Consell de Garanties els pressupostos, i això farà un retard, malauradament, a les persones.

Prioritat en els pressupostos? Sí, però també prioritat amb la tresoreria. Perquè el que avui ens demanen és que prioritzem el pagament, és a dir, la tresoreria, els diners, el líquid, el que tenim per poder pagar mes a mes. És aquí on creiem, des del Grup de Convergència i Unió, convenient explicar el funcionament dels pagaments de la Generalitat, perquè ens ajudarà a aclarir dubtes bàsics.

Com ho fa la Generalitat? Primer paga les obligacions financeres, que són d'obligat compliment arran de la modificació de l'article 135 de la Constitució espanyola; segon, les nòmines als treballadors públics, i, tercer, les prestacions a les persones com, per exemple, la renda mínima d'inserció, les beques menjador, la prestació econòmica d'urgència especial per al pagament del lloguer o les quotes d'amortització hipotecària en situacions especials per atendre aquelles persones que han perdut l'habitatge com a conseqüència d'un procés de desnonament o d'execució, o l'ajut de mesures de protecció integral contra la violència de gènere, etcètera, i també la gran dependència, com ha de ser. De fet, les nòmines dels treballadors s'equipara a les prestacions de les persones, es prioritzen al mateix nivell, perquè són primer les persones les qui més pateixen i les més vulnerables.

I, a continuació, com ho fa la Generalitat? Quin és el següent pagament? Doncs, paga els convenis de col·laboració, és a dir, els concerts sanitaris, els concerts educatius, els socials i les farmàcies. És a dir, la realitat de la Generalitat té en consideració de molt prioritària l'ordre establert dels pagaments.

Si vostès es trobessin que tenen deu euros i han de pagar per valor de vint, què farien? Prioritzar. Doncs això és el que fa la Generalitat mes a mes, i el que fan moltes famílies, i el que fan moltes empreses, perquè la situació sabem que és complicada.

Alguns avui diran que no paguem el deute, fàcil de dir, però difícil de fer; perquè a més de ser per llei, això ens podria portar al col·lapse, un col·lapse que després si necessitem diners on anem, com ho fem? Ho saben el moment que estem vivint les finances de la Generalitat? Doncs, seria complicat. El Govern de la Generalitat prioritza, però no només ho fa ara, sinó que ho han fet tots els governs; no és un mèrit de Convergència i Unió, ho fan tots perquè les persones ens preocupen a tots, i no només prioritzar, sinó que a més el Govern, actualment, ha de gestionar amb racionalitat les finances catalanes que alguns van esgavellar.

Ara bé, vostès ens demanen amb aquesta ILP que el pagament a les entitats proveïdores, o sigui, vostès, vagi per davant de les nòmines o vagi per davant de

la resta de prestacions de les persones. Convergència i Unió, com els dic, no els volem enganyar, i no volem enganyar a ningú, som coherents amb allò que fem i allò que es pot fer. És així que des de Convergència i Unió tenim molt clar que hem de prioritzar les persones perquè som més vulnerables, cert, especialment aquelles que malauradament viuen situacions difícils, situacions que sigui per raons de salut o per raons d'exclusió social, perquè estem compromesos amb les persones.

Vostès ens diuen que el que plantegen té un cost zero. I el cost social? I els riscos dels altres sectors socials? Què els diem a aquesta gent? De vegades no tot són diners, com els deia, a vegades s'ha de prioritzar. Què els diem als milers d'infants que reben una beca menjador? Què els diem a les persones sense feina que reben una renda mínima? O a aquelles persones que reben un complement a la pensió no contributiva? Per nosaltres, totes les persones són importants, i sabem que és molt difícil, però així ho fem.

Sincerament, també sabem que sempre hi ha coses a millorar, sempre; però quan la situació de les finances de la Generalitat és la que és complica molt la situació i obliga a prioritzar més que mai, i ho fa –i ho fa– cada dia. Voler regular per llei una cosa que ja es fa, com els he explicat, amb aquest ordre de pagaments, o pitjor, voler regular per sobre d'altres prestacions, no ho farem, perquè a les persones no se les pot enganyar. Si avui no s'aprova l'esmena a la totalitat els vull dir que no vol dir que s'aprovi el que vostès plantegen, perquè això, des de Convergència i Unió, volem ser coherents i no enganyar, no volem enganyar ningú per quedar bé.

M'agradarà escoltar què diuen la resta de grups parlamentaris, perquè si estan a favor del que vostès plantegen estaran enganyant les persones que reben una prestació social, i, si no és així –és a dir, no estan d'acord amb el que vostès plantegen però permeten la seva tramitació–, els estaran enganyant a vostès. I nosaltres no ho volem això, no volem que els enganyn. No volem entrar en aquest joc, no és el joc correcte.

Vostè ho ha dit: «Nosaltres hem de ser coherents i seriosos.» Perquè si la nostra aspiració és la llibertat del nostre país ho volem fer i ho volem fer sense enganys, amb el màxim rigor. I els catalans hauríem de passar per això, és cert, cap català hauria de passar per això. No és just que amb el que generem com a país hàgim d'estar avui aquí parlant d'això. I els diré que tampoc no és just que la Generalitat hagi de gestionar aquestes circumstàncies. No és just per als catalans, per cap dels catalans. No oblidem d'on venim i on som: unes finances amb un dèficit heretat, un ofec econòmic per part dels diferents governs espanyols.

Des de Convergència i Unió seguirem treballant per a les persones amb coherència, amb rigor i sense enganyar a ningú. No donarem falses expectatives. Convergència i Unió, com d'altres que estan en aquesta cambra avui aquí han contribuït, i molt, en la construcció de l'estat del benestar, perquè hi creiem, perquè hi confiem i perquè volem que continuï. Ho farem

amb convicció, amb responsabilitat i al costat de les persones que més pateixen.

Moltes gràcies, presidenta, consellers, diputats i diputades.

La presidenta

D'acord amb la mateixa Llei de la iniciativa legislativa popular hi ha la possibilitat d'un torn en contra per part del representant de la comissió promotora per un temps de cinc minuts. (*Veus de fons.*) Pot intervenir ara, sí.

El representant de la comissió promotora

Bé. Jo crec que li vull fer una precisió a la diputada, perquè, com que ho ha dit dues vegades, penso que no ha sigut un error, que ha sigut expressament: nosaltres no som una entitat proveïdora, som una associació professional. Les entitats proveïdores estan allà dalt; nosaltres som professionals. I hi ha professionals, empleats, socis, accionistes, amos, directors contractats, centres de dia...; nosaltres no som una patronal. Només per deixar-ho clar, perquè consti en acta.

Diuen que vostès prioritzen les persones. Però, és clar, jo he escoltat les persones, que s'haurien de prioritzar, em sembla que en el lloc dotze. Que potser, amb les necessitats que tenen i l'edat que tenen, no sé si hi arribaran, en aquesta llista. «No volem enganyar.» Si no volem enganyar, jo tinc aquí dades concretes de pagaments –concretes– que s'han fet, i en aquestes dades que s'han fet aquests pagaments no s'han repercutit en els dependents; per tant, això a mi m'habilita a dir que hi han recursos que no s'administren d'acord amb el que diu la llei. Si és que no estem demanant res més que el que diu la llei, perquè, si la llei es compleix, probablement no estariem aquí.

Per tant, volia fer només aquestes dues precisions. La resta entra dintre del joc i suposo que els altres grups alguna cosa hauran de dir.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, passem al torn d'intervenció de la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, senyor Andrés Rueda i resta de gent que els acompanyen, senyores i senyors diputats, el nostre grup parlamentari va tenir coneixement fa dos anys, recordo, en una visita que vàrem fer a la residència de Terrassa, si no vaig equivocat, de com es va començar a gestar aquesta iniciativa legislativa popular que avui ens felicitem i agraïm que pugui arribar a bon port i

que, per tant, es pugui debatre aquí en aquesta cambra parlamentària.

Nosaltres volem, primer, en primer lloc, felicitar l'esforç. Realment, al darrere de 55.000 signatures, si no vaig errat, hi ha molt d'esforç al darrere. Nosaltres també hem participat en algunes ocasions en recollides de signatures i, per tant, volem valorar des d'aquí aquest esforç. I agrair també, i per tant ja podran deduir el sentit de vot del nostre grup parlamentari, que ens permetin debatre avui aquesta iniciativa i debatre també en els propers dies, en les properes setmanes, en els propers mesos, aquesta iniciativa.

Perquè avui, il·lustre diputada de Convergència i Unió, no estem discutint si estem o no estem d'acord amb el fons de la iniciativa; avui estem discutint si estem disposats o no a debatre sobre aquesta iniciativa. I nosaltres donarem, o sempre intentarem ajudar el Govern en tot allò que sigui possible, però mai ajudarem el Govern a evitar el debat, mai. Perquè el debat és necessari, i en un moment, a més a més, de desprestigi de les institucions, amb falta de proximitat entre aquestes i la ciutadania, en molts casos amb falta de transparència, amb falta de participació, que evitem que donem un cop de porta sonor a una iniciativa legislativa popular que té 55.000 signatures em sembla que seria un flac favor al país. I nosaltres, a menys que estiguéssim radicalment en contra del contingut de la iniciativa, que no hi estem, lògicament, això no ho farem. I per tant, ja els avanço que nosaltres votarem en contra, si no es retira, de l'esmena a la totalitat, i a més demanaríem al grup que l'ha presentat que la retirés i permetés que pràcticament, doncs, no haguéssim de votar aquesta iniciativa legislativa popular.

(Alguns aplaudiments.)

En tot cas, sí que volem fer alguns matisos, lògicament, per començar a plantejar el debat al voltant d'aquesta ILP, de tres temes que em semblen rellevants i que volem posar al damunt de la taula –bàsicament, amb l'objectiu d'anar més enllà, perquè creiem que és possible, fins i tot, anar més enllà–, tres aspectes que entenem que són rellevants.

Primer aspecte, respecte dels límits. La iniciativa legislativa popular parla de prioritzar, efectivament, el pagament i el blindatge de les persones grans dependents, però diu, i cito textualment: «excepte els casos legalment previstos». I quins són, aquests casos legalment previstos? Doncs, ens hem de situar i ens hem de remuntar a un 23 d'agost de l'any 2011. Què passava, un 23 d'agost de l'any 2011? Doncs, un partit anomenat Partit Socialista Obrer Espanyol pactava amb un altre partit anomenat Partit Popular una reforma de la Constitució –article 135– a partir de la qual s'obria la porta al que després va ser una autèntica estafa col·lectiva a través d'una llei d'estabilitat pressupostària que venia a dir, exactament, i cito també literalment, que el pagament del deute passava per davant de qualsevol altre concepte. Aquella Constitució sacrosanta que ens diuen que no es pot modificar, la varen modificar en un sol dia, i aquell dia ens varen dir que era molt més important pagar primer al senyor Isidre Fainé que no pas a les persones dependents d'aquest país.

Nosaltres ens volem rebel·lar contra això. I, per tant, el que plantejarem amb les esmenes és que anem més enllà. En uns moments en què el país ha superat el marc legal espanyol, i ho va fer el 9 de novembre, si estem per superar aquest marc legal per exercir la democràcia, també ho estem per exercir plenament la sobirania. I per dir-li a la ciutadania que primer són les persones i després els bancs. I aquest és el nostre missatge davant de la societat. I per tant, la primera esmena que plantejarem serà aquesta, per anar més enllà.

Segona esmena: en la proposta també es parla, i es cita una enquesta del CIS en la qual diu que els ciutadans demanen que prioritzem la despesa social, i després, en el contingut de la iniciativa legislativa popular es parla de prioritzar el pagament. Nosaltres creiem que en aquest sentit també podem anar més enllà. A diferència d'allò que ha fet l'Estat espanyol, a diferència d'allò que ha fet el Congrés de l'Estat espanyol, nosaltres ens imaginem un país nou en el qual es blindi per llei, i si convé a través de la futura Constitució del nostre país, en la qual convidem a tots plegats a participar-hi, que la despesa social és irrenunciable i que els governs del nostre país, el futur govern del nostre país, tenen un blindatge que s'anomena «despesa social». I aquest blindatge no és només pagar primer a les persones dependents sinó, sobretot, mantenir un nivell de despesa. Perquè el nou país que volem construir el volem construir a partir de la identificació de les persones amb la capacitat del seu estat per proporcionar-li qualitat de vida, i d'això se'n diu blindar la política social i blindar la despesa social.

I tercera consideració que volem fer: en el projecte de llei, en la iniciativa legislativa popular, es parla de blindar el pagament, de prioritzar el pagament, de les persones dependents, i em sembla absolutament lloable. Però, també, per què no blindar el pagament de les persones que perceben la renda mínima d'inserció? Per què no blindar també les persones que perceben algun tipus de prestació, com per exemple la prestació no contributiva o les pensions de viudat? Per què no blindar també les persones víctimes de violència masclista que reben alguna prestació per part del Govern de la Generalitat? Per què no blindar també les beques menjador? Per què no blindar també el pagament als serveis socials bàsics que reben els ajuntaments del nostre país? Per què no blindar també el pagament o els ajuts per a la pobresa energètica, que el Partit Popular, de forma mesquina, ha volgut evitar portant al Consell de Garanties Estatutàries el projecte de llei de pressupostos? Per què no blindar tot això? Per què no aprofitem l'avinentsa per anar més enllà, per dir a la ciutadania que nosaltres, com a país, prioritzem el pagament de les persones febles, de la majoria de persones d'aquest país, en comptes del pagament dels interessos? En definitiva, per què no llancem un missatge clar a la ciutadania que, abans que el senyor Isidre Fainé, amb tots els respectes pel senyor Isidre Fainé, són les persones anònimes, les persones desnonades cada dia, les persones que pateixen privacions, les persones en les quals volem centrar la nostra màxima atenció.

En tot cas, per tots aquests motius nosaltres, ho repetixo, no donarem suport a l'esmena a la totalitat del

Grup de Convergència –és més, demanàrem que la retiressin, ens sembla que seria un bon exercici per propiciar el debat– i, en tot cas intentarem, amb la força que puguem tenir, amb la complicitat d'altres grups parlamentaris, aconseguir que aquest debat que iniciarem a partir d'avui, que espero que iniciem a partir d'avui, ens serveixi per construir un futur millor, un país millor.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera, senyor Rueda, i també una cordial salutació a tots els seus acompanyants i les persones d'altres entitats, patronals i càrrecs del Departament de Benestar Social i Família que estan seguint el debat des de la tribuna. Una salutació. Jo vaig conèixer el senyor Rueda quan vaig ser diputada, i vam començar a parlar de la situació de la dependència. Recordo la primera compareixença del senyor Cleries, que va ser el primer conseller del Govern Mas, en la qual va dir que no hi hauria llistes d'espera i en la qual va dir que prioritzaria els grans dependents..., *y de aquellos polvos, estos lodos*, no? Tenim aquesta situació.

Després de la salutació, jo vull fer dues mencions a les intervencions que m'han precedit, tant a la diputada de Convergència i Unió, que ens ha repetit..., la paraula més repetida ha estat la de l'engany, i és clar, jo no sé si vostè s'està referint a l'engany que tenen en aquests moments en aquesta cambra amb els pressupostos, que no sabem quins són els bons, si són els que han presentat aquí o els que porten a Madrid. Com poden desaparèixer més de 2.000 milions en el trajecte de Barcelona a Madrid i Brussel·les? No sé si ens està parlant d'aquest engany o parla també de l'engany que hi ha hagut amb la renda mínima d'inserció, quan el seu Govern s'ha compromès a portar aquí una reforma..., ho dic, renda mínima d'inserció, perquè vostè ha fet servir aquest col·lectiu per tirar-los als dependents el tema de les prestacions, i com que l'ha fet servir, doncs, jo li dic també: vostès ens han enganyat, perquè van dir que farien una reforma de la renda mínima i encara l'esperem. O a aquest Parlament hem votat i hem aprovat diverses vegades que es pagarien les beques que els nens i les nenes necessiten al nostre país, i en això també els senyors de Convergència i Unió ens han enganyat, perquè tenim molts nens que necessiten beques menjador i que no les estan rebent al nostre país.

I, pel que fa a Esquerra Republicana, jo els felicito, i me n'alegro, que no recolzin l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió perquè volen fer el debat. Però això deu ser aquest matí, perquè ahir a la tarda es presentava una proposició de llei sobre menjadors escolars i en aquest cas sí que no hi ha hagut capacitat

de tenir debat, i aquesta diputada ha presentat una reforma de la renda mínima d'inserció no fa gaire i vostès tampoc han volgut debatre sobre aquest tema. Per tant, benvinguts al debat, benvinguts a les ganes de poder parlar d'aquest tema.

Entrant concretament en el debat de la ILP, per nosaltres aquesta ILP sobre les prestacions a grans dependents té tres causes, que nosaltres compartim. No compartim del tot l'instrument, i en això nosaltres també avancem que el debat que tenim a sobre de la taula i sobre el que farem en el debat parlamentari, i esperem que tinguem una llei que ho arregli, és quelcom molt important, que és aquesta sostenibilitat del sistema d'atenció a la dependència. És això, aquesta és la causa de la ILP, i sobre això és el que crec que hem de parlar.

I després, també, sobre el model d'atenció a les persones dependents. Aquest és un debat pendent al nostre país i és el que la ILP crec que tracta de resoldre. Per què? Doncs, perquè, per una banda, s'ha trencat el pacte social. Al final, l'estratègia europea de protecció social ens parla de pensions, de salut i d'atenció a la dependència. Les pensions i la salut ja sabem quina gestió estan tenint per part de la dreta al nostre país, amb les reformes de pensions, amb les retallades en salut, però és que l'atenció a la dependència també suposa aquestes cures a les persones en aquesta situació, i és evident que també s'ha trencat aquest acord.

A Catalunya, el capítol de prestacions econòmiques vinculades, o de cuidadores no professionals, té retallades importants des del 2012 fins aquí, i és evident que les retallades que ha fet el Partit Popular de la Llei d'atenció a la dependència, i això també cal posar-ho de relleu en aquest debat, són profundes i col·lapsen el sistema. El Partit Popular ha fet que la Llei d'atenció a la dependència no es pugui aplicar com cal, i això és un problema que té la consellera Munté però que tenen tots els consellers i totes les conselleres de totes les comunitats autònomes, i per tant, cal posar, en aquest cas, la responsabilitat on està. S'ha trencat la igualtat d'oportunitats perquè hi ha hagut un descompromís financer per part del Partit Popular a nivell estatal, s'ha debilitat la intensitat protectora d'aquesta llei, i també la cura a la llar.

El senyor Rueda ens ho deia, abans: Catalunya serà una de les societats més envellides el 2020, i és evident que necessitem un sistema d'atenció a la dependència que en aquests moments no està donant resposta. Però l'argument que no ens ho podem permetre o que va ser una llei infrafinançada i tot això que hem escoltat moltes vegades, jo ho he dit més d'una vegada des d'aquest faristol: quan Catalunya i quan Espanya han dedicat més diners a la dependència, quan hi hem dedicat més diners, que justament no és ara, estàvem per sota de la mitjana que hi dedica el conjunt de la Unió Europea. Per tant, sí que ens ho podem permetre, el que passa és que hem de prioritzar les cures a les persones grans.

Igual que prioritzem pensions, igual que prioritzem salut, tenim un «debe» que és l'atenció a la dependència.

La *Revista de Treball Social*, del Col·legi de Treballadors Socials, en el seu últim número, que és molt interessant, fa una comparativa en clau internacional. I el que ens diuen les treballadores socials en un treball molt rigorós és que en valors de paritat de poder adquisitiu Espanya, però Catalunya més que Espanya, està molt lluny d'Europa. Per tant, el discurs, l'argument que no ens ho podem permetre no és així. En aquests moments l'eurozona està al voltant dels 8.200 euros en valors de paritat de compra; Catalunya no arriba ni als 6.000. Per tant, tenim un recorregut en protecció social, tenim un recorregut en inversió social. És mentida que no ens ho podem permetre.

El següent argument per què el Grup Parlamentari Socialista recolzarà aquesta iniciativa social. Hi havia un compromís polític. I és un altre engany, en aquest cas, del Govern de Convergència i Unió. Perquè el Govern de Convergència i Unió ens va dir que faria un model català d'atenció a la dependència. I potser si haguéssim estat capaços..., si el Govern hagués portat en aquest Parlament una llei o una reforma o un sistema diferent, la societat civil no s'hauria hagut d'organitzar per forçar el debat en aquesta cambra. Perquè lamentablement les iniciatives que han arribat en aquest Parlament ho fan perquè el Govern no està fent els seus deures. Ens ha passat amb la renda mínima d'inserció; el conseller Mena la va retallar; ha hagut de ser una ILP qui porti el debat de la renda garantida; i, en el cas de la dependència, ens passa exactament el mateix. El senyor Cleries, la senyora Munté van dir que tindríem una llei; no la tenim.

I aquesta frustració, aquesta llista d'espera que supera ja les cent mil persones en el nostre país fan que el sistema d'atenció a la dependència en aquests moments tingui un suspens pel que fa a l'Associació de Directors i Gerents a nivell estatal. Estem per sota de la mitjana espanyola en algunes variables i en aquests moments –ho hem dit més d'una vegada– a Catalunya qui té atenció a la dependència és qui se la pot pagar. Perquè qui no se la pot pagar ha d'esperar un mínim de dos anys, amb llistes d'espera d'accés a les residències que ACRA ha valorat al voltant d'unes disset mil places. Per tant, tenim residències amb els llits buits i avis que han d'entrar a les residències esperant a casa seva. Aquesta és la situació.

Per tant, tenim una ILP, vénen vostès al Parlament, els familiars, els professionals, els gestors, perquè volen una solució al seu problema. Aquesta és la situació. Més d'una vegada hem parlat del risc de desatenció i hem parlat també dels impagaments. Avui estem a febrer del 2015, el Departament de Benestar Social i Família encara deu un mes de l'any passat que han de cobrar aquestes entitats. Però és que no és la primera vegada. Des que governen, diverses vegades, en diversos episodis, hem tingut dilacions sense la informació. Recordo que la presidenta d'ACRA deia que preferia una mala notícia a tenir sorpreses sempre negatives. I, des d'aquest faristol, el meu grup ha demanat moltes vegades que hi hagués un pla de pagaments. Perquè és veritat que el que estem dient no és que es pagui més, és que es pagui el

que es deu. El que diu la ILP és que es pagui el que l'Administració s'ha compromès a pagar.

I, per últim, en el temps que em queda voldria entrar una mica en els arguments que han fet servir el Govern i Convergència i Unió per donar..., bé, doncs, fer aquesta esmena a la totalitat i tirar enrere l'informe de la ILP. El debat i la tramitació seran sobre la sostenibilitat del sistema. El Govern diu que hi està en contra pels efectes pressupostaris que pot comportar, però hem de recordar que el que es demana és que es pagui el que es deu. El Govern també diu en el seu informe, el conseller d'Economia diu que, en cas de manca de crèdit, caldria sol·licitar un suplement de crèdit, i que està en *jaque*, està en escac l'objectiu de l'estabilitat pressupostària. Però hem de recordar que Convergència i Unió va votar a favor de la Llei d'estabilitat pressupostària, i, per tant, és una autoimposició. També va dir que no disposa de recursos addicionals per finançar crèdits extraordinaris o suplements de crèdit. Això diu, però fa quinze dies a aquest Parlament vostè, conseller, va portar un decret llei a convalidar que era un suplement de crèdit per més de 600 milions d'euros.

Per tant, amb aquesta lògica que ha de pagar el que deu, que és la paga extra als funcionaris, potser ha establert un precedent. Per què en el cas dels funcionaris sí i en el cas dels dependents no? Ara li giro l'argument. La senyora Senserrich deia: «Per què els PIRMIS no i els dependents sí?» I jo també li puc fer aquest argument. Potser el que hauríem de fer és treure aquesta línia argumental i dir que si es deu que es pagui. Perquè al final entenem que és un argument molt pervers...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Eva Granados Galiano

...sí, acabo–, de confrontar col·lectius que el que estan demanant és que el Govern pagui allò que va dir que pagaria.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, en representació del Grup Parlamentari Popular, el diputat Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Conseller i consellera, diputats i diputades, senyor Rueda, també a tot el públic que ens acompanya... Yo, señor Rueda, decirle que hoy estaré orgulloso de votar por segunda vez a favor de la ILP, que es votar en contra de Convergència i Unió, es a favor de los dependientes, porque ya firmé en la plaza Catalunya, usted lo sabe perfectamente, usted estaba allí, ya firmé, y lo votaremos también todos nuestras compañeras y compañeros del Partido Popular de Cataluña.

Miri, jo em faig una pregunta. El Govern de Catalunya dona resposta a les necessitats que els planteja, en aquest cas, la societat civil a les necessitats que hi ha actualment a Catalunya? Està donant resposta a totes aquestes dades que tenim, a totes aquestes persones, al 20 per cent de pobres que hi ha a Catalunya, als més de quaranta mil nous pobres que hi ha hagut el 2013, a les 554.600 persones sense ingrés, al 27,3 per cent d'infants que estan en la pobresa, al 21,9 per cent de les llars catalanes, que són catalans encara que no posin l'estelada, senyores i senyors de Convergència i Unió, que viuen de la pensió de la seva gent gran? El Govern de Convergència i Unió avui, presentant aquesta esmena a la totalitat, està a favor de la societat real catalana? No. Avui han presentat una esmena a la totalitat en contra dels catalans i en contra de les catalanes. Aquells que diuen que piloten un procés... Sap el que passa, senyor Rueda? Que a Ítaca no hi ha pobresa; a Catalunya sí, però a Ítaca no. I aquells que ja viuen a Ítaca no saben quina és la realitat dels catalans i de les catalanes.

I avui jo els agraeixo dues coses: que ens hagin fet costat, no només al Partit Popular, sinó a tots aquells partits polítics que fa temps que diem que el rumb que porta aquest Govern és un rumb equivocat. Sempre ens presenta la senyora consellera..., sempre ens diuen que faran un pla de xoc. L'únic pla de xoc que té aquest Govern és el pla de xoc de trens. Si ja ho va dir el senyor Mas –el senyor conseller d'Economia ho deu recordar molt bé–: «Posem rumb a col·lisió.» No és cert? El 2012 ho va dir: «Posem...» L'únic pla de xoc que tenen és el pla de xoc de trens. Cap pla de xoc social, i ara m'hi referiré.

Per tant, vostès han presentat una esmena a la totalitat al Govern de Convergència i Unió i a Esquerra Republicana. I jo avui em fa gràcia..., jo ho agraeixo al Grup d'Esquerra Republicana, que voti en contra de l'esmena a la totalitat. Senyor Bosch, que hi han eleccions properament? (Pausa.) No ho sé. Hi han eleccions? Perquè, escolti'm, vostès fa quatre anys o els darrers dos anys que voten i pacten amb Convergència i Unió en contra de les polítiques socials. Dos anys porten. I ara ens ve Esquerra Republicana a dir: «No, ens posem a favor de la societat...» Que potser hi han eleccions, senyor Bosch? Sí, el 27 de setembre. Clar, ara ho entenem! Jo li ho agraeixo, però, escolti'm, els seus interessos són interessos purament electorals.

I, per tant, toquem de peus a terra, parlem del que toca. Perquè fins ara a Catalunya hem parlat molt..., fixi-s'hi, amb tots els problemes que tenim, no ho torno a repetir, quin és el debat del Govern? Llistes úniques, llistes paraigües, fulls de ruta, constitucions d'estats imaginaris. Aquesta és la prioritat que té en aquests moments el Govern. Per tant, aquest Govern no està a l'alçada, i avui ha demostrat que no està a l'alçada.

I avui ens diu la senyora Senserrich: «No volem enganyar ningú.» A mi, amb tot el respecte, senyora Senserrich, se m'escapava el riure. Escolti, porten..., no sé si vostè pensa que ha vingut al club de la comèdia al Parlament de Catalunya. Fa quatre anys que enganyen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i ara els entren els remordiments? Ara ens diuen que no volen

enganyar ningú? I ara els ho demostraré i ara li donaré les dades. I la senyora Senserrich, com sempre fa Convergència i Unió, quan li diem..., i la consellera quan ens ve a parlar a la comissió, sempre ens diu: «No, és que no hi han diners. Clar, això és Madrid.» Es com el comodín del públic. Se'n recorden, el *comodín del públic*? Sempre es el *comodín de Madrid*. Quan el Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, perquè han estat Govern durant dos anys, no saben què dir, diuen: «Comodín, Madrid.» No, és que a Madrid, clar, són tan dolents... I fins i tot ahir a una interpellació que el senyor Bosch –autointerpellació– li feia al senyor Puig, doncs, li feia això, no?, li deia: «Veritat, senyor Puig, que nosaltres ho fem molt bé però són aquests de Madrid...» I el senyor Puig li deia: «Sí, sí..., per descomptat.» És a dir, aquestes interpellacions que es fan entre vostès, eh?, que és de Govern a Govern. Sí, bàsicament, senyor Bosch, va ser el resum de la seva interpellació.

Doncs, miri, deixi'm que li doni unes dades sobre com enganyen els ciutadans de Catalunya. Fa poc jo sentia el meu portaveu, no podia ser d'una altra forma, quan feia el debat de pressupostos, i parlaven del pressupost. Els ciutadans de Catalunya, els catalans i les catalanes tenen dret a saber que vostès tenen 36.000 milions, i aquí està el conseller d'Economia que ho pot certificar: 36.000 milions del pressupost de la Generalitat. D'acord? 36.000 milions. Perquè vostè, quan ens parlava, ens deia: «Prioritzar.» D'acord.

En què prioritza, llavors, el Govern de Catalunya? Fixi-s'hi... –i permeti'm que em posi una mica tècnic en aquest sentit perquè jo crec que és important–, fixi-s'hi, Catalunya destina a les polítiques socials –que vol dir educació, política social i sanitat– 1.915,22 euros per habitant; és a dir, que som els tretzens de tot Espanya. Dades amb el pressupost a la mà. Els tretzens de tot Espanya.

És a dir que destinem 11,27 punts menys que la resta de comunitats autònomes a aquests conceptes –11,27 punts del pressupost de la Generalitat. És a dir, no parlem de les partides que vénen de fora: del pressupost de la Generalitat. Això vol dir que si a Catalunya, perquè som de les comunitats que invertim més per habitant en el nostre pressupost, gastem 642,66 euros més per habitant, estem gastant actualment menys en política social. Això què vol dir? Que tenim un decaïment, fixi-s'hi, amb la resta de comunitats autònomes de despesa social de 748,50 euros per habitant. (Veus de fons.) I tant que és veritat, senyor conseller –i tant que és veritat! I, si ho vol, qualsevol dia li fem una interpellació i ho discutim: 748,50 euros per habitant. Sap què vol dir això? Una xifra de 3.623 milions d'euros, que això no és dèficit fiscal, això és el dèficit social d'aquest Govern de la Generalitat i Esquerra Republicana: 3.623 milions d'euros que vostès ens deuen als catalans. Aquesta és la diferència. Que no vol enganyar ningú, senyora Senserrich? Si fa anys i panys que enganyen –fa anys i panys que enganyen. Paguin als catalans el que ens mereixem, perquè no volem ser espanyols de segona, que és al que vostès ens estan condemnant.

I, per tant, escolti'm una cosa, no parli de patiment. Jo he sentit que vostè parlava del Partit Popular i del patiment, des de Convergència i Unió. Però si vostès estan fent negoci electoral del patiment de la gent. A vostès els interessa el patiment de la gent. O no va ser una diputada d'aquesta cambra de Convergència i Unió que va dir que la crisi econòmica era una oportunitat per a la independència? O ho vaig sentir malament? Va ser una diputada de Convergència i Unió que va dir que el patiment dels catalans era una oportunitat per al full de ruta. Perquè, senyora Senserrich, sense patiment dels catalans no hi ha full de ruta. Aquesta és la realitat. Vostès fan negoci electoral del patiment dels catalans.

I no vingui a donar-nos lliçons del pressupost, perquè si avui en dia no tenim un pressupost a Catalunya..., per cert, no el tenim encara, no el vam tenir el 2012, el 2013 es van inventar un pressupost fictici, aquest any..., 2014, aquest any es tornen a inventar un pressupost fictici. Si avui en dia no tenim un pressupost és perquè entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana no es van posar d'acord, perquè fa dos mesos que l'havien d'haver aprovat. Aquesta és la realitat. A qui pretenen enganyar? Si vostès no es posen d'acord és el seu problema, no és el nostre problema.

Per tant, escolti'm, tenim recursos. El problema és que no sabem prioritzar. Perquè, escolti, per què mentre es tanca..., i, conseller, per què mentre s'estan tancant llits d'hospital vostès augmenten un 20 per cent el pressupost d'acció exterior? Per què mentre deixen de subvencionar les llars d'infants vostès doblen el pressupost del Diplocat? Per què la senyora Senserrich ens diu que no hi ha diners, més diners per a la dependència, però sí que hi ha diners per posar una ambaixada a Johannesburg, a Sidney, a Tòquio? I així fins a cinquanta. Per què no hi ha diners per a la renda mínima? Jo he sentit «la renda mínima». Però si vostès estan bloquejant la renda mínima en aquest Parlament! Per què no hi ha diners per a la renda mínima i sí que hi ha diners per a la catorzena paga per a la classe política més ben pagada de tot Espanya? –més ben pagada de tot Espanya? Els càrrecs de Convergència i Unió? Sap el que passa? (*Veus de fons.*) Sí, senyor Fernández, sap el que passa? Que com que vostès tenen la seu embargada, han convertit la Generalitat de Catalunya en la seva seu. Això és el que passa. Aquest és el problema.

Per tant, escolti'm... (*Remor de veus.*) Escolti'm, per a vostès tot el que és política social està a la cua perquè la seva prioritat és construir estructures d'estat.

Miri, hi han dos models, bàsicament –hi han dos models, bàsicament–, per a Catalunya, i Catalunya es mereix un altre govern, un govern no nacionalista que ens tregui d'aquesta situació. Hi han dos models: el model que està fent el Govern de Mariano Rajoy –abaixar els impostos als catalans, crear més ocupacions per als catalans i crear riquesa econòmica– i el model de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que ha condemnat els catalans a estar a la cua de la política social. Esperem que amb això puguem recuperar la dignitat real dels catalans, que és la dignitat

dels dependents i de la gent que ho està passant més malament.

Gràcies, senyora presidenta, senyora consellera, senyors consellers, senyors diputats, senyor Rueda.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat David Companyon.

David Companyon i Costa

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, primer de tot, fer una salutació al senyor Rueda, dir-li que compartim la seva intervenció, el to i, sobretot, aquell missatge que vostè ha adreçat al Parlament de Catalunya, de responsabilitzar-se d'aquelles persones que més pateixen a la nostra societat. I també, doncs, saludar a totes les persones que han acompanyat i han treballat perquè aquesta ILP finalment, com es deia també abans, superés les cinquanta mil signatures necessàries perquè es pogués debatre avui en el Parlament de Catalunya.

Hem de veure, a més, que aquesta societat catalana està molt mobilitzada. Aquesta és una de les ILP que s'han tramitat durant aquests dos darrers anys: una ha estat la ILP de la renda garantida ciutadana, que va aconseguir més de 125.000 signatures; la ILP que avui veiem, més coneguda com «la dels grans dependents»; però també actualment hi han dues ILP per a les quals s'estan recollint signatures: una contra la pobresa energètica i pel dret a sostre, i una altra amb relació a la Llei d'educació i, per tant, un dels drets fonamentals també dels catalans i les catalanes. Per tant, saludem aquest debat avui, que és fruit d'aquest treball que els ciutadans i ciutadanes estan fent, i ho estan fent perquè hi ha tot un conjunt d'aspectes a què aquest Govern no està donant resposta, i s'està utilitzant un mecanisme, com són les iniciatives legislatives populars, perquè es puguin debatre aquí al Parlament.

De què tracta aquesta ILP? De finances? De pressupostos? Del deute? De la despesa? Del dèficit? De drets socials? Doncs, una mica de tot plegat, no? Però el quid està en l'ordre dels factors, i en aquest cas l'ordre dels factors sí que altera el producte. Què posem primer? Quines són les prioritats polítiques davant del pressupost i la despesa? Les necessitats de les persones més vulnerables, o el pagament del deute i els seus interessos? És legítim que un govern posi en primer lloc el pagament del deute en uns terminis que ofeguen no només l'economia, sinó també la mateixa ciutadania? I que els més castigats siguin aquelles persones més vulnerables, els més febles, els infants, els aturats, les famílies que no tenen cap ingrés, les persones grans o aquelles que tenen un grau de dependència pel qual no poden desenvolupar la seva vida d'una manera autònoma.

Sens dubte, aquests dies, si obrim qualsevol diari o veiem el *Telenotícies*, aquest és un debat que està recurrent Europa. La recorre perquè milions de grecs han decidit donar una victòria a un partit que es diu Syriza que s'ha presentat amb un programa contra l'austeritat, contra l'«austericidi», contra algunes de les mesures que avui intentarem debatre i poder resoldre. Perquè aquest ordre de prioritats no és natural; no hi ha cap llei divina que ens digui que aquest és l'ordre de prioritats. Això és política, i aquí estem per debatre de política. I per a què serveix la política? Per donar resposta a les necessitats i a l'interès general de la ciutadania o a l'interès d'uns pocs, d'uns cada vegada molt més pocs però que cada vegada tenen més i tenen més capacitat per poder decidir sobre les nostres vides?

Mireu, per Iniciativa i per Esquerra Unida aquesta ILP apella a la dignitat de les persones i no mereix acabar en un calaix; raó pel la qual el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida votarà en contra de l'esmena a la totalitat de Convergència, a la qual demanem que la retirin. Encara són a temps de poder-la retirar, no només per evitar-se una derrota aquí al Parlament, sinó perquè, hi insisteixo, no mereix, aquesta ILP, que ha tingut la signatura de 55.000 persones, que no la puguem debatre en el Parlament. I això no configura quin és el resultat final, sí que ens permetrà debatre i donar una resposta.

Entenem que el Parlament, hi insisteixo, ha de donar aquesta resposta a la demanda de fons de la ILP i ha de permetre als grups treballar la seva tramitació. És una demanda urgent i majoritària del conjunt de la ciutadania; per això apellava abans a quants centenars de milers de ciutadans estan signant ILP. Perquè, a més, el nostre grup entén que aquesta ILP, com la resta, tenen un comú denominador: no pot ser que les classes populars, les classes treballadores, paguin una crisi que no han provocat, però de la qual són víctimes; i el senyor Josep o la senyora María, que abans deia el senyor Rueda, són víctimes. I hem d'acabar amb aquest estat de la situació, i aquí podem començar a fer-ho.

Ahir el mateix conseller d'Economia clamava –qui ho havia de dir!–: «El manteniment del nivell de despesa va per davant de l'objectiu de dèficit.» Benvingut, conseller –benvingut. Després d'anys i panys de sacrificar-ho tot al dèficit, d'haver votat a Madrid la Llei d'estabilitat pressupostària o fer votar en aquest Parlament una llei encara pitjor, que ens portarà que l'any 2017 el dèficit sigui zero, parlar del nivell de despesa implicarà també debatre de l'ordre de prioritats, de la mateixa manera que vam veure com l'informe negatiu que va fer el Govern perquè la Mesa del Parlament rebutgés la tramitació de la ILP –ho recordaran els seus promotors, vam tenir un informe negatiu del Govern, perquè la Mesa del Parlament no la tramités–..., i és que el debat pressupostari sobre les partides socials és el que en el debat pressupostari més critiquem, en l'actual debat que estem tenint. El Govern i el seu soci, en un moment d'emergència social com és el que viu Catalunya, no han posat el nord d'aquest pressupost per fer front a aquesta emergència social, i ho vam veure en la resposta que el president va donar

ahir al diputat Joan Herrera, en resposta a per què el Govern no prioritzava la ILP de la renda garantida.

Mirin, l'informe negatiu que va trametre el Govern d'Artur Mas a la Mesa del Parlament es basava en el fet que l'aprovació d'aquesta ILP comportaria un augment de la despesa del pressupost, versió que ha estat repetidament desmentida pels seus promotors; no pretenen cap modificació ni que hi hagi cap increment en la partida pressupostària. El text del Govern deixa textualment: «Les prioritats que es segueixen en el pagament prioritzen, en primer lloc, les obligacions financeres, abans que els compromisos amb el sector social de caràcter finalista. Aquesta és l'aplicació a Catalunya de la reforma de l'article 135 de la Constitució, pactat entre el PSOE i el PP, amb el vistiplau de Convergència.» Aquesta màxima que tot per a la banca, si queda quelcom que sigui per a la banca i, en fi, a la banca se li paga religiosament, per davant de les entitats del tercer sector, de les farmàcies, i justifica les retallades en partides de sanitat, educació, habitatge, Llei de barris o serveis socials.

Mentre que el Govern blindava els pagaments a la banca, aquesta ILP el que planteja és blindar abans el pagament a les residències geriàtriques. El Govern d'Artur Mas, defensor de les polítiques d'«austericidi», contraposa, però, el seu dret a decidir sobre quines partides de la despesa prioritza. «Pel Govern, aquesta ILP comportaria l'establiment d'una nova restricció en el marge de maniobra amb què es pot actuar a la gestió de la tresoreria, el que podria suposar haver de pagar abans els concerts socials que el deute»; això és el que deia el text del Govern.

A qui beneficia aquesta ILP? Doncs, mirin, els grans dependents. Quin és el debat de fons que ens planteja? La necessitat d'establir un sòl de la despesa en els pressupostos que assegurin i blindin el nivell de despesa social, i, pel nostre grup, aquest debat és imprescindible.

Té interessos ocults, aquesta llei, aquesta ILP, ens han vingut a dir? Ens han vingut a dir que sí, que aquí hi ha un lobby, un grup d'interès que l'ha impulsat. Doncs, mirin, almenys ells han donat la cara, no com altres lobbys que tenen els seus gabinets d'advocats per redactar lleis exclusivament en benefici dels interessos dels seus accionistes –les elèctriques, constructors, multinacionals, concessionàries d'autopistes...– i que després presenten als partits del règim i que converteixen la seva aprovació en un mer tràmit, on l'interès general és trepitjat sense cap pudor.

Com deia, almenys ells han donat la cara i han recollit 55.000 signatures, que són un clam envers les retallades de la Llei de la dependència fetes pel Govern del Partit Popular, principal culpable de la situació que estem aquí... Aquí cal parlar de culpables, i vostè, senyor López, no pot sortir aquí *de rositas*: vostès són els culpables de la situació que estem vivint aquí, o com a mínim els principals culpables. I no només perquè han carregat injustament la part més gran de la reducció del dèficit a les comunitats autònomes, sinó perquè el seu atac a la Llei de la dependència ha estat brutal: han reduït més del 80 per cent de l'aportació al

sistema d'atenció a la dependència, que suposa una reducció i una precarització de l'atenció a les persones. Mirin, avui en dia, la seva política el que està fent és que moltes famílies no puguin fer front a les despeses vinculades amb la cura a l'atenció als dependents.

No tinc temps per llegir-ho tot, m'he passat, però voldria recordar-li una cosa a la diputada de Convergència i Unió, quan vostè parlava de no enganyar. Vostè, diputada, abans de preparar-se la intervenció no s'ha llegit el programa electoral, que sí que és un contracte entre la ciutadania i, entenc, el Grup de Convergència i Unió. El tinc aquí, són cinquanta mesures; li'n llegiré dues –per allò d'enganyar, eh? Diu la 45: «Crearem més places d'atenció residencial per a persones grans, persones amb discapacitat i persones amb malaltia mental, prioritzant les necessitats territorials mitjançant la concertació de places amb el sector privat no lucratiu i mercantil» –promesa de Convergència i Unió. Número 49: «Mantindrem la prestació econòmica vinculada al servei de la residència o centres de dies amb acreditació prèvia del centre.» Diputada, qui enganya a qui?

I, diputat del Partit Popular, a vostès els van enganyar dos anys, perquè les retallades més grans que s'han fet s'han fet quan vostès van pactar amb el Govern de Convergència i Unió el pressupost. O li recordo la desratllada que vostès van fer a la renda mínima d'inserció i la seva presidenta va pactar i que aplaudia, diguem-ne, amb les orelles, diputat? No hi ha dret, amb la intervenció que vostès han fet aquí. Em sembla molt bé que no recolzin l'esmena a la totalitat de Convergència, que permetin el debat, però vostès no poden seguir enganyant, perquè, quan arriba l'hora de la veritat, a la Llei de la dependència el que hem tingut és una perfecta comunió entre el Govern del Partit Popular i el Govern de Convergència i Unió.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Muchas gracias, señora presidenta. Gracias, señor Rueda; gracias a los promotores de la iniciativa; gracias a los 55.000 ciudadanos que han firmado esta iniciativa legislativa popular. Y, antes de empezar formalmente lo que sería mi intervención, yo ya quiero empezar felicitándoles, porque en este momento, en este minuto, ya han hecho ustedes historia en defensa de los grandes dependientes. Hoy, ahora, ya podemos decir que esta ILP se tramitará, y ni siquiera con el fin de esta legislatura a que ya nos ha abocado Convergència i Unió se va a acabar esto; esto ya continúa. Así que les felicito, han hecho ustedes historia. *(Aplaudiments.)*

Decía la diputada de Convergència i Unió que es importante contextualizar, contextualizar el debate, ¿no?, y empezaba diciendo: «Hay que ver quién presenta esta iniciativa legislativa popular.» Y decía: «La presen-

ta un sector empresarial.» Y luego decía: «Nosotros no queremos engañar.» Pues, ha comenzado usted engañando, así de claro, porque no la presenta un colectivo empresarial; quizá la promueve, pero la presentan 55.554 ciudadanos con su nombre, con su firma y con su DNI. Así que la primera que ha engañado en esta tribuna es usted. *(Alguns aplaudiments.)*

Esta es una propuesta, además, para contextualizar, que habla de los grandes dependientes, y para las personas que nos puedan estar viendo, que no estén aquí en esta cámara, yo creo que es importante lo que usted decía: contextualizar. Y para contextualizar yo creo que es interesante que tengamos en cuenta la definición que la propia ley da de lo que es un dependiente.

¿Qué es la dependencia, según la ley? «El estado de carácter permanente en que se encuentran las personas que por razones derivadas de la edad, la enfermedad o la discapacidad, y ligadas a la falta o a la pérdida de autonomía física, mental intelectual o sensorial, precisan de la atención de otra u otras personas o ayudas importantes para realizar actividades básicas de la vida diaria.» Eso es la dependencia. Y piensen una cosa, se lo digo ya: la dependencia es un estado que por desgracia, o afortunadamente, según se mire, la mayoría de los ciudadanos catalanes sufrirán en algún grado en un momento u otro de sus vidas, si llegan a una edad avanzada. Todos nosotros lo sufriremos, porque es muy probable que, si llegamos a ese estadio avanzado, algún grado u otro de dependencia podamos sufrir.

Pero es que ni siquiera esta propuesta va dirigida a la dependencia, desde el punto de vista genérico, sino, como bien defiende la propia iniciativa, va exclusivamente dirigida a los grandes dependientes. Ustedes saben que, dentro de la dependencia, hay grados y, dentro de esos grados, el más duro, el que afecta con más severidad a la persona y a su entorno, al familiar y personal, es la gran dependencia. Creo que también es importante contextualizar.

Y ¿qué dice la ley que es la gran dependencia? Pues, las personas que necesitan ayuda para realizar varias actividades básicas de la vida diaria varias veces al día, y que, por su pérdida total de autonomía física, mental, intelectual o sensorial, necesitan el apoyo indispensable y continuo de otra persona. A esas personas es a las que va dirigida esta iniciativa legislativa popular que Convergència i Unió no quiere no ya aprobar, que por supuesto que no la quiere aprobar, es que no quiere ni que se hable de ello.

(Alguns aplaudiments.)

Se están refiriendo estos ciudadanos a personas afectadas, por ejemplo, de paraplejia, de parálisis cerebral, de privaciones sensoriales múltiples, que son las que padecen, evidentemente, limitaciones y enfermedades más graves. Y Convergència i Unió no quiere ni que debatamos esto que piden, vuelvo a repetirlo, con su firma, nombre y DNI, 55.000 catalanes. Yo puedo, además, entender que, desde la perspectiva presupuestaria, existan o puedan existir argumentos o matices para entrar en el contenido de la propuesta. ¡Claro que sí! Por eso la traen aquí, para que la debatamos, y los

diferentes grupos parlamentarios aportemos visiones diversas que puedan existir al respecto. Pero es que ustedes lo que no quieren es que ni siquiera se hable de ello, y nosotros lo que queremos es que, como mínimo, ustedes tengan la decencia de permitir que aquí se hable de esta cuestión.

Es cierto que ustedes han presentado una enmienda a la totalidad, y, desde luego, de lo que no se les puede acusar es de que no sean coherentes, porque su política respecto de la cobertura de la dependencia ha sido *de facto* una enmienda a la totalidad en cuanto a la cobertura y a la protección de la dependencia en Cataluña. Ahí están los impagos a los centros que atienden a los dependientes, la suspensión ilegal de las prestaciones económicas vinculadas, los recortes y el endurecimiento de los requisitos para el acceso a algunas de las prestaciones; por lo tanto, es evidente que de esto, falta de coherencia, no se les puede acusar.

Dicen también que no se puede destinar todo el dinero a dependencia. Pero, otra vez, están engañando, ¿dónde pide esto la iniciativa que presentan aquí estos ciudadanos? ¿Dónde pide que se destine todo el dinero a dependencia? No engañen, lo que dice esta proposición es que aquellas prestaciones que se hayan reconocido a los grandes dependientes no se podrán dejar de pagar, y que si no hay dinero para ellas se tendrá que pedir un suplemento de crédito, cosa que se ha hecho para otras cuestiones, como bien se han referido algunos otros diputados. Es decir, lo que pide es una obviedad, lo que pasa en un país normal, esto que tanto ponen ustedes por carteles y demás, un país normal, algo que no habría ni que pedir, que los que tienen un derecho reconocido, una prestación económica otorgada en un papel escrito por la Administración, después de seguir un procedimiento administrativo, cobren esa prestación en tiempo y forma, y que la cobren de manera prioritaria a otras cosas.

Y en esto, usted decía, señor Bosch: «Bueno, ¿y la renta mínima de inserción y las prestaciones no contributivas?» Pues, también –también. De hecho, en la tramitación de esta iniciativa podríamos proponerlo, y yo lo propondré, que eso se incluya, antes que construir cincuenta embajadas por el mundo, antes que construir estructuras de estado, que es lo que ustedes –que ahora, de repente, por intereses electorales parece que cambian de posición, pues– pretenden hacer: construir estructuras de estado y embajadas por el mundo.

Por lo tanto, también decía Convergència i Unió que esto es una proposición de ley en defensa de los intereses empresariales de un sector. De nuevo, vuelvo a repetirles que yo creo que 55.500 ciudadanos no deben tener intereses empresariales en las residencias geriátricas; vamos, sino es que sería esto un sector mucho más grande de lo que yo tengo entendido que es, 55.500 ciudadanos que, con su nombre, firma y DNI, han avalado esta iniciativa legislativa popular.

Más allá de que eso mismo, de que esto es una iniciativa legislativa popular, contradice en sí mismo su argumento, lo cierto es que es verdad que hay muchas residencias que están supliendo a la Generalitat en su obligación de atender a estas personas, a las que el *Go-*

vern está dejando desamparadas mientras, lo vuelvo a repetir, construye estructuras de estado y abre embajadas por el mundo. Y, por el camino, además –y esto se olvida muchas veces en estos debates–, muchas de estas residencias, que no cobran lo que se les debe, han tenido que cerrar, y se amplía el círculo vicioso de la peor atención a estos dependientes, destrucción del tejido empresarial y generación de más paro. Así que estamos ante una iniciativa legislativa popular que habla principalmente de los dependientes, pero también habla de economía, y eso, a veces, se nos olvida cuando discutimos sobre esta cuestión.

(*Alguns aplaudiments.*)

En cualquier caso, si dicen que les importan las personas, más allá de las personas de su partido, que sabemos que les importan mucho, si dicen que les importan los dependientes, yo me sumo a la petición que han hecho otros: retiren la enmienda –retiren la enmienda–, que quedarían mejor; arreglen lo que entiendan oportuno que está mal hecho en esta proposición de ley, que yo entiendo que es poco lo que está mal hecho; pero lo cierto es que ustedes se oponen a esta iniciativa legislativa popular porque prefieren destinar el dinero público para otras finalidades que a pagar las prestaciones a los grandes dependientes y punto. Esto es la verdad, que es así de simple y de sencilla.

Y por eso nosotros vamos a apoyar esta iniciativa legislativa popular con todas nuestras fuerzas.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Be, bon dia; per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta proposta. Nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat i, per tant, a favor de la tramitació d'aquesta ILP; però, i ho hem de dir ja, bé, amb seriosos dubtes i amb una voluntat de fer que, finalment, en aquest redactat, no hi hagi cap interès més enllà de garantir un envelliment digne a la població, i, per tant, de garantir el que hauria de ser un dret bàsic per a la vida, que és, finalment, que qualsevol persona en situació de dependència, qualsevol persona en situació d'envelliment tingui dret, com hem dit, a tenir una vida digna.

Pensem que algunes dades d'inici ajuden a situar el debat, i és que ens trobem en una situació greu, molt greu respecte als ajuts a la dependència i respecte als beneficiaris. En un any, quasi 13.000 persones han perdut el dret a beneficiar-se de la Llei de dependència. quasi 3.000 han deixat de gaudir de prestacions econòmiques vinculades a serveis i 13.000 han deixat de disposar d'un cuidador no professional; i, per tant, ens trobem, des del nostre punt de vista, en una situació greu, és obvi. A més a més, 19.000 persones que tenen reconegut el dret a la prestació no la reben, i, per

tant, diguéssim, és un problema que entenem greu i que, d'alguna manera, fonamenta el fet que s'hagi presentat la ILP.

I, com dèiem al principi, el dret a la vida, per nosaltres, és un dret bàsic, és un dret universal i, a més a més, és un dret mínim de qualsevol societat democràtica i social de dret. I això porta intrínsecament unit el dret a un envelliment digne o certs drets socio-sanitaris que els estats han de proporcionar a les seues poblacions.

Des d'aquest punt de vista, entenem que el dret a aquest envellir dignament mai no ha d'anar lligat a les possibilitats econòmiques de cadascú. És a dir, finalment, els teus drets no són els diners que tu et puguis arribar a pagar; els teus drets no poden mai, en tot cas, anar lligats a la possibilitat de pagar més o menys, perquè, sinó, estàs proporcionant drets a aquelles classes que sí que poden pagar-se'ls, en aquest sentit, a aquelles classes que poden pagar 2.500 euros mensuals que val una residència sense, doncs, tenir l'ajut de la subvenció.

També dos debats van lligats a aquest debat, que és, òbviament, quin impacte té no percebre ajuts a la dependència sobre la pobresa i sobre l'augment de les desigualtats i quin impacte té cap a les dones, sempre eternes oblidades en tots els debats; dones que són majoritàriament les que treballen en aquest sector i dones que, en tot cas, reben l'impacte de les retallades dels drets socials i, en concret, de les retallades dels drets a la dependència, perquè assumeixen el treball de reproducció i de cobrar com unes premisses jo diria que imprescindibles per a qualsevol o per a què el món productiu, diguéssim, funcioni.

Ara bé, dèiem que no compartim, realment, el cent per cent del redactat de la ILP, per una qüestió bàsica, perquè si nosaltres el que volem és garantir que tota la població, sobretot les classes populars, tenen dret a envellir dignament, amb independència que s'ho puguin pagar o no, el primer que ha de fer aquest país és bastir una xarxa de residències públiques; bastir un parc, per tant, de centres on la gent puguin acudir de manera pública, i capgirar aquest sistema, que el que fa, precisament, és una mena de centres assistits, privats, que viuen de les subvencions de l'Administració.

Des d'aquest punt de vista, això aconseguiria tres coses: la primera és garantir la universalitat de l'accés a aquests centres, que serien públics i que, per tant, serien de responsabilitat pública; segona, doncs, intentaria acabar amb algunes desigualtats d'inici, que es donen pel fet de la retirada dels serveis públics, i, tercera, entenem que és l'única manera, ara mateix, de deslligar la prestació de serveis socio-sanitaris del mercat, perquè, bàsicament, la nostra experiència en temes de sanitat ens ensenya que, quan l'ànim de lucre és un dels criteris que opera en qualsevol..., bé, en qualsevol centre assistencial social, hi han dos aspectes que de seguida surten perjudicats: el primer és l'accés –i, per tant, l'equitat i la universalitat– i el segon és la qualitat assistencial.

Per tant, per a nosaltres, aquest debat ha d'aconseguir deslligar completament –completament– l'ànim de lucre i, per tant, la prestació d'aquests serveis pri-

vats del que hauria de ser una obligació de tot estat, que és proveir d'una xarxa de residències públiques, d'un part públic de residències –i, per tant, garantir, com hem dit abans, doncs, la universalitat dels serveis, l'equitat dels serveis–, i, sobretot, capgirar aquesta idea que s'inculca a la societat que la responsabilitat dels riscos de la teua vida l'has d'assumir tu i l'has de pagar amb els teus diners, cosa que considerem una premissa capitalista totalment errònia i amb què s'ha d'acabar. Perquè si la senyora Maria i el senyor Joan necessiten una residència pública, necessiten una residència amb independència de si se la poden pagar o no, han de poder tenir garantida aquesta residència, amb independència que hi hagin centres privats que ho facin, amb independència que hi hagin, per tant, subvencions que ho facin, i, per tant, amb un sistema directe de prestació d'aquests serveis, que els considerem bàsics per a la cohesió social.

El primer problema, per tant, ja el trobàvem, des del nostre punt de vista, en la Llei de dependència. En la Llei de dependència ja s'establí, precisament, tot i que deia que s'oferirien prestacions i serveis públics, s'apostava per subvencionar centres socio-sanitaris privats i s'apostava per traslladar-los, via subvencions, els ingressos del que val un pacient. Això què fa? Doble situació: generació d'unes llistes d'espera per als centres socio-sanitaris públics altíssimes, cosa que fa que s'afavoreixi, per tant, que la gent que està en llistes d'espera acudeixi als centres socio-sanitaris privats, i cosa que fa que majoritàriament pugui accedir a aquestes places gent que s'ho pugui pagar, perquè si no rep els ajuts de la dependència, en tot cas, els ha d'avançar de la seua butxaca. I això, en els moments que corren, diria que no és tan fàcil, és més, diria que és bastant complicat. Primer problema, per tant, la Llei de dependència que el PSOE inventava, que el PP s'ha encarregat d'acabar de laminar i que, des del nostre punt de vista, és equivocada per a prestar aquest servei, que, com ho tornem a repetir, és un servei central per a la cohesió de la ciutadania, és un servei central per acabar amb les desigualtats.

I com s'acaba, des del nostre punt de vista, amb un parc públic de residències. I està totalment fonamentat: està fonamentat per l'envelliment de la població; està fonamentat per l'impacte de les malalties que ja s'han anomenat, no?, neurodegeneratives i invalidants; està fonamentat per la necessitat de conciliació entre la vida familiar i la vida laboral; està fonamentat perquè la reducció dels salaris –i ara mateix hi ha un problema gravíssim sobre la pobresa assalariada– fa, doncs, que tots els membres de la família hagin de treballar i, per tant, que si tots els membres de la família treballen i tenen una persona en situació de dependència no puguin assistir-la. Per totes aquestes coses està sobradament fonamentat que necessitem un parc públic de residències i que aquests serveis socio-sanitaris s'han de prestar des de l'Estat, des del nostre punt de vista.

Un altre tema que no s'ha abordat en la ILP i penssem que és urgent abordar és el paper de les dones; el paper de les dones i la Llei de dependència, i el paper de les dones i els treballs de cura. Perquè no

podem passar per alt que la segregació laboral, vertical i horitzontal en aquest cas, és l'eix vertebrador de tota l'ocupació femenina, que, d'altra banda, és l'ocupació majoritària en aquest sector, com altres sectors, el sector serveis, com els sectors socials, i bàsicament, a més, assumeixen els treballs de reproducció, assumeixen els treballs de cura. I tot això fa..., en aquests treballs feminitzats, comparats amb els treballs masculinitzats, el salari brut de les treballadores és molt més baix que el dels homes. I entenem que això s'ha d'abordar en una llei que va adreçada a un sector de treballadores eminentment feminitzades.

D'altra banda, la precarietat laboral afecta sobre mesura les dones. Jo crec que això ja ho hem comentat. A més, hem comentat quina taxa de precarietat hi ha en tota la nova ocupació que afecta, a més a més, les dones, per no parlar d'una cosa totalment transcendental, que és quines pensions estan rebent les dones i quines pensions estan rebent els homes. La pensió mitjana de les dones és un 38 per cent inferior a la pensió mitjana dels homes, que és de 1.067 euros, la dels homes.

Per tant, a veure, nosaltres entenem que no es pot garantir un sistema igualitari ni un sistema públic d'envelliment digne si no es situa en el centre un debat estratègic, que és la situació de les dones, no només al sector, és a dir, no només com a treballadores d'aquest sector, sinó com aquelles que finalment estem patint les retallades en la Llei de la dependència, perquè assumim els treballs de reproducció i de cura. Això és clau en aquesta llei, entenem que ha de quedar recollit i, per tant, entenem que en el debat posterior de la llei tindrem possibilitat de plantejar-ho.

Però sobretot i central per nosaltres és que no hi hagi cap interès darrere de la tramitació d'aquesta llei que proporcionar a la nostra població i, en definitiva, a nosaltres, a les classes populars, un envelliment digne, i que això passa per construir una xarxa pública de residències.

Gràcies.

La presidenta

D'acord amb l'article 75.7 del Reglament, té la paraula, per intervenir en el Ple, la diputada... *(Veus de fons.)* Un moment. *(Pausa.)* La diputada no adscrita Marina Geli té l'ús de la paraula per un minut.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Voldria intervenir per donar el suport a la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa popular –no podria ser d'una altra manera–, sobretot per situar l'alta dependència en allò que ens interpella: l'Alzheimer ens interpella, la gran dependència ens interpella, la malaltia mental crònica greu ens interpella.

Però nosaltres voldrem aportar en aquest debat, comissió promotora, a qui els ho agraïm, alguns elements de proposta, de proposta a curt termini, però també per a la Catalunya del 2020 i del 2030, que ha

de ser sostenible. Tres elements. Un: això ens obliga no tant a revisar lleis, perquè jo crec que l'alta dependència està legislada en diferents àmbits legislatius, sinó que ens interpella, amb un cens únic d'alta dependència, a superar la dispersió d'ajuts del sistema de pensions, de salut i de serveis socials i a crear un model català d'atenció social i sanitària a l'alta dependència.

Moltes gràcies. Ens hi trobaran, en aquest rigor i responsabilitat per fer el nostre propi model català.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Hi ha hagut l'apel·lació de diversos grups parlamentaris per demanar al Grup Parlamentari de Convergència i Unió que retiréssim l'esmena a la totalitat. I, per respecte als grups parlamentaris, voldríem contestar la seva petició. És possible?

La presidenta

Qui ho contestarà? Vostè o la...?

Jordi Turull i Negre

La diputada que ha fet el...

La presidenta

Doncs, la senyora Maria Senserrich té la paraula per un minut o una miqueta més, ja que ha estat protagonista important del tema.

Maria Senserrich i Guitart

Li ho agraeixo, presidenta. Bé, primer de tot, estem parlant de tresoreria; no confonguem terminologia. Si en tenim 10 i n'hem de pagar 20, estem aquí. Què deixem de pagar? Diguin-m'ho, si us plau. *(Remor de veus.)* Quan es posin tots d'acord i em diguin què em de deixar de pagar, parlem-ne. Què? Bé, de fet, sí, alguns han dit la nòmina dels treballadors públics, o el Partit Popular, per exemple, ho té molt clar: redueix l'aportació i ens deixa molt clar què hem de prioritzar, sí, cert.

Si tan clar ho tinguessin tots, haurien presentat una esmena a la llei d'acompanyament per prioritzar el pagament als grans dependents. Ningú ho ha fet. Bé, sí que hi ha una esmena d'un grup que diu «prioritzar el suport a domicili a la comunitat». Sí. *(Veus de fons.)* Esperis un moment, si us plau; tinc un minut i crec que puc intervenir amb els conceptes que cregui. *(Veus de fons.)* Sí, esperis un moment; estic fent conceptes. *(Persisteixen les veus de fons.)* Presidenta...

La presidenta

Jo li he donat un minut, i, per tant, l'escolten i després acabem.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta, pel seu respecte, i a la resta de membres de la cambra.

En política no tot s'hi val, malauradament, i menys quan generen frustracions als més vulnerables. Això no ho permetrem. Perquè el titular tots el tindran avui, sí; però això ho canviaran de dalt a baix, si és que ho han dit claríssimament! Nosaltres volem continuar volem mirar als ulls de les persones afectades i les persones que hi treballen. No permetrem que aquestes persones tinguin una frustració, i el temps, malauradament, ens donarà la raó.

Per això no retirem l'esmena a la totalitat, ens mantenen coherents i fermes en el nostre posicionament, i així serà fins que hi hagi la votació.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Cridem a votació.

(David Companyon demana per parlar.) Senyor Companyon...

David Companyon i Costa

Presidenta, entenc que el que ha fet la diputada...

La presidenta

Senyor Companyon...

David Companyon i Costa

Sí, per al·lusions?, per contradiccions?

La presidenta

Doncs, vint segons, eh?, no li'n donaré més.

David Companyon i Costa

Ah, vint? *(Remor de veus.)* Gràcies, presidenta. Si em permeten els diputats de Convergència... Jo ja entenc que després d'haver llegit el seu programa electoral i veure com vostès, efectivament, havien enganyat la ciutadania amb relació a les residències de la gent gran..., no entenc que hagin forçat el Reglament de tal manera per tenir una segona intervenció aquí, per curta que fos, per tirar-nos a la cara a la resta de grups que resulta que som nosaltres els que enganyem la ciutadania. Crec que ha quedat clar en el debat que això no és així. I, si no, li recordo la frase del conseller Santi Vila...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

David Companyon i Costa

...en la qual deia –acabo, presidenta– que «aquest país no hauria suportat 6.000 milions de retallades sense la il·lusió del procés». Això sí que és una punyalada per al procés, i la seva manera de dir-nos als altres que enganyem...

La presidenta

Senyor...

David Companyon i Costa

...una altra, diputada.

(Rafael López i Rueda demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López...

Rafael López i Rueda

Per al·lusions i contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Vint segons.

Rafael López i Rueda

Trenta...

La presidenta

Vint segons.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Companyon, ara se'ns posa a Podemos? Quatre anys fent casta i ara se'ns posa a Podemos? Clar, és que vénen eleccions, jo l'entenc.

I, senyora Senserrich, miri, un pas més del seu engany: vostès van retallar 50 milions a les entitats socials i han augmentat 40 milions aquest pressupost per a TV3. Imagini's quin és l'engany del seu Govern.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments. Pausa.)

La presidenta

Dono quinze segons al senyor portaveu de la plataforma, que vol agrair la seva presència aquí.

(Aplaudiments.)

El representant de la comissió promotora

Muchas gracias, señora presidenta. Honorable *president*, muchas gracias por venir. Quince segundos.

Hemos dicho que veníamos ilusionados porque veníamos a jugar un partido a Wembley. En este partido nos vamos a felicitar: solo nos han metido un gol en contra, pero creo que hemos ganado todos el partido: la cámara, ustedes, los diputados y los ciudadanos.

Por lo tanto, muchas gracias a vosotros.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat, de retorn de la proposició de llei, ha estat rebutjada per 47 vots a favor i 81 en contra, aquesta iniciativa continuarà la seva tramitació.

(*Aplaudiments.*)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre la política de reestructuració del deute
a escala europea (tram. 302-00241/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de reestructuració del deute a escala europea. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'Il·lustre senyor Joan Herrera.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Els senyors diputats que no vulguin continuar en el Ple, si us plau, que... (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau, senyors diputats i senyores diputades, demano silenci, i comencem amb aquest punt. Senyor Herrera, ja pot començar.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Fa quinze dies interpellàvem el Govern sobre la situació del deute, un deute que afecta l'economia...

La presidenta

Esperi, perdoni –perdoni. Esperi, eh? (*Pausa.*)

Joan Herrera

Gràcies, presidenta. Fa quinze dies interpellàvem el Govern sobre una proposta per encarar el debat sobre el deute, un debat que avui recorre Europa i un debat que els parlaments d'arreu d'Europa, i especialment aquells que reclamen la democràcia, haurien d'encarar; un deute que afecta l'economia, que afecta l'emergència social, que afecta la democràcia, i un origen

del deute que –vostès ho saben– està hipotecant el futur d'aquest país, igual que la resta de països del sud d'Europa.

Ho saben tan bé com jo: el deute que pateix el sud d'Europa es deu a les polítiques, d'uns governs i d'altres. Però també es deu a regles del joc que han fet que el deute s'incrementés. La paritat pesseta-euro, dracma-euro, lira-euro, va ser una paritat pensada precisament a favor del marc alemany. Els tipus d'interès els 2000, quan les nostres economies creixien al 2, al 3, al 4 per cent, però el tipus d'interès era l'1, afavoria l'endeutament del sud d'Europa. O la política indecent del Banc Central Europeu –que prestava als bancs el 0,5, perquè aquests prestessin a les administracions al 3, al 4, al 5 per cent– va incrementar el deute.

Fruit d'això, el sud d'Europa avui pateix, pateix molt, i també la nostra societat. A l'Estat espanyol cada any es paguen..., l'any passat, 36.950 milions en interessos. A Catalunya, el cost financer, 2.076 milions d'euros. I això acompanyat de la sacralització del deute, a partir de la reforma del 135 de la Constitució, o de les lleis d'estabilitat pressupostària.

Avui qui planteja una proposta de reestructuració del deute no és només el que Múchau qualificà d'extrema esquerra, avui ho qualifico o així ho consideren gent que està en l'ortodòxia més liberal, com Wolfgang Múchau, l'altre fa a penes dos mesos en un article a *Financial Times*. Avui una proposta de reestructuració del deute és necessària des del punt de vista econòmic; és imprescindible des del punt de vista de l'equitat, atesa la il·legitimitat del seu origen, i, a més, és imprescindible des del punt de vista democràtic, ja que des d'aquesta perspectiva democràtica el que ens trobem, precisament, és que tots i cadascun dels governs es troben limitats per l'obligació del retorn d'aquest deute. Democràcia, sobirania, un estat i uns governs per servir la gent, d'això va aquesta moció.

És obvi que en quinze dies han passat coses, moltes coses, i el nostre grup ho ha intentat, no ens n'hem sortit, ens hauria agradat actualitzar el text que avui votàvem; però no només instar el consell, la comissió i la presidència de torn del consell a convocar una conferència europea sobre el deute per tal de procedir a una auditoria i a una avaluació del nivell d'endeutament públic i privat i per procedir a un programa de reestructuració, sinó per valorar positivament la proposta que acaba de fer el Govern grec que diu que, a més, caldria que hi hagués un intercanvi dels títols del deute en mans europees per títols indexats en el creixement.

Ens hauria agradat que aquest Parlament es pronunciés per a la fi de la troica. Una fi de la troica que no és només una demanda del Govern grec, sinó que s'ha aprovat en el Parlament Europeu –que s'ha aprovat en el Parlament Europeu– i que, a més, va en la línia del dictamen de l'advocat general del Tribunal de Justícia de la Unió Europea que prohibeix al Banc Central Europeu participar en la troica en un programa de rescat financer i, a la vegada, comprar bons sobirans del mateix país. Ens hauria agradat que avui aquest Par-

lament, en l'actualització d'aquesta moció, rebutgés el caràcter profundament antidemocràtic de la decisió d'ahir del Banc Central Europeu de condicionar la limitació de liquiditat als bancs i institucions grecs en funció de la seva postura entorn a la revisió de les condicions imposades a l'Estat hel·lè. I ens hauria agradat, per tant, que aquesta moció fos complementada amb elements d'absoluta actualitat.

No ha estat possible. L'esmena de Convergència i Unió és una esmena que el que planteja és una reforma de les polítiques del Banc Central Europeu sense entrar a fons, com avui es reclama a Europa, en la revisió profunda, precisament, d'aquestes polítiques i sense entendre, precisament, que cal aquesta conferència, que encara hi ha el debat de la reestructuració i de l'auditoria. I l'esmena de Ciutadans, parcialment encara el debat, però entra en aquest debat de radicalitat democràtica.

Jo, per acabar, presidenta, què demanaria a aquesta cambra? Que abandonin els seus interessos i que defensin els interessos d'un país del sud d'Europa. Parlem d'estat, d'estructures d'estat, però resulta que, potser, les estructures d'estat alguns les volen perquè l'Estat no faci d'Estat o perquè l'Estat es plegui davant dels mercats. Avui estem davant d'un debat democràtic –democràtic. I, per tant, jo el que demanaria no als diputats del Partit Popular, és un impossible, però sí als diputats de Convergència i Unió és que defensin els drets, els interessos i la democràcia d'un país del sud d'Europa.

Avui hi ha un govern, que és el Govern grec, que posa a l'agenda allò que la gent de l'auditoria està plantejant des de fa molt temps. I el que entenc, el que entenem la gent d'Iniciativa i d'Esquerra Unida és que el Parlament Europeu s'ha de posicionar d'acord amb la democràcia a Europa i d'acord amb la reivindicació... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., bé, el senyor Herrera ja ha explicat una miqueta el sentit en què anava la nostra esmena, i el que volem és que quedi clar quin és el nostre posicionament.

Compartim en aquests moments –la compartim– l'estratègia del Banc Central Europeu quan diu que vol i està iniciant i portant a terme una política monetària expansiva que permeti mantenir un tipus d'interès molt baix i també que faci possible el refinançament del deute. Els tipus d'interès baixos són els que més ens interessin ara. I, tot i això, també volem que el mateix Banc Central Europeu faciliti, faci possible, doncs, que hi hagi una major reactivació econòmica, que això és el que realment fa preservar... –i és el que volem de totes totes–, preservar l'estat del benestar.

Nosaltres pensem i estem convençuts que el que menys convé ara ni a Grècia ni a qualsevol altre dels estats que tenen un endeutament important és parlar del no-pagament d'aquest deute. Perquè anunciar el no-pagament d'aquest deute el que suposaria –nosaltres n'estem convençuts– és una tornada a pujar els tipus d'interès i, a més a més, tornarien a pujar les primes de risc. I al final ens podríem trobar amb l'absurditat que aquella part que potser deixaríem de pagar per un cantó la pagaríem amb escreix des d'un altre punt de vista, amb tipus d'interessos molt més alts i, a més a més, amb primes de risc. Etapes que crec que tots hem passat i que no hi voldríem pas tornar a passar.

I és evident –i és evident– que estem a favor –i tampoc voldríem que quedés la idea d'una altra manera– que s'ha de solucionar el tema de Grècia i el tema d'altres estats. En aquests moments, el de Grècia és el més greu. Però és evident que se'l pot ajudar de diferents maneres, i creiem que la millor és que es pugui finançar tota aquesta situació: que es doni més termini de pagament, que se'ls donin més facilitats quant a uns tipus d'interessos zero, si pot ser. I aquesta és la manera de... I, a més a més, amb una política, com he dit jo, monetària expansiva que ajudi a la reactivació econòmica, també d'aquest país.

L'única manera que tenim de sortir-nos de tot aquest atzucac és generar riquesa econòmica, que farà que puguem fer front, ells, nosaltres i qualsevol, a totes les coses que s'han d'anar pagant, inclòs, en aquest cas, el deute.

I a nivell català, evidentment que a nivell català tenim un problema d'endeutament, en part motivat per la crisi econòmica, és cert, per la gran davallada dels ingressos i per altres aspectes també molt importants: el mal finançament que tenim és una evidència que també això ha perjudicat. Però, home, hi ha una part de l'endeutament que també és part de la gestió que en el seu moment va fer el tripartit –hi ha una part de l'endeutament que és part de la gestió feta pel tripartit. I jo no crec que sigui seriós que a l'hora de gastar tots siguem molt generosos, però a l'hora de fer front als nostres compromisos, llavors diguem que no podem pagar i que no ens va bé. Per tant, quan parlem de Catalunya el que també hem de tenir present és això.

I sí que tenim un problema, però és un problema que nosaltres també pensem que si el tema dels ingressos millorés, no seria el principal problema que tindria Catalunya. Però, en tot cas, sí que pensem que hi ha d'haver una responsabilitat, primera, de qui decideix una despesa i, segona, també dels compromisos que s'adquireixen.

Per tant, en conclusió, dono per fet que no se'ns admetrà l'esmena i, si no se'ns admet l'esmena, nosaltres hem de votar-hi en contra. Però que quedi molt clar que estem a favor de la política monetària expansiva que en aquests moments està duent a terme el Banc Central Europeu, perquè, a més a més, nosaltres el que volem és que hi hagi creixement econòmic i que això..., i sobretot també que hi hagi un compromís a nivell de pacte a nivell europeu perquè hi hagi un refinançament del deute que faci més fàcil que els països

que estan en dificultats puguin assumir els compromisos que tenen adquirits.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, tenemos una moción sobre un tema de actualidad y un tema, sin duda, de interés como es el tema de la deuda en Europa. Sin duda, la crisis económica y financiera que ha afectado a toda Europa, sobre todo al sur de Europa, ha llevado también consigo una crisis de deuda que se está teniendo que gestionar y que está llevando a los estados miembros de la Unión Europea, lo repito, sobre todo a los del sur de Europa, a atravesar situaciones complicadas.

Nosotros, la posición de Ciutadans sobre este tema es clara y la voy a plantear en dos puntos sobre todo, dos puntos que explican también nuestra posición ante la moción y la enmienda que presentamos.

El primer punto, y es en el que se basaba la enmienda y es en el que se basa seguramente la discrepancia con el grupo proponente y es lo que explica que no vayamos a poder votar a favor, es que nosotros creemos que las deudas que se asumen hay que pagarlas. Lo hemos defendido a nivel interno, a nivel de la Generalitat que debe pagar sus deudas con los ayuntamientos, también los defendemos a nivel europeo. No creemos que podamos empezar a definir qué deuda es buena, qué deuda es mala, qué acreedor merece cobrar y qué acreedor no merece cobrar. Creemos que un estado serio no puede entrar en ese juego y creemos que las deudas hay que pagarlas.

Eso tiene dos consecuencias: una, obviamente, habla de la seriedad del estado que la ha contraído y que al final nos tenemos que hacer responsables de deudas de determinados gobiernos, que se califican, desde luego, son deudas adquiridas por gobiernos legítimos. Y esas políticas que, sin duda, criticables también, han ayudado a aumentar la deuda son políticas, como digo, que podemos coincidir en la crítica, pero que en su día fueron también asumidas por gobiernos legítimamente elegidos. Por lo tanto, desde nuestro punto de vista, todo aquello que pueda sonar a que no se quiere pagar parte de la deuda –evaluación, auditoría, etcétera– no lo vamos a poder apoyar. Y por eso no vamos a poder apoyar la moción.

Sin duda, ya se ha dicho también que el hecho de decir de una forma tajante que se va a pagar la deuda no habla solo de la seriedad del estado que lo hace, sino que también tiene otra consecuencia, que es que no se nos dispararán los tipos de interés a los que debemos pagar la deuda. Y, por tanto, también es bueno para nuestra economía.

Y luego está la otra parte de la moción con la que sí que estamos a favor y que se mantenía en nuestra en-

mienda –y, por tanto, no votaremos en contra de la propuesta, sino que nos abstendremos– que es que nosotros sí que creemos que debería plantearse un cambio de políticas en Europa a este respecto.

Y está bien la política monetaria que se está implementando desde el Banco Central Europeo, pero nosotros creemos que se debe ir más allá y que debe haber un consenso y se debe plasmar políticamente ese consenso en una conferencia en la que Europa diga... –los gobiernos europeos y Europa como institución–, diga que cambia su política, diga que, efectivamente, hay que ir hacia una reactivación. Y que una de las medidas que ayudan a esa reactivación sin duda es la flexibilización a la hora de poder pagar la deuda. También la política monetaria del Banco Central Europeo, pero por qué no utilizar otras medidas. Se ha mencionado otra medida que puede ser interesante y que se ha puesto sobre la mesa en los últimos días que es la indexación o el hecho de acompañar el pago de la deuda dependiendo de si estamos en una época de más o menos crecimiento.

Creemos que son todas ellas iniciativas interesantes, que no ponen en duda que se deba pagar aquella deuda que se ha contraído, pero que pueden ayudar a un pago más flexible y, por lo tanto, puede hacer dejar margen a los estados que más asfixiados están o estamos por el pago de esta deuda para hacer políticas que puedan ayudar a la reactivación económica. Porque al final lo que va a asegurar que se paga la deuda y lo que va a asegurar, además, no solo que se paga la deuda, sino que los ciudadanos salen de las situaciones complicadas y ven cumplidas sus expectativas y ven cumplidas sus necesidades va a ser el crecimiento económico. Si no hay crecimiento económico, al final ni pagaremos la deuda y los ciudadanos seguirán en situaciones muy complicadas.

Y, por último, creemos que estas políticas se deben pedir y se deben exigir no en nombre de los intereses o de la soberanía o de los intereses de determinados estados, creemos que son políticas que benefician a toda Europa, que al final esta falta de impulso y de crecimiento que tiene la economía europea tiene mucho que ver con la situación de parte de sus países y que, por tanto, debemos defenderlas en nombre del interés europeo y no en nombre del interés de alguno de sus estados. Nada más.

Y, por tanto, nos abstendremos ante esta moción.

Muchas gracias, señores diputados, señora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustríssim senyor Jordi Solé, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies. Efectivament, per fer el posicionament del nostre grup, bàsicament al voltant de tres consideracions.

Primera consideració: estem parlant d'una qüestió de màxima actualitat, el debat està a l'ordre del dia, sobretot arran de la victòria de Syriza en les eleccions gregues i sobretot davant de les gestions urgents del nou govern per tal de mirar de renegociar les condicions del retorn del deute, davant de la fi imminent de la pròrroga del segon rescat, que és el 28 de febrer. I un debat que sembla que torna a configurar eixos dintre de la Unió Europea, no? Un eix que podríem anomenar París-Roma-Brusselles, i un altre eix Berlín-Frankfurt, dins del mateix estat, no? I precisament un debat i una partida que avui juga bona part del seu futur i de la seva decisió final, no a Brusselles, com hauria de ser segurament, sinó a Berlín. Avui, ara, en aquest moment, s'està jugant bona part del resultat del debat que estem fent a Berlín.

Si Grècia no fos un estat, si el que estigués passant en relació amb el deute grec passes en relació amb el deute d'una regió, doncs, segurament aquí segur que no en parlàriem, i a nivell europeu pràcticament tampoc en parlaria ningú. Per tant, això dóna la importància, dóna la mesura de la importància de ser un estat, a Europa i al món. I altres països que tenen problemes seriosos amb el deute, amb l'endeutament, sense anar més lluny el nostre, al no tenir eines d'estat i al no ser un estat present allà on es prenen les decisions de manera directa..., doncs, no se'n parla.

Segona consideració: al sobreendeutament ens hi han portat decisions polítiques i ens n'haurien de treure decisions polítiques. Quines decisions ens han portat o han portat determinats països a una situació de sobreendeutament? En primer lloc, és evident, un excessiu recurs a l'endeutament per part d'alguns governants que han pres decisions dolentes, a la lleugera i alegres, però també per unes regles del joc que han incentivat prendre aquestes decisions a la lleugera; un clima creat pel Banc Central Europeu i la zona euro, sobretot en l'època de bonança, que permetia l'endeutament, el crèdit barat, etcètera. I que més ens hi ha portat? Doncs, home, la resposta que s'ha intentat donar a la crisi, una resposta equivocada, una resposta basada en l'austeritat, que no ha aconseguit el que buscava. La política d'austeritat buscava minimitzar el risc d'impagament del deute generat en la fase expansiva. I què ha passat? Doncs, que ha augmentat l'endeutament, per tant, s'ha aconseguit el contrari, un endeutament que ha augmentat, en part, assumint públicament deute privat –per tant, doble error– i que a més a més, el pitjor de tot, ha generat un gran patiment social.

Per tant, al sobreendeutament ens hi han portat decisions polítiques i ens n'han de treure decisions polítiques. Quines decisions, al nostre entendre, ens n'han de treure? Doncs, primera, flexibilitat. Cal fer compatible els retorns del deute amb les polítiques de creixement, i això vol dir inevitablement reestructurar el deute –inevitablement. El deute no ha d'asfixiar ni condemnar al patiment els més febles, per culpa de decisions equivocades, de decisions de governants, però també d'estructures sistèmiques que a tothom li han anat bé, tothom ha mirat cap a una altra banda i ningú ha mirat de canviar quan havien de canviar. Per

tant, nosaltres també estem a favor d'un acord europeu, d'un gran acord europeu sobre el deute, que es reestructuri, que n'allargui els terminis, que renegociï interessos i que el compassi amb les taxes de creixement. I també estem a favor, per cert, de tornar a posar sobre la taula un debat que estava sobre la taula fa un parell d'anys però que ara, darrerament, ha desaparegut, que és el de la mutualització del deute a través dels eurobons. Això també hauria d'estar dintre d'aquesta conferència, dintre d'aquest acord europeu sobre el deute.

I què més hem de fer? Quines decisions polítiques hem de prendre per sortir d'aquesta situació? Doncs, retornar a les polítiques d'estímul. I aquí sembla que algú comença a entonar el *mea culpa*. Almenys nosaltres entenem el pla Juncker, d'inversions, o el pla Draghi, de compra de deute públic, com una mena de reconeixement que les coses fins ara no s'han fet correctament i, per tant, com un tímid retorn al que no s'havia d'haver abandonat mai, que és la política d'estímul.

I una última reflexió, perquè se m'acaba el temps, i en tenia més, però acabaré amb això: la doble moral del discurs sobre el risc moral de cancel·lar el deute. És a dir, podem entendre que es digui que cancel·lar el deute posa un precedent perillós, perquè llavors tothom es relaxarà; però el que no es pot fer és tenir aquest discurs per als estats i no per als bancs. Amb l'excusa del *too big to fail*, salvar bancs i no salvar estats és una política de doble moral que no compartim.

Nosaltres votarem a favor d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, consellers. Bé, doncs, el nostre grup també es posiciona favorablement a aquesta moció que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, una moció que planteja una cosa tan senzilla, diguéssim, com poder fer una anàlisi i una avaluació del deute europeu i poder arribar a l'aprovació d'un programa de reestructuració d'aquest deute.

Nosaltres diem que el que passa avui no és només una crisi grega, no tenim només una crisi grega; si només veiem això, a Europa probablement ens estem equivocant. El que ens trobem és una crisi d'aquells països on el creixement s'estanca, on creix la desigualtat, on no hi ha esperança per a un futur millor. Aquesta és la crisi que tenim a Europa, no només una crisi europea. I una crisi amb aquestes conseqüències, perquè s'ha intentat o s'ha posat com a única solució la consolidació de les finances públiques, que evidentment no s'ha fet compatible ni amb el creixement ni prioritzant, ni per prioritzar la lluita contra les desigualtats o la lluita contra l'atur. I en aquest sentit els països d'Europa ens

trobem en una situació difícil, perquè probablement s'han posat tots els esforços a consolidar les finances i no pas, doncs, a accelerar el creixement, a evitar aquestes desigualtats tan flagrants que estem vivint.

I sorprèn que davant d'aquesta situació els ciutadans, en un eurobaròmetre que es va publicar fa poc, donessin molta confiança a les institucions europees, i entre el 50 i el 70 per cent dels europeus creien en un pla d'inversió des de la Unió Europea, creien en un pla de política industrial des de la Unió Europea, és a dir que encara els ciutadans li donen legitimitat a Europa, encara creuen que la seva esperança pot venir justament d'aquí. Per tant, és veritat que a Europa hauríem d'intentar donar-li els mecanismes que avui no té per poder, doncs, canviar les polítiques i sortir d'aquesta austeritat que, d'alguna manera, està portant els països del sud d'Europa a una situació molt i molt complicada.

Nosaltres hem dit altres vegades que cal una política alternativa a aquesta austeritat, molt, evidentment, doncs, promoguda per la dreta, i cal recordar que aquí al país l'any 2012 es va aprovar una llei d'estabilitat pressupostària al Congrés dels Diputats recolzada per Convergència i Unió, i aquí al Parlament de Catalunya en vam aprovar una altra d'aquests dos grups, del PP amb Convergència i Unió. Per tant, aquesta austeritat portada al límit, a nosaltres no ens sembla adequada en aquests moments, però probablement tampoc un impagament del deute d'una manera, doncs, discriminada, no? Creiem que el que cal –i ho deien alguns diputats que m'han precedit– és un pla d'inversions, un pla d'industrialització, un avançament clar en la unió econòmica i monetària, que cal que es finalitzi, i nosaltres tenim algunes propostes en aquest sentit. És important que fem un canvi de polítiques a Europa si volem realment, doncs, sortir d'aquesta situació en què estem.

Cal reestructurar el deute –per això ho votarem favorablement–, perquè en aquests moments és impossible que els països puguin retornar-lo, pagar-lo en els calendaris previstos, sense uns esforços que portin més riscos i afectin la dignitat dels ciutadans. I, per tant, ens sembla que la proposta que fa Iniciativa per Catalunya Verds és raonable, i senzillament, només amb el que diu, creiem que és el mínim que necessitem per poder posar unes altres bases; per tant, doncs, que Europa plantegi altres polítiques.

I dir-los, ja que ha intervingut abans la diputada de Convergència i Unió, quan parlava, doncs, de les dificultats que tenim molts països i que també tenim a Catalunya, deia ella una baixada dels ingressos..., també li podríem dir que els ingressos es podrien augmentar per altres vies, com per exemple reformar alguns impostos, com el de successions. O parlava vostè del deute, i és veritat que el deute ha crescut més aquests quatre anys de Convergència que amb el tripartit; probablement, diu també vostè, la situació econòmica era diferent, però la realitat és aquesta, i, per tant, doncs, ens costarà més tirar endavant. Per tant, calen polítiques diferents i noves polítiques de reactivació econòmica i de lluita contra les desigualtats a Europa, que esperem que en aquesta nova etapa que

s'obre les puguem veure i, en aquest sentit, en puguem veure també les conseqüències al nostre país.

Moltes gràcies. I el nostre vot favorable.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, el senyor Herrera «s'ha vingut a dalt»; amb la victòria de l'Alexis Tsipras i de Syriza, doncs, «s'ha vingut a dalt», i vostè ja supera el marc competencial que té la Generalitat i ja proposa mesures més pròpies del Parlament Europeu que no pas ni del Parlament autonòmic ni d'un parlament nacional. I, bé, en les seves aspiracions europees, doncs, li desitgem en el personal, tot el millor; no en el polític.

Miri, el deute són decisions polítiques. És a dir, quan vostè diu que hi va haver una època en què a causa dels baixos tipus d'interès, doncs, les administracions públiques van endeutar-se, va ser perquè uns polítics ho sabien. En aquell moment vostès governaven a la Generalitat de Catalunya, aquells anys, i sabien que els tipus d'interès estaven per sota del creixement econòmic, i tot i així van prendre aquelles decisions polítiques, a nivell d'Espanya els socialistes i, a nivell de la Generalitat, Iniciativa Verds amb el tripartit, amb Esquerra Republicana i amb el Partit Socialista de Catalunya.

Per tant, davant d'aquestes decisions polítiques equivocades que han portat a un endeutament massiu que posteriorment s'ha de pagar, lògicament, què ens planteja el senyor Herrera? Hi ha tres solucions: la que ens planteja el senyor Mas-Colell, que ho hem vist avui a la premsa, que sembla que la fiscalia investiga la Generalitat per emetre moneda falsa... Això no ho fa ni una banda organitzada..., bé, és propi d'una banda organitzada. Això no ho plantegen ni Syriza, ni Iniciativa Verds, ni Izquierda Unida. Hi ha la solució Mas-Colell, pròpia d'una banda organitzada, i després hi ha les solucions de Joan Herrera.

Una és no pagar el que devem, i, quan un no paga el que deu, és propi d'un *jeta*. Perquè, clar, si jo no pago el que m'han prestat, qui més em tornarà a prestar? Qui confiarà en mi, si no pago el que m'han prestat? Per tant, hi ha un principi de confiança; el que vostès estan fent és trencar-lo amb les seves mesures. Ja veurà com li anirà a Grècia; esperi's unes setmanes. Al Govern misogin de Syriza, que no ha posat una sola dona en el seu Govern, que ha pactat amb qui va dir que no pactaria en la campanya electoral, ja veurem com li va les properes setmanes i mesos, quan hagi de fer els pagaments que li corresponen.

I, per alta banda, ens proposa com a alternativa la solució fàcil de crear diner, que provoca inflació, que provoca hiperinflació i que porta que un gruix important de la gent no pugui accedir als productes bàsics,

com són el pa o la llet, i perjudica a qui té una mica d'estalvis, a qui té diners en efectiu, que cada cop aquest diner val menys, que és l'impost de la inflació.

Aquestes són les seves dues solucions. Miri, senyor Herrera, efectivament, la Unió Europea s'ha equivocat; efectivament, s'ha equivocat, i molt. La Unió Europea no va saber preveure i evitar déficits públics de l'11 per cent del producte interior brut, com es va produir l'any 2009 a Espanya amb el senyor Zapatero, que va gastar 110.000 milions més d'euros dels que ingressava. O que la Generalitat de Catalunya, els anys del tripartit, provoqués deutes fins a l'any 2108. O que Grècia falsegés els comptes, i, tot així, se la deixés entrar dins la zona euro. Per tant, efectivament, la Unió Europea ha de canviar, i situacions injustes com aquestes no s'han de tornar a produir mai més en el futur.

Quant a Grècia, que a vostè li agrada molt comentar el tema de Grècia. Miri, Grècia el que ha de fer és pagar el que se li ha prestat. I Espanya li ha prestat 26.000 milions d'euros en unes condicions immillorables, 26.000 milions d'euros amb una carència, fins a tornar el principal, de trenta anys, i amb una carència de deu anys fins a començar a tornar els interessos. Per tant, el que ha de fer Grècia és el que fem la resta de països, que és pagar els nostres deutes, i no excusar-se a dir: «No, com que em vaig equivocar demanant-ho, doncs, sap què faig? No ho torno.» Això és trencar, com li deia, el principi de confiança, un principi bàsic en l'economia.

I li torno a..., ja veurà com li anirà a Grècia en el futur, ja ho veurà les properes setmanes, els propers mesos, quan hagi de fer els pagaments de les pensions, els subsidis d'atur, els sous dels funcionaris, quan tingui l'aixeta del Banc Central Europeu tancada, quan els bancs de Grècia no puguin arribar a capitals, ja veurà què succeirà.

I miri, vostè parla de «deute odiós». Em pot explicar quin és el deute odiós? Què és deute odiós i què no és deute odiós? Perquè clar, els crèdits i préstecs que han concedit els bancs a Izquierda Unida i Iniciativa Verds, això és deute odiós o no és deute odiós?

Per cert, vostè potser està demanant una quitança o una condonació dels préstecs concedits pels bancs a la seva formació política? (*Remor de veus.*) En definitiva, la solució a la situació econòmica actual a la Unió Europea passa per més integració. Hem aconseguit la integració monetària. Hem d'aconseguir una veritable integració econòmica, que passi per la integració laboral, que passi per un mapa d'infraestructures europeu, que passi per una política fiscal comuna i la solució mai pot ser ni el separatisme de posar fronteres dins la Unió Europea i, evidentment, tampoc pot ser la desconfiança que provoquen partits comunistes com Syriza a Grècia, que veurem a les properes setmanes, o com Podemos a Espanya, desestabilitzant l'economia i posant en perill la recuperació econòmica i la creació d'ocupació en el conjunt d'Espanya i a la Unió Europea.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. Efectivament, Europa, al nostre entendre, la Unió Europea ha estat governada en els darrers anys, en la darrera època, per un lideratge exercit per Alemanya, dogmàtic, arrogant i egoista, tal com descriu Rafael Poch, per imposar un programa d'involució neoliberal impulsat des dels anys setanta, des del món anglosaxó i que la crisi del 2008 ha convertit en una piconadora de drets socials, en una piconadora del progrés econòmic.

Diu també, la sociòloga holandesa Saskia Sassen, que la política d'austeritat aplicada a Europa els últims vuit anys s'ha de qualificar com una neteja econòmica, perquè ha suposat expulsar un terç de la població de la societat a través de l'atur, la pobresa i, fins i tot, el suïcidi. En la més pura lògica del mateix capitalisme, en la més pura lògica capitalista, ningú, cap persona, pot entendre la utilitat ni de la crisi ni de l'endeutament. No té cap mena de lògica, la política actual econòmica, no la té des de la lògica de les persones, que en pateixen les conseqüències en forma de misèria, de retallades, etcètera; no la té des del punt de vista dels agents de l'economia productiva, no té cap mena de sentit instal·lar un sistema en permanent endeutament, que genera paràlisi econòmica, zero creixement i que, per tant, no és dinàmic..., en la pura lògica capitalista, no es dinàmic econòmicament.

Però sí que té tot el sentit del món establir un sistema de permanent crisi i de permanent endeutament i de permanent drenatge de diners de les classes populars a la banca, per a la banca, per al capitalisme financer, que és exactament allò en què s'ha convertit la Unió Europea, l'estructura d'imposició política de les decisions que pren la gran banca, el capitalisme financer.

De fet, ho podrà sostenir..., la crisi va bé per aquesta minoria, per aquesta planificació econòmica absolutament perversa per concentrar riquesa, per eliminar drets, per tenir la població en permanent estat de xoc i de renúncia a drets conquerits durant tants anys, i a la Unió Europea, en concret, li va bé per unificar fiscalment, imposar mesures de xoc i unificar políticament els mercats de la Unió Europea i els Estats Units a preu de saldo: rebaixar les demandes democràtiques a mínims històrics per poder reestructurar l'economia en benefici d'una minoria. Això li va bé a una minoria; no s'entén, en la pura lògica capitalista, per a la immensa majoria d'empreses, de persones, d'administracions, d'estats, que, òbviament, en la paràlisi absoluta a què ens porta la Unió Europea, a la paràlisi absoluta del deute, de l'endeutament permanent, del pagament permanent i infinit d'interessos, no té cap mena de lògica productiva ni de lògica de progrés.

I això ho aguantaran fins que, o ho podran aguantar fins que els surti massa car políticament i socialment. I aquest moment està arribant. I, per tant, com que saben que està arribant aquest moment, des de la ma-

teixa estructura política de la Unió Europea, és a dir, aquella que aplica les decisions de la banca, faran una proposta com la que ha fet iniciativa, com la que està fent ara mateix Obama, com la que està fent el mateix Banc Central Europeu. És exactament això: una reestructuració del deute és el que proposarà la mateixa banca en breu, un pacte, i agafarà els governs que hagin sortit de la crisi del deute, al sud d'Europa, i dirà: «És veritat, no pot continuar així.» No es produeix res. Europa s'està estancant, Europa, a més, s'està aïllant geoestràtegicament, està perdent pistonada, i per això Syriza el primer que fa és recórrer a Rússia, a la Xina, molt intel·ligentment, perquè és la manera de bloquejar Europa, i de fer-li veure, al poder capitalista europeu, que se li està acabant el recorregut d'aquest sistema de crisi permanent, de deute permanent, d'enriquiment permanent d'uns pocs que no pot sostenir més en el temps.

Creure que el deute és un simple contracte, que és un simple contracte entre dos –jo t'he deixat uns diners, tu me'ls has de tornar– i no una política econòmica planificada, pensada, imposada, és una victòria ideològica de la banca; és una confusió de termes que és una victòria ideològica de la banca. Que la gent confii, com s'ha dit des d'aquest faristol, en la Unió Europea, i que confii que serà la Unió Europea qui farà els plans de reorganització econòmica que ens treguin de la crisi, és una altra gran victòria ideològica de la banca. I confiar que una conferència de països d'Europa posarà les mesures de sortida de la crisi del deute i reestructurarà els nivells de poder i d'imposició entre la banca i la gent, és una victòria ideològica de la banca, també.

Nosaltres volem que es reuneixen, efectivament, els països del sud, els agents polítics i socials dels països del sud i que parlin, no només de com sortir de la crisi del deute, sinó de com començar a canviar l'economia capitalista per un altre tipus d'economia que no estigui permanentment sotmesa als dictàmens de la banca i als dictàmens del capital.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Sí, hem fet una proposta com la que fa Syriza, que és obrir la porta i que és de mínims, no com la que fa el Partit Comunista a l'exterior, és cert. Nosaltres, el que volem, precisament, és donar resposta a allò que ha succeït en el passat. Perquè, senyor Coto, no sé què passarà en el futur, sé què ha passat en el passat, i en el passat és que les polítiques d'austeritat han fet que els grecs, que els catalans, que els espanyols, que els portuguesos, que els italians, pateixin molt més; amb una caiguda del 25 per cent del producte interior brut, és equivalent al pas d'una guerra, i quan, si em permet l'expressió, el conseller Mas-Colell, l'altre dia es fotia del programa del 53 aplicat a Alemanya, el que hauríem de veure és què ha significat la política d'austeritat avui per als

països del sud d'Europa i, en particular, per a països com Grècia.

Doncs sí, el que cal és una solució extraordinària davant d'una situació extraordinària. L'any 53 per a Alemanya, l'any 2015 per a Europa i particularment per al sud d'Europa amb un plantejament del sud d'Europa que defensa el conjunt dels treballadors europeus, també els set milions de treballadors pobres que avui viuen a Alemanya. Avui es mantenen i volen mantenir aquestes polítiques per una raó molt simple, perquè el manteniment de l'austeritat i el manteniment d'aquestes polítiques, precisament el que permeten és transitar cap a la societat de mercat en què es mercantilitzen els drets de la gent. I el que avui plantegem és simple, no una sortida individual, no dir que no paguem, sinó una conferència sobre el deute, que el que permeti és encarar globalment, de forma europea, precisament, l'escenari de deute. I un escenari de deute que es deu, sí, a la política del govern d'entesa per haver fet massa escoles; a la política heretada per fer, a vegades, massa infraestructures heretades per part seva, i a la política d'austeritat, aplicada fil per randa pel Govern de Convergència i Unió, que ha incrementat el deute a Catalunya en els últims anys, a un ritme molt superior al que l'incrementava el govern d'entesa.

Però no és tot culpa del tripartit, ni del Govern de Convergència i Unió, és també responsabilitat d'un disseny pensat per a l'assalt a l'estat del benestar i per incrementar, precisament, l'endeutament. Un endeutament, senyor Coto, que a l'Estat espanyol és bàsicament privat, i amb el seu suport van fer que de deute privat passés a deute públic, amb el seu suport i en alguns casos amb el lideratge del Partit Socialista Obrer Espanyol.

I, per acabar, mirin, Pescanova. Pescanova ha tingut quitança i reestructuració del deute; avui està en beneficis i està tornant part dels diners. És curiós, no? Per a vostès és sistèmic i els bancs i el salven, a Pescanova se li pot fer una quitança, i ho permeten; i, en canvi, quan del que estem parlant és de l'estat del benestar, quan del que estem parlant és dels drets, diuen que no. L'eix, en parlava el diputat d'Esquerra, de l'eix Frankfurt-Berlín, estic d'acord; doncs, miri, Catalunya, autonòmica, confederada o independent, amb Convergència i Unió, sap a quin eix estaria? I amb la votació d'avui ja ho veurem? Amb Convergència i Unió? Catalunya estaria en l'eix Frankfurt-Berlín-Madrid-Catalunya.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Remor de veus. M. Mercè Jou i Torras demana per parlar.) Senyora Jou...

M. Mercè Jou i Torras

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies. Bé, jo només dos aspectes molt concrets: el tema del deute, és evident que nosaltres hem fet endeutament, perquè li recordo que encara no hem aconseguit tancar sense fer dèficit, però que el que sí que hem fet és, amb rotunditat, intentar reduir aquest dèficit. I, en tot cas, el que a mi em sobta, em sobta més que, en èpoques de creixement econòmic, s'acabi fent un endeutament com el que es fa. I crec que no es pot barrejar tot: una cosa és l'endeutament i l'altra cosa és l'austericisme. I vostè avui ens ha fet un discurs aquí que ha fet un aiguabarreig brutal.

Hem dit que estàvem a favor de les polítiques expansives monetàries del Banc Central Europeu. Per tant, si us plau, demanaria que cadascú defensés el seu posicionament, però que intenti, sobretot, no tergiversar el dels altres.

Gràcies.

(Joan Herrera Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

Trenta segons, presidenta. Senyora Jou, no tergiverso res, avui tenien una fantàstica oportunitat de, en un debat democràtic que avui hi ha a Europa, vostè, situar-se al costat d'aquells que demanen més democràcia en una conferència sobre reestructuració. A això voten que no. I li ho dic: aquesta votació deixa clares les coses. Vostès avui no estan amb més democràcia, estan amb Berlín, estan amb Frankfurt, estan amb aquells que no plantegen, que no volen més democràcia per Europa, amb un programa de reestructuració del deute.

Gràcies per la seva votació, perquè crec que clarifica on està cadascú.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció. No hi han peticions de votació separada? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 65 en contra i 11 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les escoles bressol (tram. 302-00242/10)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Mocció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les escoles bressol. *(Remor de veus.)* La formula el Grup

Parlamentari Socialista, i té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

(Remor de veus.) Senyors diputats, si us plau...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Esperi un moment, si us plau, que acabin de sortir els diputats que... *(Pausa.)* Ara ja pot començar.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, presidenta. Consellera, jo no sé, senyores i senyors diputats, quants de vostès van poder seguir la interpellació que el Grup Socialista li va fer a la consellera Rigau en el tema d'escoles bressol; no sé quants de vostès la van seguir; però, si la recuperen, i la poden recuperar, veuran que hi ha una visió del món, que és la visió de la consellera, que –de manera més educada, eh?, perquè vostè és molt educada, consellera; jo ho diré, si vol, de manera més contundent– ens va venir a dir, a tots els que hem governat des de l'esquerra, que érem uns inútils, bàsicament. Ja li dic que no ho va dir en aquests termes, eh?, però..., perquè ens va dir: «Escoltin, vostès gastaven 110 milions d'euros, i jo en gasto zero i tot va millor.» Una mica és el que ens va venir a dir. No passa absolutament re. Hi han més nens que van a l'escola bressol, no hi han problemes socials, no s'està desinvertint re. És més, no han d'estar tranquils, han d'estar contents, perquè, a més, fomenta un esperit de concertació, mancomunitat amb les diputacions, que es veu que no estan ofegades, que les administracions locals no necessiten els diners per a res, etcètera. Aquesta és la visió del món Rigau. Si vostès se la creuen, doncs, la moció que avui presentem no té cap tipus de sentit, eh?

Nosaltres, en canvi, tenim una visió lleugerament diferent d'aquest tema tan important que ens ocupa. No modesta, però sí que intenta ser més humil, conscient, jo crec, de les realitats socials que observem en el nostre país; intel·ligent amb el futur, perquè sabem, i ho hem dit en múltiples ocasions, que la despesa en escoles bressol no és una despesa, sinó que és la inversió més intel·ligent, social i econòmicament, que pot fer un govern, i exigent, perquè així ho entenem, exigent amb el Govern de Catalunya, sigui quin sigui el partit que el governi, exigent amb el govern, amb les seves responsabilitats i amb el seu paper clau com a actor important dels pactes socials de fons que hi ha en aquest país. I hi havia un pacte, eh?, que es veu clarament en les nostres lleis, com en la Llei d'educació de Catalunya, de la responsabilitat que té el Govern per fer front a aquest servei, que, els ho hem dit un cop i un altre –nosaltres insistirem en aquest tema, consellera, perquè ens sembla realment rellevant, és un tema fonamental–, que és una etapa educativa, que és una inversió importantíssima per la cohesió civil i social del nostre país. Si tenen aquesta visió, doncs, su-

poso que estaran vostès tots d'acord amb la moció que presentem, perquè és bàsicament el que reflecteix.

Té uns quants punts. El primer està destinat a remarcar aquest caràcter d'etapa educativa i fonamental per a la cohesió del país, en general. La segona és, si estem d'acord amb això, haurem de fer front a les nostres responsabilitats, perquè no s'hi val xiular, eh?; les nostres responsabilitats legals, però no només en aquest tema i, per tant, exigir al Govern que simplement faci front a les seves competències i no segueixi fent el que ha fet fins ara, que és un abandonament de funcions absolut. No només perquè no paga el deute dels ajuntaments. Miri, consellera Rigau, fa escassament una hora estava aquí reunit el Fòrum d'Alcaldes per l'Educació. Sap què deien, els alcaldes? Escolti, ja no li cito el que deien els alcaldes del PSC, que vostè sempre acusa el tema de partidista com si no representessin dos milions de ciutadans d'aquest país –dos milions de ciutadans. Un alcalde que no era el PSC deia que l'abandonament de funcions que vostè està fent i la manera com vostè impaga i no ha fet front –també vostè, vicepresidenta– a les seves obligacions, que a més, quan ho fa és de manera totalment arbitrària i no se sap per què uns sí i per què uns no. Vostè és una mica com l'Angela Merkel, sempre *too little too late*, eh?: poc i tard, respecte als pagaments dels deutes amb els nostres ajuntaments. Les dues, en aquest cas, el Govern de Catalunya.

Però, en tot cas, el que li deia és que, el que està reclamant és que facin front a les seves obligacions, amb les que no han complert en el passat i amb les que tenen avui, i que això tingui un reflex pressupostari; i també demana poder planificar millor –sempre li ho hem demanat– un nou mapa d'escoles bressol; estem disposats a veure tot el que es va fer malament amb l'altre mapa, a modificar, a canviar el que faci falta, temes de formació del professorat, temes de beques, que en aquest moment són més necessàries que mai per garantir una equitat real en l'accés, i poder estudiar altres mesures com la tarifació social. I per tant, jo crec que és una moció completa, és una moció, els deia, necessària i, per tant, estic segura que si no tenen aquesta visió del món tan *flower power* i tan allunyada del que passa el dia a dia del nostre país la votaran completament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris, i, en primer terme, té la paraula l'illustre senyor Joan Mena, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Gràcies, president. Aquesta és una proposta molt oportuna que presenta el Partit Socialista. Ja ho deia abans la diputada Martínez-Sampere: avui molts alcaldes i regidors d'ajuntaments de Catalunya, que representen més de dos milions de catalans i catalanes,

han visitat el Parlament per rebutjar l'actitud deslleial del Departament d'Ensenyament i del conjunt del Govern de Convergència i Unió.

El debat que tenim avui, si a la consellera Rigau li interessa i ens escolta, el debat que tenim avui és molt semblant al debat que teníem ahir, quan, a través de la nostra proposició de llei, discutíem si els menjadors escolars eren un dret o eren només una prestació. Aquí, malauradament, encara estem en les mateixes. Encara hem d'estar defensant drets que sembla que ja els teníem consolidats. Vostès no acaben d'entendre que el zero-tres ha de ser una etapa educativa segurament a l'alçada i, per tant, amb les mateixes condicions que la resta d'etapes educatives del nostre sistema. L'educació, també la zero-tres, és un dret que ha de tenir qualsevol alumne i com a tal l'hem de tractar, l'hem de considerar i, per tant, hem de legislar al respecte. I aquest per nosaltres és el debat fonamental que hi ha al darrere de la moció que avui presenta el Grup Socialista.

És important, per això, el punt que proposa elaborar una nova proposta per al finançament estable del servei de llars infantils que tingui en compte la coresponsabilitat dels costos i del sosteniment de les places. En definitiva, l'únic que estem demanant és que el Govern compleixi la llei. Així ja ho diu la Llei de l'educació de Catalunya. Una proposta que, per cert, haurà de ser sotmesa a debat i a acord d'aquest Parlament, que és a qui correspon legislar, i també de la comissió mixta. Amb el benentès, això sí, que des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida treballarem perquè el Govern de Convergència i Unió compleixi amb les seves conseqüències, que no aprofiti el debat, que no aprofiti qualsevol element per defugir de les seves responsabilitats, com sembla que vol fer, i centrifugar i, per tant, evitar la centrifugació del deute cap al món local, que és el que es persegueix amb aquesta nova proposta. Cal, doncs, un finançament socialment just per poder tenir accés totes les famílies a un dret pressupostàriament estable, que no hi hagi canvi i inseguretats pressupostàries en funció del govern que va a assumir les responsabilitats, i evidentment lleial amb el món local, que també té competències desplegades en l'àmbit de l'educació. No, per tant, amb l'actitud vampírica que té avui el Govern de la Generalitat respecte dels nostres ajuntaments.

A banda d'això, que és un element fonamental, què és el que hem proposat des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, també, en aquesta proposta, que agraïm al Grup Socialista que sigui acceptada? Primer, establir uns criteris mínims funcionals i de qualitat i vetllar perquè es compleixin per a totes les escoles bressol de la xarxa pública, i això vol dir evitar l'augment de ràtios que s'estan produint en determinades escoles, unes ràtios, per cert, esbiaixades per qüestions ideològiques disfressades de raons demogràfiques –i això vostè sap que hi ha algunes institucions d'aquest país que ho estan analitzant–, i evitar, també, la disminució del nombre d'educadores a les nostres escoles bressol. Assegurar les mateixes condicions de treball a tots i totes les professionals de les escoles bressol, que no hi hagi les mancances i les diferències que avui

llasten les condicions laborals d'aquest col·lectiu, i incrementar la dotació de LIC per poder arribar també a la zero-tres com a primer esglaó de l'acollida educativa de suport a l'ensenyament en català.

Avui, la vicepresidenta Ortega, en una interpellació, deia: «Alguns treballem per enfortir les estructures d'estat.» Jo pregunto: quina millor estructura d'estat que l'educació pública. Les millors estructures d'estat són aquelles que ens cohesionen com a societat, i l'escola pública ho és. També la zero-tres és la millor de les nostres estructures d'estat. I què és el que fa Convergència i Unió amb aquesta estructura d'estat, consellera Rigau? Vostè la desmantella, la fa subsidiària de la privada, mostra la seva deslleialtat amb el món local, la humilia retirant-la dels pressupostos de la Generalitat, i ara pretenen centrifugar el deute i la responsabilitat cap a les diputacions perquè vostès són incapaços de fer front a les seves obligacions.

Per tant, consellera Ortega –vicepresidenta Ortega– i consellera Rigau, els ho dic molt clarament: no comptin amb Iniciativa i Esquerra Unida per desmuntar l'estructura d'estat més potent que tenim, que és l'educació pública, que també ha d'incloure la zero-tres.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula la il·lustrada senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Aquesta moció plantejada, igual que la interpellació, és molt similar, en alguns aspectes idèntica a la que es va presentar i debatre el juny de l'any passat i, per tant, no repetiré tot el posicionament que ja vaig fer en aquell moment, perquè crec que s'hi han incorporat qüestions que són molt interessants i que celebro que s'hagin posat en valor per part de l'últim intervinent. Pel que fa als dos mandats que ha d'incloure la llei de pressupostos per al 2015, que ja estarien inclosos si s'hagués pogut votar ahir la llei de pressupostos, evidentment, que, per una banda és: el Govern s'ha de coresponsabilitzar per al curs 2015-2016 del sosteniment de places i de la coresponsabilització de costos. Hi ha un acord temporal per a dos cursos amb les diputacions perquè assumeixin 875 euros per plaça/curs. Això està garantit pels convenis amb les diputacions. No és la quantitat que ningú que gestiona una escola municipal voldria, però tampoc no és la situació de les finances de la Generalitat la que cap dels diputats i membres del Govern que som aquí voldríem, i per això treballem perquè això canviï. Per tant, una proposta que s'ha de sotmetre a debat i acord de la comissió mixta i que s'ha d'eleva al Parlament de Catalunya.

I un altre acord, també, mandatat per llei, de llei de pressupostos, un cop s'aprovin, que és la d'una proposta per establir tarifació social, tenint en compte, doncs, que amb això no s'ha d'entrar en el que és l'autonomia municipal i, per tant, s'ha de tenir molta prevenció en aquest cas. I després, una partida extraordinària, que

està en els pressupostos 2015 un cop s'aprovin, arran d'una esmena d'Esquerra Republicana, de 3 milions d'euros per a ajuts a les despeses de menjador de les llars d'infants públiques, que s'ha de gestionar igual que es gestionen les beques de menjador ordinàries. I aquesta no és una qüestió menor, i aquest és un acord a què vam arribar personalment amb la consellera Rigau. Saben quin és el preu del servei de menjador de les escoles bressol municipals de Lleida? 148 euros al mes. I les de Mataró? Entre 152 i 164 euros al mes. I les de Badalona? 126,7 euros al mes. I les de Cornellà? 146 euros al mes. Més que el preu d'escolarització que paguen les famílies cada mes. Per tant, aquí s'està fent una injecció de diners per propiciar per la banda baixa que no quedin exclosos famílies i infants de l'escolarització zero-tres perquè no puguin assumir les beques de menjador, no ja el preu de l'escolarització mensual. I aquesta és la qüestió. És a dir, les diputacions hi donen suport durant dos cursos, però després hi ha injecció de recursos a les famílies, que puguin deixar d'anar a les escoles bressol municipal perquè no tenen diners per assumir el menjador. Per tant, aquesta és una qüestió important.

I, per altra banda, pel que fa als pagaments, absolutament d'acord que es paguin els deutes pendents, el que passa que jo vaig sentir molt atentament la interpellació que es va fer i la resposta de la consellera i he llegit molt atentament les respostes del Govern a preguntes que els han fet d'altres grups parlamentaris sobre els pagaments pendents, i a mi la conclusió que n'he extret és que s'han pagat 192 milions d'euros en concepte de foment i que hi ha pagament pendent, de funcionament, una part del 2012, que són 8 milions d'euros, dos dels quals estan retinguts per la Sindicatura de Comptes, si no ho vaig entendre malament. I pel que fa al 2012-13, ja s'havia acordat amb les diputacions el pagament de l'import corresponent, i 13-14 i 14-15 és el conveni del 8 de juliol de l'any passat, de 34,26 milions d'euros per curs. Per tant, està tot lligat als pagaments pendents. Això és el que vaig entendre jo. En tot cas, s'ha de passar comptes amb la consellera, per si va faltar o no va faltar a la veritat, però jo me la crec, quan ho diu.

Llavors, ho reiterem: en vistes al curs vinent, el departament s'ha de coresponsabilitzar, i el que no podem dir és que no es destina cap recurs extra per als municipis. No es destina el que es voldria, no es destina el que caldria, però, és clar, l'Ajuntament de l'Hospitalet rebrà 514.500 euros per 588 alumnes, segons dictamen de la Diputació de Barcelona per al curs 2013-14, dictamen de la Diputació de Barcelona, o l'Ajuntament del Prat per a 484 alumnes, 423.675 euros per al curs 13-14. És el que voldríem? Evidentment que no, però no es pot dir que hi ha zero euros més enllà del que paguen les famílies o del que paguen els ens locals.

Tant de bo puguem resoldre això a partir del curs vinent i tant de bo puguem incrementar els recursos per plaça, perquè tinguem un altre sistema de recursos propi, que ja saben com pensem nosaltres quina és l'única manera de tenir-lo. Però en això tampoc no hi entraré, perquè ja ho hem dit moltes altres vegades.

Demano votació separada del punt 2.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. Honorable consellera, honorable vicepresidenta, molt honorable..., estem d'acord amb deu dels tretze punts, vol dir que estem d'acord amb les llars d'infants, el funcionament, el suport al món municipal... I, per tant, és una voluntat ferma d'aquest Govern i de Convergència i Unió de donar-los tot el suport possible. Estem d'acord amb deu dels tretze punts.

On estem bàsicament nosaltres d'acord? A la part econòmica. S'ha exposat aquí, la senyora Rocío ho ha dit. L'únic que, passa que ha dit: «La consellera va dir “no gastem”». Jo la corregeixo, la consellera ha dit: «No en tenim». I aquest és l'atzucac fonamental, vostès diuen: «No en gastem», nosaltres diem: «No en tenim», perquè no n'hi ha. I llavors aquest és el problema quan vostès, des d'una manera de filibusterisme, perdoin-me, volen passar la impossibilitat i assimilar-la a la voluntat. És diferent: una cosa és la voluntat i l'altra és la impossibilitat que hi ha de fer front a tot el que volem.

I des d'aquí demanem que es faci un esforç molt important. Vostès saben que l'etapa, per exemple, tres-sis s'està responent exactament igual..., com estava abans. Hi estem d'acord? Molt bé. Per a aquesta etapa arribaven l'any 2010 de Madrid uns diners, 57 milions d'euros, que avui no arriben; el Govern del senyor Zapatero va dir: «No hi van.» Però està funcionant i està funcionant igual, però aquests 57 milions no hi són. Després, el 2011, el nou Govern a Madrid, del Partit Popular, treu 17 milions d'euros més que venien, aquests sí, per a zero-tres. Si vostès fan l'operació –facin-la, si us plau, facin-la; ho he dit aquí, en seu parlamentària, alguna altra vegada–, 74 milions d'euros, que quan vostès els divideixen pel total de places de llars d'infants veuran que són 1.200 euros per plaça en números aproximats. Aquest és l'esforç del Govern: 1.200 euros per plaça! Aquest és l'esforç real del Govern, que si vingués tot el que hagués de venir hi foren, i no hi són.

I, per tant, hi ha un esforç continuat aquí, per anar a on? Amb un esperit de mancomunitat, de dir: si cal fer inversions fem-les, però prioritzem la despesa social, prioritzem llars d'infants, compromís de les diputacions, i aconseguim uns diners que s'aproximen en una tercera part..., amb aquests 875 euros per plaça, que no són el que voldríem, i els ho diu un alcalde –els ho diu un alcalde: no són el que voldríem–, però ens salven la situació de l'atzucac del moment econòmic que tenim.

I des d'aquí els diem: escoltin, apuntin-se la solució, perquè aquí jo estava veient el problema que tenim encadenat. Els ajuntaments ens queixem perquè no ar-

riben diners de la Generalitat, i la Generalitat, de qui ha de subministrar els diners, que és l'Estat, tampoc li arriben. Per tant, anem al començament de la cadena, si us plau: apuntin-se a aquest recurs, a aquesta demanda dels 15.000 famosos milions d'euros anuals que van i no tornen, que ens respectin la part, la tercera part del deute que tenim... I resolent això ho resollem tot, perquè la voluntat és la mateixa, perquè Convergència i Unió, ho he dit també d'altres vegades, té ànima i té esperit social. I, per tant, aquesta és la voluntat que hi ha.

I per això aquesta voluntat ha fet que el que no s'havia fet mai..., l'etapa zero-tres té un currículum i unes orientacions; per primera vegada s'han fet, amb aquest Govern s'han fet per primera vegada. I, per tant, home, si us plau, entenguin la voluntat no només de treballar-hi pedagògicament, sinó de formular-ho amb un decret que el van fer vostès el 2006, que fa referència a l'organització administrativa de les llars d'infants, que és el mateix, que és el respecte..., que, per tant, coincidim en moltes coses. Respectin aquesta voluntat, que hi és i que la tenim, i nosaltres el que demanem, de veritat –de veritat–, és que hi donin aquest suport que els estem demanant.

Perquè és que, mirin –i aniré ja, una miqueta, a la part final–, els vaig posar la paradoxa d'un jardiner. El jardiner, perquè funcioni tot el jardí, necessita aigua, i el jardí està funcionant, i els resultats educatius estan millorant; però si podem obrir més l'aixeta de l'aigua tindrem un jardí, jo penso que espectacular, perquè realment l'esforç de les diputacions, dels ajuntaments i dels professionals és enorme, i us ho està demostrant amb els resultats. Treballem per tenir allò..., vinguin a treballar per tenir allò que ens toca com a nació, anem a l'origen dels problemes; si els volem resoldre i no enganyar la ciutadania, resolguem l'origen dels problemes. I des d'aquesta perspectiva, treballant tots junts, els resoldrem, perquè tenim la mateixa voluntat, la tenim, i perquè hi estem tots. No val –ho torno a dir– a dir que el que és impossible..., vostès ens ho atribueixen com una voluntat nostra, de gent no sensible. No és veritat, no ho facin més, estem enganyant la ciutadania. Si us plau, no ho facin més.

I, per tant, a mi m'agradaria així acabar amb unes paraules que també va dir la consellera, dient: intentem trobar aquelles dinàmiques i aquelles sinergies que ens permetin fer econòmicament sostenible el sistema, alhora que intentem optimitzar-lo pedagògicament. I en aquest sentit, doncs, els demano, si us plau, de ser-hi.

Nosaltres, ho avanço, votarem en contra del punt 2 i dels punts 12 i 13.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per posicionar-se sobre les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula ara el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, president. Honorable vicepresidenta, molt honorable..., honorable consellera, jo, permetin-me que adopti una postura una mica diferent, un enfocament una mica diferent, també per donar una mica de varietat, i no perquè cregui que és més important que l'altre –perquè em sembla que el tema fonamental aquí és el del dret–, però perquè també és important.

Mirin, aquesta és la piràmide de població espanyola (*l'orador mostra un full*); piràmide de població espanyola, en aquests moments, que és molt semblant a la catalana. Abans un orador anterior, de la ILP que han presentat, parlava de l'iceberg al qual anem. I què significa aquest iceberg poblacional? Doncs, significa, consellera, significa, primer, una societat sense esperança –si no hi ha joves, no hi ha esperança–, i després, una societat en la qual estaran en risc els drets –els drets. Perquè, clar, qui ho pagarà, tot això? Cada cop més drets..., i això en principi és bo, però qui ho paga, tot això? Per tant, o introduïm sàvia nova en el mercat laboral, o al final acabarem fent pagar unes rendes expropiadores i extenuants als ciutadans, no? I, per tant, el que hem de fer són polítiques de foment de la natalitat, com han fet a la França socialista de Mitterrand, com ha fet la socialdemocràcia nòrdica, és a dir, com fa qualsevol govern amb sentit comú i que no té prejudicis ideològics.

I per què faig aquesta introducció? Diuen: «Què hi té a veure?» Doncs, mirin, perquè ahir va sortir una enquesta que deia que al 60 per cent de les dones li agradaria tenir més fills, amb la condició –amb la condició– que hi hagués més llars d'infants, més escoles bressol... I, per tant, té relació directa amb el que estem tractant avui dia.

Miri, els que tenim fills petits –i els altres s'ho poden imaginar– sabem com és de complicat, complicadíssim, conciliar la vida professional i personal quan no pots portar el teu fill..., jo sí que l'hi puc portar, però quan no el pots portar a l'escola bressol. Llavors, això és un problema que realment bloqueja immediatament, per exemple, la incorporació de la dona al mercat laboral o la incorporació d'un dels dos membres al mercat laboral. I parlo de la dona especialment, però això afecta tant a homes com a dones.

Per tant, les polítiques de família que hem de fer avui dia passen especialment per la conciliació, i les polítiques de conciliació passen especialment per les escoles bressol.

I això, escolti'm, el tripartit ho va fer bé aquí, en aquest punt ho va fer, i, per tant, ho hem de reprendre. I fixi's si hi estem a favor, que nosaltres fins i tot no votarem en contra del punt que demana al Govern d'Espanya destinar els diners que destinava a aquesta qüestió, perquè ho ha de fer. Ens hi abstindrem, perquè la situació pressupostària és la que és, i potser no pot ser ara mateix la mateixa que era en aquell moment; però hi estem a favor.

Jo el que lamento, senyora Martínez-Sampere, és que vostè hagi acceptat esmenes de tots els grups menys del Partit Popular, i perquè, a més, han acceptat al-

guna esmena d'Esquerra similar a la que nosaltres proposàvem, d'incorporar escoles d'iniciativa social, d'iniciativa privada, amb voluntat no recaptadora, no lucrativa, doncs... Perquè al final del que es tracta és del servei públic, i això ho pot prestar o bé una escola pública o bé una escola privada d'iniciativa social concertada, que, a més, a la Generalitat li surt més barat molts cops, molts cops li surt més barat. I jo ho lamento; ho lamento, a més, perquè, per exemple, jo conec algun diputat d'aquesta cambra que quan parla dels partits d'esquerra sempre parla dels «meus companys», siguin els altres, però mai utilitza aquesta paraula per referir-se als partits d'aquesta banda de la cambra. Bé, de la CUP sí. De dretes, bé, de dretes. És que són molt sectaris vostès, eh? Perquè això nosaltres no ho fem –això nosaltres no ho fem. I aquí potser estarem d'acord... Perquè, o sigui, què es pensen?, que nosaltres estem aquí per defensar interessos només de lobbys o...? Doncs, no, escolti'm, no. (*Veus de fons.*) No, no em digui que sí, perquè això m'emprenya molt, d'acord? (*Remor de veus.*)

I per tant... També hem proposat nosaltres incorporar centres d'educació infantil en entorns laborals, que a més em sembla que és una mesura plausible, normal, que fan altres països a través de concerts de beques.

A nosaltres el que ens sabia greu és que al final a Catalunya, per haver d'anar a la universitat, per haver d'anar a l'escola bressol, un hagués d'acabar demanant un crèdit al FLA. I anem una mica cap aquest línia.

I, per tant, nosaltres hi estem a favor, perquè és bo per als nens, perquè defensa la igualtat d'oportunitats i perquè potencia l'estat del benestar.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar posició respecte a aquesta moció ara té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, dos titulares de periódico. Septiembre de 2014: «La deuda de Rigau con las guarderías públicas llega a los tribunales. Once millones de euros que debe la *conselleria* a los ayuntamientos.» Segundo titular, de diciembre de 2014: «Rigau fulmina el financiamiento de les llars d'infants municipals.» Un comentario: «la deuda de Rigau» y «Rigau fulmina». Señora Rigau, es que a veces es inevitable que se personalice en la *consellera* y entonces, a veces, se pueda decir: «A Rigau la condenan», a veces se dice también... A usted parece que le molesta más que digan que condenan a su departamento y lo personalicen en usted... Pero, bueno, el caso es que si usted pagase las guarderías públicas y usted financiase debidamente les *llars d'infants municipals*, su consejería, no dirían que usted impaga o que usted no financia, y si cumpliera usted las leyes y las sentencias no dirían que a usted le condenan por no cumplirlas.

Dicho esto, ¿estos recortes de periódico, qué ponen de manifiesto? Pues, que la enseñanza de cero a tres, que es la enseñanza que está reconocido que es importante para la formación futura de los alumnos..., que está comprobado que aquellos pequeños que asisten a la enseñanza de *les escoles bressol* de cero a tres tienen luego unos mejores rendimientos, al haber cursado educación infantil, que aquellos que no lo han hecho. Y además tiene la utilidad y la necesidad importantísima de que permite conciliar la vida familiar y laboral a muchas personas, sobre todo a mujeres que están necesitadas, como se ha dicho antes, de..., hombres también, por descontado, pero sabemos que las víctimas de la conciliación familiar y laboral más frecuentes son precisamente las mujeres, cosa que debemos intentar que no sea así, pero perjudica esto a unos de los colectivos ya de por sí más desfavorecidos en la conciliación familiar y laboral, que son las mujeres.

Tercer punto –tercer punto. Ustedes..., cuando ha salido aquí el señor Balasch, ha dicho: «Bueno, estamos, de los trece puntos, de acuerdo con todos menos con dos». Y los dos con los que no están de acuerdo son precisamente el núcleo, la esencia, el porqué de esta propuesta de resolución, que es el dinero –el dinero.

Ustedes, además de retrasarse en el pago, y además de que los pagos que se retrasan han sido cada vez..., el importe de plaza por alumno no ha cesado de disminuir, ustedes en los presupuestos del año anterior dedicaron 45 millones a las *escoles bressol*, y este año ninguno, ni un céntimo.

Y, entonces, ustedes dicen: «Bueno, es que no hay dinero», dicen ustedes. Bueno, pues, fíjense, ustedes deben..., han dejado de incluir en el presupuesto 45 millones de *escoles bressol* y se adeudan 11 millones a los ayuntamientos, que se los han tenido que reclamar por los tribunales, y en acción exterior se gastan ustedes 17 millones: 17 millones en acción exterior que no pagan a los ayuntamientos que subvienen a las necesidades de educación de cero a tres. Por ejemplo, dicen: «No hay dinero.» ¿Para acción exterior hay dinero? ¿Aunque no haya competencias, hay dinero para eso? Y no lo hay para lo que se precisa.

Ustedes se gastaron..., en medios de comunicación –están presupuestados para este año– 351 millones de euros –351–, y son 45 millones lo que se estaba aportando por la Generalitat para *escoles bressol* en los anteriores presupuestos que ahora han desaparecido.

Por lo tanto, sí que hay dinero; pero, claro, se trata de prioridades: si ustedes anteponen otras prioridades a las de las *escoles bressol*, pues, claro, no tienen dinero. Subvencionan generosamente asociaciones, promueven cosas que no les duele pagar pero a las *escoles bressol* les duele pagarles.

Nosotros votaremos a favor de esta propuesta, también a favor del punto número 2, que es que les exige a la Generalitat aquello que pide la Ley de educación de Cataluña, que es que la Generalitat se responsabilice directamente del servicio público de *escoles bressol*.

Y, para ello, que haga las aportaciones y las dotaciones económicas que son necesarias. Y este punto 2, el que ustedes se niegan a pagar, pues, es básico.

Y luego, además, ustedes he visto que se niegan a pagar precisamente el punto número 12, que es el que asegura las mismas condiciones de trabajo a todos y todas las y los profesionales de las *escoles bressol*.

Por lo tanto, Ciutadans apoyará esta propuesta de resolución y lamenta que nuevamente el Gobierno haga un uso desviado de las prioridades de lo que afecta a los ciudadanos para sus propios intereses.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per posicionar-se, i en nom del Grup Mixt, té ara la paraula la diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres en aquesta moció. Nosaltres, abans de res, hem de dir que nosaltres defensem que l'ensenyament de zero a tres anys ha de ser obligatori; que ho defensem perquè considerem, a més a més, que és una de les primeres trinxeres contra l'exclusió social; que ho defensem, a més a més, perquè creiem que el dret a l'ensenyament, ja des dels infants, ha de ser part d'un dret social bàsic de la ciutadania, i, per tant, defensem un sistema públic i finançat íntegrament amb impostos d'escoles bressol.

D'inici, abans d'abastar aquesta moció, per tant, entenem que la moció advoca per un altre sistema i compartim que proposa solucions urgents que s'han de tenir ja, i, des del nostre punt de vista, que s'ha de canviar a un canvi integral i estructural de model.

El que sí que està clar és que fins que les escoles bressol no siguin públiques i finançades amb impostos hi ha, des del nostre punt de vista, coses que s'han de fer ja, que són necessàries, que són imprescindibles. I, a més a més, hem de poder afirmar, jo ho crec, amb certesa que fins que això no sigui un servei públic finançat exclusivament amb impostos, i, per tant, que no faci segregació de classe, fins que això no passi, no es podrà donar una eina de conciliació de la vida laboral i familiar a les dones i a les classes populars perquè no accedeixin a aquests serveis.

I això jo crec que està més que documentat, en fi, amb dades. I sí, és veritat que hi han sistemes de beques, és veritat que hi han ajuts municipals..., és veritat. Tot i així, si veiem la composició de la gent que accedeix a les escoles bressol, jo crec que ho podem afirmar amb bastant rotunditat.

Quatre comentaris sobre la moció, quatre comentaris en general sobre el sistema de les escoles bressol. El primer és l'augment de dotació pressupostària. Jo crec que, en aquest sentit, és d'una necessitat imperiosa. I, a més, en fi, no pot sempre estar argumentant-se una insuficiència pressupostària i oposar a aquesta in-

suficiència pressupostària la garantia de drets. I no es pot fer perquè, finalment, dotar unes partides o unes altres depèn d'una prioritat política, i també augmentar la tributació depèn d'una prioritat política, i també redistribuir la renda depèn d'una prioritat política. I podem també dir, afirmar, amb certa certesa, que no hi ha aquesta prioritat política.

Que està clar que les administracions locals tenen un deure fonamental, bé, en la quotidianitat de la gestió de les escoles bressol, i per això han de rebre els fons essencials per a poder fer-hi front; que caldria restablir un sistema de beques, doncs, que actuï d'alguna manera de coixí –sobretot en aquests casos de gent que no pot accedir, tornem a repetir-ho, a les escoles bressol, com s'ha dit abans, perquè no poden pagar el servei de menjador o perquè directament no poden pagar les quotes–, seria important; però entenem que a part de l'àmbit pressupostari hi han altres problemes d'accés a les escoles bressol i que cal anar una mica més enllà de la demanda.

Els problemes d'accés jo diria que se centren en els requisits per a entrar al centre educatiu, que són el domicili, que són que el nucli familiar, doncs, estigui també registrat a la mateixa escola, són el tema de la família nombrosa i monoparental, etcètera. Que aquests requisits acaben condicionats una mica al que estàvem dient: que si veiem la composició de gent que accedeix a les escoles bressol normalment són famílies en les quals els dos progenitors treballen, normalment són famílies amb un nivell d'estudis alt, normalment són famílies amb uns nivells d'ingressos mitjans, i, per tant, poden pagar aquestes quotes, poden pagar els serveis de menjador. I queden fora els nivells d'instrucció més baixos, queden fora els nivells d'ingressos més baixos i queden fora certes famílies d'origen estranger. I això crec que, en fi, no ho poden negar, està jo diria que a bastament documentat.

I és que, a part d'això, entenem que hi han algunes mesures urgents que podrien corregir, precisament, aquestes situacions i que s'han de fer ja, són urgents. És a dir, s'ha d'establir, ja, una quota progressiva, no pot ser que el preu sigui uniforme, perquè un preu uniforme el que està, precisament, potenciant és la utilització per part d'aquesta classe, en teoria mitjana, o, en tot cas, més privilegiada que altres classes que no poden pagar ni el menjador; que cal una tarifació social; que, a més a més, s'ha d'evitar la infrautilització d'aquests centres, sobretot als trams de la tarda, quan per una qüestió pressupostària molta gent comprimeix les jornades en les quals deixa els seus fills –ho fan al matí; si a la tarda està infrautilitzat s'ha de poder prestar un servei gratuït, i, per tant, pagat amb impostos–, i que totes aquestes actuacions són mínims, són, des del nostre punt de vista, posar-li una tireta a una solució estructural, que finalment és replantejar les escoles bressol, replantejar l'ensenyament de zero a tres i fer que sigui una eina pública al servei de les classes populars, sobretot finançada amb impostos, i una veritable eina de conciliació familiar i laboral, sobretot per a les que més ho necessiten, que són les dones de la classe treballadora.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Torna a tenir la paraula la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere per pronunciar-se sobre les esmenes presentades per la resta de grups.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, president. Consellera, diputades i diputats, deia el senyor..., el diputat Balasch: «Votarem deu dels tretze punts.» Jo li ho deia perquè s'ha fet un esforç –i jo crec que, a més, el fem a la Comissió d'Educació en reiterades ocasions– de no negar les dificultats, són evidents. Nosaltres, crec que mai hem negat les dificultats de la situació. Demanar al Govern de l'Estat el que li correspon, i ho fèiem també quan el president era socialista, perquè entenem que el que no toca no toca i s'ha de defensar, sí, eh?, i, per tant, al Govern de Madrid... –«a Madrid», que vostès diuen–, al que li correspon entendre les dificultats de la situació, també, però això no els eximeix de tot, perquè governar és prioritzar.

Fixin-se que hem pactat sempre. Jo crec que tenim voluntat de pacte, perquè en aquest país entenem que el pacte en educació..., el pacte pot ser important en moltes ocasions, però en l'educació és més important que mai. I per això sempre s'han pactat, amb un suport ampli, majoritari, del Parlament de Catalunya, els temes clau en educació.

I nosaltres hem intentat pactar. Escoltin..., transaccionat amb tots els grups... (*Veus de fons.*) Amb el Partit Popular, senyor Sánchez, digui la veritat. Per què? Perquè les esmenes que vostès plantejaven obrien un altre debat que..., tinguem-lo: presentin una interpel·lació i parlem d'aquests temes, que són importants. Perquè ara, diguem-ne, no entraven en el cos de la moció, no, no..., perquè..., i ho sap vostè, perquè, a més, ho hem parlat. I, per tant, hem fet un esforç de pacte.

Ara bé, arribem al punt, al punt clau, sense el qual tampoc la moció té sentit, que és passar del que volem al que fem; al punt dels diners, perquè m'entenguin tots els diputats i diputades que no s'han llegit la moció. Que la diputada Simó ha defensat aquest acord amb les diputacions, eh?, que la Generalitat zero i les diputacions 35 milions, d'una manera més, diguem-ne, més convincent, si m'ho permet, que vostès mateixos. Però és que nosaltres creiem que això eximeix..., és a dir, deixa les responsabilitats de la consellera del Govern de Catalunya, del que diuen les nostres lleis..., no es corresponen, i els ajuntaments, a més a més, ja tenen prou problemes ells mateixos de finançament, d'atendre les seves necessitats i les seves responsabilitats.

I, per tant, demanàvem responsabilitat, que es pugui reflectir en aquests pressupostos. Perquè vostès el que fan és com dir: «No, escolta, t'invito a dinar.» Arribes, la taula està parada, t'imposen el menú, i quan arriba el dia a sobre et fan pagar la factura! No sé si m'entenen. Això és una manera responsable d'actuar del Govern de Catalunya? Perquè jo estic cansada d'aquest argument –em sap greu dir-li-ho amb aquestes paraules–

que és frívol i pueril. Vostès són *el Govern*, no un actor qualsevol. Vostè no pot dir: «No ens diguin més que no en tenim la voluntat.» Escolti, que són el Govern de Catalunya! Tenen també la responsabilitat, tenen la possibilitat de tornar això en una partida pressupostària, de fer front a les seves competències, de fer front a les seves responsabilitats. No són un actor qualsevol, no frivolitzem amb el Govern de Catalunya, senyor Balasch, li ho demano si us plau!

I, per tant, punt 2, que recull esmenes pressupostàries, esmenes també d'Esquerra Republicana..., que li demano, per cert, president, votació separada del punt 2.a i que en faci, si us plau, la lectura en veu alta abans de la votació. Fem el favor: no poden dir que tot depèn de nosaltres..., resulta que tot depèn de la voluntat dels catalans, i això, que sí que depèn de nosaltres, no ho fem? Home! Quin argument és aquest, si us plau?

Feu-me el favor: si estem d'acord...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)

La presidenta

Té la paraula, per a un temps de trenta segons, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per l'explicació de vot: donarem suport a la moció del Grup Socialista, amb les esmenes que s'han acceptat, tot i que pensem que, més enllà que estem a favor de la municipalització dels serveis i de la garantia financera, hem d'obrir un debat d'aquesta etapa de zero a tres, que és una etapa no obligatòria, i que ara el veiem més necessari perquè fa una funció més compensatòria de la vulnerabilitat social i que pot quedar exclòs... I, per tant, l'element de beques menjador és un element substantiu. Ens hem d'emmirallar encara en països nòrdics, però voldria dir que, per nosaltres, no és un tema de dones, és un greu error: les escoles bressol són un tema de nens, d'igualtat d'oportunitats de dones i homes.

I, segon, el pacte del temps i les prestacions a nens a càrrec, especialment de zero a u, ens canviarien la nostra perspectiva.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Antoni Balasch i Parisi demana per parlar.) Senyor Balasch...

Antoni Balasch i Parisi

Sí, gràcies, presidenta. Per al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Antoni Balasch i Parisi

Sí, molt ràpid. Una qüestió, per deixar-la clara, no..., els retards en els pagaments als ajuntaments del curs 11-12 no són retards en els pagaments, sinó que hi ha una quinzena d'ajuntaments que tenen els diners parats a la Sindicatura de Comptes. Això no és retard en els pagaments, són problemes d'alguns ajuntaments, que ho han de resoldre.

Una altra qüestió: les mateixes condicions de treball igual per a tots els treballadors de les llars municipals es carreguen l'autonomia municipal. Que sigui tothom responsable d'aquesta decisió que pren de prendre la llibertat a cadascun dels ajuntaments.

I, després, governar és prioritzar? Hi estem d'acord: governar és prioritzar. Per això nosaltres tenim..., actuem amb responsabilitat, i el 71 per cent del pressupost va a despesa social, a part que no es fa pràcticament cap inversió, i treballem per la sortida i resoldre..., amb el dret a decidir.

Demanam la votació separada dels punts 2, 12 i 13, presidenta.

Gràcies.

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

La senyora Vallet...

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per a demanar votació separada dels punts 1 i 4.

La presidenta

1 i 4.

(Joan Mena Arca demana per parlar.) Senyor Mena...

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, presidenta. Per al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Mena Arca

Primer de tot, dir que el debat ja no és de conciliació. Això era quan parlàvem de les guarderies. Ara parlem de les escoles bressol i el debat fonamental és el dret que tenen els alumnes a ser escolaritzats.

I segona, em prendré la llibertat, senyor Balasch, de prendre-li aquesta metàfora que vostè ha fet servir, que m'ha agradat molt, que és la metàfora del jardí. El problema que tenim en aquest jardí... *(Remor de veus.)* Gràcies. El problema que tenim en aquest jardí, senyor Balasch, és que la jardinera, que és la senyora Rigau, sembla que té més «querència» cap a unes flors que cap a unes altres. Perquè, clar, les flors de les escoles de l'Opus, les flors de les escoles que segreguen,

aquestes les rega en cada pressupost, i, en canvi, les flors de les escoles zero-tres, aquestes estan totalment abandonades.

(Fernando Sánchez Costa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sánchez?

Fernando Sánchez Costa

És per demanar votació separada.

La presidenta

Digui'm.

Fernando Sánchez Costa

Del punt 10 i del punt 13.

La presidenta

Deu...

Fernando Sánchez Costa

I 13.

La presidenta

Com ha dit?

Fernando Sánchez Costa

Del 10 i del 13.

(Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Martínez-Sampere?

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, ho hem dit al faristol, però per llegir el punt 2 a...

La presidenta

Sí, ja està previst.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...abans de procedir a la votació.

La presidenta

Sí. Passem a la votació d'aquesta moció.

I comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor i 3 abstencions.

Ara votarem el punt 2, apartat a, i en donarem lectura.

El vicepresident segon

Punt 2.a: «Efectuar la restitució immediata amb càrrec als pressupostos 2015 de la partida per al finançament del servei públic d'escoles bressol municipals, tal com demanden els grups parlamentaris Socialista, Popular, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i d'Esquerra Republicana de Catalunya en les seves respectives esmenes al Projecte de llei de pressupostos, 191, 394, 442 i 658.»

La presidenta

Comença la votació.

(Pausa.)

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 68 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 3 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 46 en contra.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 64 en contra.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans materials i personals de l'Administració de justícia (tram. 302-00243/10)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans materials i personals de l'Administració de justícia. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

(Pausa.)

Senyora Rivera, ja pot començar.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conselleras*, diputadas, diputados, la moción que se somete a votación es produc-

to del descontento, del hartazgo, de la incredulidad de toda la ciudadanía ante los innumerables casos de corrupción que ahora están aflorando y que se están viendo en estos momentos en los juzgados de Cataluña y en los del resto de España. Y es fruto también de la preocupación de que estos casos no queden en la impunidad por falta de medios materiales y humanos en los juzgados que los tienen que tramitar y juzgar.

Los numerosos y vergonzosos casos de corrupción que hemos sufrido y que siguen apareciendo son consecuencia del lamentable estado en qué se encuentra nuestro sistema político e institucional, del proceso de contaminación política y de la ocupación progresiva del espacio público por el poder político dominante, y también de la financiación de los partidos políticos. Y como resultado de todo esto tenemos que, pese a que la responsabilidad de estos casos de corrupción se circunscribe a determinados partidos políticos, se ha creado un grave problema de desconfianza entre la ciudadanía, extendiendo una sombra de sospecha y desconfianza sobre toda la clase política en general y, lo que es peor, sobre las instituciones también.

Por ello, además del rearme ético imprescindible, es preciso un compromiso firme de todos los partidos y un giro que pasa por apostar por la justicia para regenerar la vida pública y hacer limpieza en el sistema. Es necesario e ineludible eliminar la brecha abierta entre ciudadanos y representantes mediante un compromiso firme e inequívoco de todos los partidos políticos en la resolución de este grave problema. Los casos Palau, Pujol, Pretòria, Pallerols, Mercurio atestiguan lo que ha sido estos años Cataluña y hacen temer que si no se dota adecuadamente a la justicia, a los juzgados que están llevando estos casos de especial complejidad, no se podrá hacer justicia. La corrupción política, como los llamados «delitos de cuello blanco», puede ser altamente sofisticada y se requieren medios materiales y personal altamente cualificado para combatirla.

Por tanto, esta moción que se somete a aprobación propone: reforzar los mecanismos de la Administración de justicia, que es una herramienta clave para la lucha contra la corrupción. Ante una justicia lenta, ineficaz, poner soluciones con propuestas concretas. La primera, elaborar un estudio detallado de las necesidades materiales y del personal de los juzgados de instrucción donde se están tramitando causas de corrupción; implementar un plan de dotación de recursos materiales y humanos para estos juzgados de instrucción, después de haber hecho este estudio; coordinar con el Ministerio de Justicia para lograr la dotación de medios materiales, técnicos y humanos necesarios para la ejecución de este plan; establecer unos incentivos, también, que sean suficientes para los puestos de trabajo singularizados, entre ellos los de ejecución –porque tenemos un problema en la ejecución civil y no queremos que haya problemas en la ejecución penal, porque podemos tener muchas sentencias que acaben..., con estos juicios de corrupción, pero también es importante que se ejecuten.

Y, para acabar –se me acaba el tiempo–, una frase que corre por las redes entre profesionales de la justicia, entre abogados, jueces, fiscales, implicados en el te-

ma de la justicia y al respecto del tema que nos ocupa, que es: «Dime cuánto inviertes en justicia y te diré qué voluntad tienes de luchar contra la corrupción.» Pues eso, a ver hasta dónde llega esta voluntad.

Nada más, muchas gracias.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, efectivament, nosaltres al veure la interpellació i la moció subsegüent, del Grup de Ciutadans, vàrem compartir aquesta preocupació perquè es donin els mitjans necessaris de tipus material, que és el que correspon a la Generalitat, per reforçar els procediments d'instrucció, que per desgràcia en aquest moment són molts, que afecten temes de corrupció en el nostre país, no? Recordem, encara no està tancat, incomprensiblement, o millor, no està obert –en aquest cas hauríem de dir «no està obert»–, el cas del Palau de la Música; tenim el de les ITV; tenim ara el de Lloret de Mar, etcètera. Per tant, d'acord, en aquest primer punt.

Però nosaltres vàrem creure oportú presentar-hi esmenes perquè aquesta moció fos també l'ocasió de demanar suport material imprescindible a altres àmbits de la jurisdicció i sobretot de funcions jurisdiccionals que afecten també interessos pels quals la ciutadania està tant –com a mínim tant– o més sensibilitzada que amb els temes de la corrupció.

Nosaltres especialment vàrem insistir en el reforç que es necessita per a la jurisdicció mercantil. Sabem perfectament que això afecta també moltes petites i mitjanes empreses, moltes famílies en situació, doncs, d'insolvència. I, en concret, hem volgut portar en aquesta moció un seguit de propostes que havíem fet amb un cert optimisme a la llei d'acompanyament, a les mesures, i, sobretot, a la llei pressupostària, que són al voltant, doncs, de tot el que té a veure amb la violència de gènere.

Què volem dir? Doncs, el fet que es posin d'una vegada per totes en funcionament les unitats de valoració forense que es preveuen a la disposició addicional de la Llei de mesures integrals contra la violència de gènere, la Llei 1 del 2004, i que haurien de ser molt útils perquè el jutge pugui avaluar la situació psicològica, física de les persones afectades per violència masculista; que es posin en funcionament els programes de formació de personal de l'Administració de justícia i de la fiscalia també per garantir la capacitació en matèries tan especialitzades com la que he referit anteriorment. I que s'adoptin mesures de reforma i adaptació, petites, de dependències judicials, que a vegades són necessàries per garantir la intimitat de les víctimes, en una situació d'especial vulnerabilitat quan estan declarant, nervioses, etcètera, i que es poden produir determinats –i, de fet, s'han produït– encontres,

relacions que en res ajuden a la tranquil·litat d'aquestes persones. I també que es descentralitzin i s'ampliïn les oficines d'atenció a les víctimes.

Tot això són temes que, juntament amb les altres esmenes que també ha tingut a bé la senyora De Rivera d'incorporar, fan una mica el panorama del que serien necessitats materials peremptòries per a l'Administració de justícia. Jo vull afegir-n'hi una –no està aquí, però...– que denota, diríem, la rapidesa amb què el departament estalvia i la gasiveria amb què resol problemes. Li dic, per exemple, el cas del jutjat transversal de Mataró, que ha sigut posat tantes vegades com a exemple d'un jutjat de reforç per atendre les persones afectades, doncs, per les preferents, per la venda d'acions de Bankia, etcètera. Doncs bé, es va considerar, en principi, que havia de finalitzar les seves funcions a finals d'any, i ràpidament es van retirar dos funcionaris de suport, els dos funcionaris que tenien, no? Fetes les gestions oportunes, resulta que no, que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha entès que han de continuar, i en aquest moment es troba un jutjat que no proveeix, no proveeixen, perquè aquelles dues persones se'n van anar i encara no han tornat. És a dir, abans d'hora, perquè s'ha prorrogat fins al mes de juliol, i segurament amb altres perspectives.

Creiem que aquesta és la preocupació que ha de tenir el departament, no?: facilitar els mitjans materials i personals per poder atendre aquestes necessitats. També les que s'han destacat en primer lloc: el tema d'acabar amb els procediments sobre temes de corrupció és fonamental. Sabem que fiscalia està desviant algun fiscal cap a altres funcions que seria millor que es centressin en els temes de corrupció...

Però vull acabar amb una reflexió. El divendres passat vam viure un acte molt interessant, no?, al voltant del dia de Sant Raimon de Penyafort, del Col·legi d'Advocats de Barcelona. Allà el conseller va tenir ocasió de parlar, doncs, de la reforma del Codi penal, de la presó permanent revisable, de la llei de la mordassa, de les llibertats ciutadanes, de la segona oportunitat –que també es va plantejar–, del tema de les taxes estatals, i donant suport i agraint la col·laboració dels advocats de Catalunya en aquestes reivindicacions. Però no oblidem que el seu paper, a part de compartir aquests elements i aquestes reflexions, era sobretot també donar satisfacció al col·lectiu jurídic de Catalunya, que allà estava plenament representat, en totes les seves instàncies, respecte a aquestes peticions de suport material. Quina llàstima que no tinguem competències en matèria penal, que no tinguem competències en matèria de seguretat ciutadana legislativa, però com a mínim, aquelles que tenim, aprofitem-les i fem aquest petit gran servei a l'Administració de justícia de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, doncs, el Grup Parlamentari Socialista es posiciona favorablement a la moció que el Grup de Ciutadans sotmet a la consideració d'aquesta cambra. Per bé que la diputada de Ciutadans ha centrat força la seva intervenció amb relació a les necessitats de reforç dels jutjats que han de tramitar casos de corrupció, és cert que a través tant d'altres aspectes que ja el Grup de Ciutadans havia contemplat com d'esmenes que ha tingut a bé, el Grup de Ciutadans, assumir formulades per part d'altres grups parlamentaris, entre els quals el Grup Parlamentari Socialista –i, per tant, li agraïm la predisposició a incorporar-hi esmenes–, la moció ha anat una mica més enllà i ha fet, diguem-ne, com deia el diputat Milà, un panorama de les necessitats que potser siguin més urgents i peremptòries en el cas de la justícia catalana en aquest moment i cament, com no podia ser d'una altra manera, una mica, a fer de calaix de sastre, perquè toca una mica aspectes molt diferents, que probablement haurien de ser, tots ells, també tractats amb més profunditat, com segur que tindrem ocasió de fer en la Comissió de Justícia i Drets Humans.

Però el cert és que, pel que fa al que motivava principalment la moció, cal convenir que el problema no ateny només l'àmbit de la justícia catalana, sinó que és quelcom que es pot predicar de la resta de la justícia arreu d'Espanya, però és evident també que aquí tenim la possibilitat de reforçar amb personal i amb recursos materials aquests jutjats.

Tan dolent és que la instrucció de casos de corrupció s'allargui eternament, fins al punt, a vegades, d'acabar facilitant la impunitat d'alguns delictes investigats, com pot ser dolenta la restricció en el temps, via legislativa, del període d'instrucció, si no es dota dels recursos materials i personals necessaris, que efectivament en casos de corrupció poden requerir una alta especialització. Perquè, evidentment, quan hi ha qüestions econòmico-financeres complexes, que a vegades impliquen investigació a escala internacional, amb ramificacions en paradisos fiscals, etcètera, doncs, aquestes qüestions requereixen personal que des del punt de vista tècnic tingui els coneixements necessaris i requereixen també recursos. I, per tant, efectivament, la voluntat política ha de trobar traducció en aquesta dotació de recursos personals i materials.

Ara bé, la moció, com deia, anava més enllà d'això i planteja aspectes que són molt necessaris de solucionar en jurisdiccions com la mercantil, en la qüestió del combat, de la lluita contra la violència de gènere i en d'altres, que és una de les que li va presentar com a esmena el Grup Parlamentari Socialista, en l'àmbit de la jurisdicció social.

Clar, ja ho dic, amb tots ells podríem fer un recull de casos que jo crec que per la seva reiteració poden elevar-se gairebé a categoria, eh? No és bo fer d'una anècdota una categoria, però és cert que la justícia ha estat permanentment la germana pobre de la resta de serveis públics, diguem-ne. Perquè nosaltres, els socialistes –ho hem reiterat una i altra vegada–, conce-

bem la justícia no només com un dels poders de l'Estat, sinó també com un dret i com un servei públic. I el funcionament imperfecte de l'Administració de justícia, que gairebé podríem dir que és un funcionament disfuncional de l'Administració de justícia, acaba afectant l'efectivitat del dret a la tutela judicial efectiva, en molts casos acaba afectant la qualitat del servei públic que es presta. I si féssim una anàlisi, diguéssim, purament econòmica –que també es pot fer– del que això suposa, de l'impacte que això té sobre la nostra societat, especialment en un moment de crisi com aquest, doncs, crec que tots plegats podríem quedar bastant esbalaïts de quants són els imports, els diners que estan enlaire, en casos que estan pendants de resolució. Perquè, al cap i a la fi, la justícia també fa això, no?: fa, diguem-ne, una funció en el joc d'interessos que hi ha en tota societat. I hi ha empreses, hi ha treballadors, hi ha moltíssima gent que està pendent que es resolguin quantitats de diners, que en alguns casos són petites, en altres més importants, i això acaba tenint un impacte en el funcionament normal de la nostra economia i la nostra societat. I, sens dubte, el més perillós de tot és que acabi afectant o convertint gairebé en purament una apellació retòrica el dret a la tutela judicial efectiva, no?

I, per tant, és veritat que pot fer-se una reflexió sobre els colls d'ampolla que es poden produir si es reforcen determinats jutjats però després no hi ha jutges o magistrats que puguin resoldre i no es poden executar les sentències, però cal fer totes les gestions necessàries prop del Govern espanyol perquè complementi una cosa amb l'altra i perquè d'una vegada per totes invertim el necessari en la justícia d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, en primer lloc, excusar la presència de la meua companya, la diputada Elena Ribera, en aquests moments està a l'hospital –per aquest motiu defenso jo la moció, per problemes mèdics d'ella–, i desitjar-li que tot vagi bé.

Bé, en primer lloc, comentar-li a la senyora De Rivera la interposició de la moció..., quan realment et mires la moció, la moció té dos parts molt diferenciades: una primera part en què estem parlant de dotar els jutjats d'instrucció de recursos, tant materials com personals, quan porten unes causes de corrupció política o econòmica, i mires els primers cinc punts, en els quals varem presentar esmena per intentar complementar i que anés en un sentit més ajustat la moció... I, bé, donar-li les gràcies per poder arribar a un acord i a un consens, perquè jo crec que els cinc punts que hem pogut transaccionar donen millor compliment a la moció i arribaran a millor port.

I amb la segona part de la moció ja passem al que comentava el senyor Milà, a una carta als Reis. Aquí ja estem posant demanar..., ho ha dit vostè mateix: esmenes que han presentat a la llei d'acompanyament de pressupostos. Però de totes maneres, senyor Milà, li diré una cosa: hi donarem suport. Però hi donarem suport per coherència, perquè són coses que ja des del departament ja s'estan fent; que el mateix conseller ho va anunciar el dia que va presentar els pressupostos a la Comissió de Justícia i Drets Humans, que vostè mateix va poder sentir. Per tant, per coherència política, clar que els donarem suport, a aquestes esmenes incorporades, que crec que no era el sentit inicial de la moció que es va presentar.

Quant als jutjats de violència de gènere, jo li he de dir que la majoria de mesures s'estan portant a terme, s'estan duent a terme. Per exemple, estan demanant d'utilitzar uns espais per a, les dones, tenir més intimitat. Aquests espais ja s'estan utilitzant: s'estan utilitzant als jutjats més nous i s'estan acabant d'implementar als jutjats que realment tenen més..., no tenen tanta capacitat i tenen més necessitat de tenir uns espais per a poder-ho fer.

Però jo en això també vull comentar i vull fer constar que la línia que ha utilitzat el mateix conseller, el conseller de Justícia, ha sigut sempre una línia d'escoltar a totes les parts, i quan s'ha escoltat a totes les parts es pot arribar a uns acords que realment arriben més lluny.

En poso un exemple. Anualment –vostè, com a advocat, segurament que ho ha rebut, i jo ho rebo–, es rep, de part del Col·legi d'Advocats, una mena d'enquesta que valora el funcionament dels jutjats. Quan estem valorant el funcionament dels jutjats, els mateixos lletrats estem donant les línies i les idees bàsiques al mateix departament, al mateix conseller, per a poder dir on es falla més i on estem funcionant millor. Això es fa anualment. Per tant...

Ara, quan feia la crítica de la intervenció del conseller el passat divendres a... No, perdoni, és que realment –i així ha de funcionar– s'ha de donar un acord tàcit entre les diferents parts, entre els col·legis d'advocats, entre els col·legis de procuradors, entre fiscals, magistrats, jutges..., per a poder, tots, decidir què tenim, quines disponibilitats econòmiques tenim, i cap a on podem anar millor.

Evidentment que moltes més coses es podrien fer des del Departament de Justícia, però el que hi ha és el que tenim. Hi ha una disponibilitat de places, actualment, que s'obriran aquí a Catalunya, que el conseller també ho va anunciar amb un preacord amb el ministre de Justícia que sembla que va per bon port i esperem que acabi bé. I, per tant, les places que es donaran a nivell de jutges i magistrats comportaran –i això també ho comenta sempre el conseller– un reforç de personal als diferents jutjats per a poder implementar les mancances que es trobin i els llocs que es trobin.

Jo, remarcar que realment a tota la segona part hi donarem suport, però ho torno a dir: hi donarem suport per coherència, perquè així ha passat per la Comissió de Justícia i així ja ho hem manifestat, el nostre su-

port per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, nosaltres agraïm la presentació d'aquesta moció sobre la situació de la justícia i, a més, volem posar en valor que ha estat l'oportunitat per poder generar un consens ampli en matèria de recursos que compartim en l'àmbit de la Comissió de Justícia i Drets Humans i que, al marge de disparitats amb altres no-sintonies en projectes polítics, com pot ser el futur polític de Catalunya, en matèria de justícia en aquesta moció donarem suport al plantejament, i agraïm l'acolliment d'algunes de les esmenes que nosaltres hem presentat.

Ara em correspon, en aquest torn, explicar primer per què donem suport a la moció i per què agraïm aquestes transaccions en dues de les nostres esmenes, relatives als recursos i a la dotació que cal, doncs, primar en coordinació amb el Tribunal Superior de Justícia. Però també volem posar en valor les dues esmenes que no han estat admeses i que creiem que eren i són importants, que almenys des del punt de vista del debat parlamentari es coneguin.

La primera és la relativa al compliment d'unes mocions aprovades en aquest Parlament, i hauríem agraït, doncs, que el Grup Parlamentari de Ciutadans, malgrat que potser no en compartís el fons, sí que compartís el criteri que les mocions aprovades en el Ple s'han de complir, no? I per això nosaltres l'hem posada aquí, per fer-li un recordatori al conseller de Justícia de la necessitat de fer valdre les resolucions 323/X i 689/X, sobre la creació del Consell de Justícia de Catalunya, al departament, com a òrgan de suport i assessorament del Govern de la Generalitat.

Aquesta realitat d'aquest òrgan la vam aprovar en aquest Ple en dues ocasions i estava emmarcada en una dimensió estrictament estatutària. I sabem que amb el departament no compartim model, perquè nosaltres en el que vam insistir és que fossin juristes de prestigi amb unes funcions emmarcades a l'actual Estatut i sense que hi hagués cap tipus de col·lisió institucional ni funcional, per tant, per això declinàvem el fet que hi haguessin magistrats en exercici en aquest òrgan, de tal manera que no tingués cap col·lisió amb les funcions del Consejo General del Poder Judicial, en el moment en què estem. Però sí que és cert que creiem i creiem, a més dels aspectes formals, que s'han de complir les resolucions, aspectes de contingut de política de transició nacional, que és un instrument important per a la justícia catalana.

I aquest consell nosaltres creiem que Convergència i Unió l'ha de compartir, aquesta voluntat, no de desplegar un model autonomista perquè la resta de comu-

nitats autònomes, incardinades en l'àmbit del Consejo General del Poder Judicial, també tinguin aquest òrgan, nosaltres no vam votar això, vam votar que aquest consell de justícia fos una eina particular, especial i específica de Catalunya en el moment polític en què ens trobem i amb totes les competències, les màximes competències, que ens pot oferir una interpretació rigorosa però extensiva del mateix Estatut d'autonomia, després del que vam viure amb la sentència del Tribunal Constitucional, que va retallar la part de l'Estatut d'autonomia de Catalunya relativa a la justícia catalana.

Per tant, aprofitem l'ocasió, ja que tenim el conseller aquí, per demanar-li que compleixi aquelles resolucions, que creï aquest consell de justícia, que no tingui por d'enfrontar-se al Consejo General del Poder Judicial; no és un enfrontament, això és el compliment d'unes resolucions dintre del marc estatutari, però amb vistes a una transició i, si més no, a un desplegament ambiciós i ampli de les competències que tenim.

I ho poso en relació amb la moció que aquí tractem, perquè el diagnòstic sobre la necessitat dels recursos, el diagnòstic sobre la formació, el diagnòstic sobre alguns aspectes no són suficients, els establerts, aquests diagnòstics, a l'Observatori de la Justícia; cal un òrgan molt més operatiu; en vistes del que se'n va treure, hi tenim dret, però en vistes també del que podem obtenir.

I, segon, em queda l'últim minut per reclamar –no ha estat acceptat i també lamento que no hagi estat així– un suport explícit al magistrat Santiago Vidal. I, mirin, malgrat que les seves actuacions des del punt de vista de l'àmbit privat en matèria del procés sobiranista no les comparteixin, des de l'àmbit jurídic sí que hem de fer valdre que no hi ha hagut mai cap precedent que s'expulsi un magistrat de la carrera judicial per activitats teòriques, jurídiques, docents o formatives o de societat civil que tinguin a veure amb la seva ideologia o amb la seva llibertat d'expressió; en cap precedent de la història de la transició democràtica hi ha hagut una situació com aquesta.

Per tant, avui nosaltres hem demanat que ens dirigim al Consejo General del Poder Judicial per demanar l'arxiu d'aquest expedient, perquè és una persecució ideològica i no entra en afers disciplinaris, i per això volem posar en valor aquesta esmena i demanaríem que es tingués en consideració la seva integració.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Nuestro grupo parlamentario dará apoyo a esta moción a fin de evidenciar el fiasco del Departamento de Justicia en la política de asignación de recursos materiales y humanos. Precisamente

y justo lo contrario de lo que hace el Gobierno de España del Partido Popular. Nosotros sí luchamos contra la corrupción, proponemos reformas; nosotros sí tenemos voluntad, señora Ribera, para combatir esa lacra.

Mire, hemos incluido en el anteproyecto de reforma de la Ley de enjuiciamiento criminal la limitación temporal de la instrucción de casos complejos relacionados con esta lacra; el plazo proponemos que sea de seis meses y, si la investigación es compleja, de dieciocho, ampliable, en casos excepcionales, mediante resolución motivada.

Hemos incrementado el número de jueces, creando 282 nuevas plazas, 45 para Cataluña. Miren, yo sé que a ustedes no les interesa esta cuestión, pero yo se lo voy a recordar. Real decreto de 31 de octubre de 2014, el Consejo de Ministros ha aprobado un real decreto por el que se crean un total de 282 plazas de jueces y magistrados para contribuir a la lucha contra la corrupción, plazas que son efectivas desde el 1 de enero de 2015; se corresponden, algunas de ellas, con jueces de adscripción territorial para agilizar la justicia. Se refuerza la actuación de jueces y magistrados en el orden penal y, en concreto, en la lucha sin cuartel que el Gobierno del Partido Popular mantiene contra la corrupción a fin de que la justicia sea más rápida y eficaz.

Un simple dato, este real decreto supone la mayor creación de plazas judiciales en los últimos veinticinco años. Son datos objetivos. Y, concretamente, en esa asignación, hablamos de cuarenta y cinco nuevas unidades judiciales en Cataluña, al igual que en la Comunidad de Madrid.

Por tanto, yo creo que esa es la realidad, a pesar de que muchos intenten ocultarla.

Pero en cualquier caso nosotros hemos presentado dos enmiendas a esta moción. Por un lado, la exigencia al Govern para acabar con las dilaciones indebidas en unos juzgados como los de violencia contra la mujer o el mercantil de Girona en los que los señalamientos se hacen a un año vista. Idéntica situación se da en los juzgados de lo social y de lo contencioso administrativo en Lérida. Los problemas, señor *conseller*, se amontonan como las piedras inaugurales de la ciudad de la justicia de Tarragona, donde la obra no se ejecuta, no se racionaliza la prestación del servicio público y se disemina por toda la ciudad.

Convergencia y Unión apoya esta moción única y exclusivamente para tapar su incompetencia. Esa es la realidad de la moción que han presentado; por eso se suman, por eso abrazan esta moción.

Es impresentable vindicar estructuras de estado cuando lo que se gobierna es una autonomía y máxime si lo que se pretende es crear un poder judicial catalán con el único fin de no rendir cuentas, de taparse las vergüenzas. Es de una deslealtad nunca vista destinar recursos públicos a fines ilegítimos, porque los distraen de aquello que es prioritario. Pero, bueno, señor *conseller*, en este punto, a ustedes les da igual ocho que ochenta.

Y lo más grave es que no les avergüenza, sino que incluso hacen ostentación de ello. Usted, señor *conse-*

ller, es un especialista. El viernes pasado, se refería el señor Milà, en el acto solemne de la celebración de la festividad de San Raimundo de Peñafort, lo volvió a hacer: en lugar de dirigirse al colectivo de profesionales de la abogacía, que es variado y diverso, prefirió hacerlo al colectivo independentista; en vez de preocuparse por la justicia, se ocupó solo de sus delirios, y es lamentable. Fue, además, muy poco elegante, vista la representación y el carácter institucional del acto, pero lo que sucede con la obsesión enfermiza es que uno no puede reprimir esos impulsos.

Señor *conseller*, no puede pedir diálogo con una mano y con la otra levantar el puño de la intransigencia. Usted sabrá. La tutela judicial efectiva no solo se garantiza criticando a las tasas, que es algo, además, discutible, sino garantizando una respuesta judicial en un tiempo razonable, sobre todo en casos lacerantes como los que afectan a la corrupción política.

Le pregunto, señor *conseller*, ¿reforzarán los medios de los que disponen los juzgados de instrucción números 9 y 31 de Barcelona, que investigan las innumerables tramas corruptas de la familia Pujol? Tal vez, eso no les interesa porque podrían quedar en evidencia.

Miren, lo verdaderamente cierto es que, en esa lucha contra la corrupción, ustedes han demostrado poca traza, y no es por falta de habilidad, sino por falta de decencia.

Señora Calvet, el señor Santiago Vidal, que cuelgue la toga y que luego se dedique a la política, pero pretender hacer compatible eso es ir contra las bases esenciales y elementales del estado de derecho. Aprenda la lección, usted que va dando tantas lecciones habitualmente.

Nada más.

Muchísimas gracias.

(*Applaudiments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula la senyora Isabel Vallet, en nom del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerrres. I me perdonaran una primera distensió. Després d'escoltar el senyor Santamaría, lloant i de manera complaent abanderats de la corrupció a l'Administració espanyola de justícia, m'ha recordat, doncs, una frase que, com diria el senyor Bárcenas, «yo soy el rey», no?

Passant d'aquesta distensió i d'aquest abanderament de la lluita contra la corrupció, anem al que toca, no?, que és la visió sobre la moció sobre l'Administració de justícia, sobre els dèficits que porta arrossegant, precisament, l'Administració de justícia, que entenem que són molts més que els assenyalats en la moció i que entenem que bàsicament vénen a cas per haver estat reduïts en un 12 per cent els recursos econòmics del 2010 al 2015, i cosa que ha anat, doncs, acompanyada d'una

sèrie de conseqüències associades a reduir els ingressos dipositats en l'Administració de justícia.

Està clar que una de les coses més importants ha estat una reducció dràstica del personal dependent de justícia; que no s'han dotat suficientment els jutjats i els tribunals, sobretot de personal estable –sobretot de personal estable–; que no s'han acabat, doncs, d'arreglar aquells edificis que exigien..., bé, que exigien arranjaments i que, en teoria, eren compromisos que s'havien assumit; que hi ha una mancança important de secretaris judicials; que hi ha col·lapse en alguns jutjats i tribunals, i, de fet, la moció explica o intenta, d'alguna manera, descollapsar alguns casos concrets; que hi ha retards acumulats en la celebració de judicis; que hi ha dèficits d'organització de l'activitat judicial; que estan les taxes, que, des del nostre punt de vista, suposen la renúncia de molts litigants per a accedir a la justícia i que són, a més, un error de classe respecte a la justícia.

I dos problemes més, que entenem que no surten a la moció perquè no els comparteixen, com són l'ús del català a l'Administració de justícia, problema, des del nostre punt de vista, fonamental, i un biaix de classe en la manera en la qual s'administra justícia i en la manera en la qual s'acaben determinant penes i s'acaben també instruint d'unes determinades maneres les causes.

Vist tot això, que diríem que és el gruix, des del nostre punt de vista, dels problemes que té l'Administració de justícia, la moció sí que toca aspectes que nosaltres considerem que són mesures necessàries i que s'haurien de fer, doncs, de manera urgent i hi donarem suport; segurament no suficients, però sí que necessàries, sí que necessàries en dos àmbits. El primer, el de la corrupció. Tot i sent molt crítics amb el fet que només dotant de més mitjans l'Administració de justícia es pugui acabar amb la corrupció, sí que està clar que, si no hi ha mitjans suficients a l'Administració de justícia, poc es pot fer o, en tot cas, molt lentament es pot fer contra la corrupció.

I aquí volem fer una reflexió que acompanya precisament també al fet de les causes de corrupció, com s'estan instruint, si arriben o no a instruir-se, i, finalment, qui carrega amb el fet de vigilar que aquests casos de corrupció no estiguin perjudicant les administracions públiques, com és que això, finalment, s'està deixant a l'organització ciutadana; que els principals casos de corrupció s'han instruït gràcies a acusacions particulars i gràcies a denúncies particulars, i que, en aquest sentit, és claríssim que ha de canviar, des del nostre punt de vista, l'orientació sobre qui està perseguint aquests casos i, sobretot, sobre qui és el principal perjudicat d'aquests casos, a part de la ciutadania, les administracions públiques, i, per tant, que hi hagi una correspondència en aquest sentit.

Una referència explícita als casos de violències contra les dones, una xacra que, des del nostre punt de vista, aquesta societat no hauria de permetre, doncs, totalment d'acord amb una dotació suficient per part del sistema judicial; també amb la reflexió que aquestes mesures són necessàries, són imprescindibles, pe-

rò no són suficients o, en tot cas, no són completes per a acabar amb el cas de les múltiples violències contra les dones.

Després, sobre discursos en general cofois de la corrupció, de qui realment es posa al capdavant de la lluita contra la corrupció, en un moment en el qual, és cert, la corrupció és part intrínseca del sistema, està generalitzada i, a més a més, la ciutadania té la sensació que, a més, queda impune, doncs, bé, 1.900 imputats per casos de corrupció a l'Estat espanyol. En fi, nosaltres no farem d'*agoreros*; que tothom comprovi, doncs, quin és el partit que majoritàriament té més imputats en casos de corrupció i que intente actuar amb una mínima honradesa, amb un mínim de sinceritat, i que no vinguin donant lliçons sobre aquestes lluites contra la corrupció, quan són part intrínseca, doncs, d'aquestes xarxes de corrupció política.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Bueno, yo creo que el objeto de la moción era claro: que se diera apoyo a aquellos juzgados que están tramitando causas de corrupción. Y por parte de todos los grupos políticos se han hecho enmiendas respecto de esta moción; por parte de Esquerra se han hecho enmiendas, por parte de Convergència se han hecho enmiendas, para mejorar, incluso técnicamente la moción, y se han aceptado.

Se han aceptado otras enmiendas, que no eran el objeto de esta moción. ¿Por qué? Pues, como se ha dicho, porque nunca está de más recordar la situación de cómo está la justicia en Cataluña. Es cierto que varias enmiendas se han votado con anterioridad en la Comisión de Justicia, pero, bueno, siempre está bien que se vea en el Pleno, porque en este Pleno yo tengo la sensación de que se habla poco de justicia, se habla poco; se tiende a hablar más de otras cuestiones, y la justicia, que es esencial, tiene poca cabida. Pero, bueno, está bien. Y por eso se han aceptado.

¿Y qué se ha aceptado? A parte de las que mejoran técnicamente la moción, pues, refuerzos en la jurisdicción social y en la mercantil de Girona, a propuesta del Partido Popular y del PSC; todo lo que atañe a violencia sobre la mujer y un especial refuerzo en atención a las víctimas; un refuerzo de personal en otros ámbitos... Bueno, se han aceptado todas aquellas enmiendas que verdaderamente hacen y valoran la necesidad de mejorar la justicia, en general, hablando en general; no hemos hablado de instituciones penitenciarias, pero respecto de la Administración de justicia, de la situación de los juzgados de Cataluña, de las necesidades y de las carencias.

Ahora bien, lo que no se ha aceptado son las enmiendas de Esquerra Republicana de Catalunya respecto al juez Vidal, porque, francamente, no aportan a la situación que viene y que pretende remediar esta moción, que es que se refuercen los juzgados de Cataluña.

Y, francamente, señora Calvet, yo tengo entendido, y me parece y es la opinión de muchos..., de todos los profesionales que estamos en el ámbito del derecho y de la justicia en Cataluña, que los jueces por lo que tienen que ser conocidos es por sus autos y por sus sentencias. No queremos, no nos gustan los jueces estrella. No les gustan, tampoco, a los propios jueces.

Y, por tanto, nosotros entendemos que la mención al juez Vidal no ayuda a la moción y, sobre todo, no aporta nada para la regeneración democrática y la lucha contra la corrupción.

Nos parece también que no vamos a votar a favor de una propuesta que no tiene nada que ver y sobre una persona que se ha mostrado desleal con la Constitución a la que dice defender.

Nada más.

Y muchas gracias.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.*) Senyor Santamaría...

Sergio Santamaría Santigosa

Sí; gracias, presidenta, por alusiones de la señora Vallet.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Señora Vallet, yo no conozco a Luis Bárcenas. Yo lo que le puedo decir es que en el Partido Popular trabajamos por la reforma de la justicia, para agilizarla, para modernizarla.

Mire, señora Vallet, le digo, le digo claramente: nosotros no solo podemos, nosotros hacemos.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció.

No hi ha petició de votacions separades. I, per tant, es vota conjuntament la moció amb les transaccions.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor.

Es suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament i d'Interior.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'amenaça gihadista.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'amenaça gihadista (tram. 302-00244/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputats, diputades, la moció que avui presentem comença condemnant els atemptats perpetrats a París a la seu del setmanari *Charlie Hebdo* i a un supermercat *kosher*. I en aquest sentit ja avancem que acceptem l'esmena número 1 del Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè el que fa és reproduir la declaració institucional que es va llegir al Ple el passat 22 de gener. I cal dir que aquesta moció es va redactar just uns moments abans. I, per tant, ja avancem que agafem aquest text, que és un text de consens i que deixa clar el que volíem expressar amb els punts 1 i 2 de la nostra moció.

La nostra moció té dos fonaments ben clars. El primer, la necessitat d'adoptar una resposta molt eficaç a l'amenaça del terrorisme gihadista. I aquesta és una de les principals amenaces que tenim com a societat democràtica i lliure que som. I el segon fonament és que aquesta resposta s'ha de fonamentar intensificant, per una banda, el treball de totes les administracions públiques, i, per altra banda, cimentant també amb un ampli consens polític aquesta qüestió.

I una de les primeres conseqüències –dic «una», que n'han d'haver-hi moltes més– d'aquesta visió és la presentació en el Congrés dels Diputats fa dos dies de la Proposició de llei de mesures contra el terrorisme gihadista, presentació que va ser conjunta per part del Partit Popular, el Partit Socialista, Coalició Canària, UPN –Unió del Poble Navarrès– i el Foro, no?, i proposició de llei que també, com ja es va dir en el seu moment, té vocació d'incorporar el màxim d'actors polítics de les Corts Generals.

La voluntat que hem tingut a l'hora de redactar –i així es desprèn del redactat inicial d'aquesta moció per part del Partit Popular– és, precisament, subratllar allò que ens uneix, allò que compartim, i alhora també impulsar les accions necessàries per fer front a aquesta nova amenaça, que és una amenaça que és canviant. I el que no volem fer..., i no volem caure en un debat de curta volada i centrar-nos en aquells petits as-

pectes que ens poden separar. I, per tant, nosaltres ja avancem, i després ho detallarem, que no hem entrat a acceptar aquelles esmenes que realment busquen més la confrontació de curta volada que no pas una visió de conjunt per fer front a aquesta amenaça que és tan important a la nostra societat.

Per tant, quan parlem d'aquestes qüestions, deia abans, treball conjunt de les administracions. Això vol dir treball conjunt del Govern d'Espanya, de la Generalitat, dels ajuntaments i, especialment, també, dels cossos que en depenen. La necessitat, com deia, de treballar en l'àmbit legislatiu per fer front a aquesta amenaça. I això vol dir canvis legislatius a les Corts Generals; també vol dir capacitat de canvis legislatius al Parlament de Catalunya.

És evident que ens hem de comprometre tots plegats amb la responsabilitat que ens competeix d'aportar aquells mitjans materials i humans necessaris per fer front a aquesta amenaça, tant els cossos i forces de seguretat com els organismes judicials. I també vol dir, jo crec que hem de posar-ho en valor, treball conjunt del cos de la Policia Nacional, de la Guàrdia Civil, dels Mossos d'Esquadra, de les policies locals, per fer front a aquesta amenaça.

Per tant, fiquem l'accent en la necessitat de no abaixar la guàrdia i continuar també la formació dels nostres agents quan intervenen en dispositius que tenen la missió de previndre possibles amenaces terroristes; d'intensificar també, i així ho expressàvem en la interpellació, les mesures d'autoprotecció personal dels agents i també les mesures d'autoprotecció dels equipaments policials, especialment les comissaries, i també dotar aquestes unitats de seguretat ciutadana quan fan aquesta missió de les eines i formació necessàries.

També, la moció apunta d'una forma clara a la necessitat d'adoptar mesures en l'àmbit social, de la integració i de l'educació, per fer front a aquest fenomen. Però és evident que quan presentem una interpellació al conseller d'Interior hem de fer front..., o hem d'explicar i centrar-nos més en aspectes que són relatius al Departament d'Interior.

Vull acabar fent èmfasi en dues qüestions que plantejàvem a la interpellació i que crec que són importants. Per una banda, la necessitat d'actuar d'una forma específica en aquells indrets on veiem que es produeix més la radicalització d'aquestes persones i on aprofiten per a la captació de possibles nous terroristes. Això, en un moment donat, es va produir en determinats centres de culte per part de determinats líders religiosos, i la policia hi va actuar d'una forma clara i contundent i hi continua actuant. I, per altra banda, també veiem que això ha variat una mica i que aquest procés de radicalització es produeix a les presons. I, per tant, aquí és necessari també intervenir d'una forma clara. I també un altre aspecte: la necessitat que es visualitzi, perquè sabem que hi ha un clar rebuig, però cal visualitzar-lo, i més..., al costat de la resta de la comunitat..., per part de la comunitat musulmana aquest rebuig a aquesta amenaça gihadista. Sé que es produeix. Falta que es visualitzi més, en aquest sentit.

I en la segona part explicarem quines esmenes acceptarem, malgrat que ja els portaveus disposen del text complet de la moció.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, el Grup Parlamentari Popular ens proposa una moció amb relació a l'amenaça gihadista, tal com es titula la moció, que en termes generals és prou raonable i ponderada. I, per tant, en termes generals, també, hi donarem suport.

És veritat, i ja aprofito per demanar a la Mesa que en prengui nota, que demanem votació separada de l'apartat 3.a, en el qual ens abstindrem. Però la resta del text, que ha transaccionat també amb altres grups i amb el nostre –després tindrà ocasió d'explicar-ho i li agraïm aquesta predisposició–, el podrem votar favorablement.

Ara bé, voldria aprofitar l'ocasió que se'ns presenta, perquè estic convençut que el debat que es produirà al voltant d'aquesta moció transcendirà el contingut material de la moció, per fer una reflexió de caire general sobre les respostes que es donen a diversos països europeus arran dels darrers atemptats de París i d'altres poblacions franceses.

En primer lloc, jo crec que caldria convenir que temes d'aquesta complexitat cal abordar-los des de la serenitat i des de la fredor, si es pot dir així, una fredor racional, i no actuar en el moment immediatament posterior que s'hagin produït uns determinats fets que, evidentment, commouen l'opinió pública i que la poden impulsar a donar suport a marcs legislatius dels quals després pot penedir-se. I parlant més clar: jo crec que de cap de les maneres l'amenaça gihadista i les actuacions d'alguns grups terroristes poden ser aprofitades per infligir-nos a nosaltres mateixos una mena de *patriot act* europea. I, per tant, de cap de les maneres hauríem de permetre que avanci al continent una concepció absolutament securitària que a canvi d'oferir-nos l'aparença d'una major seguretat ens arrebassi drets i llibertats i ens sotmeti a tot tipus d'escrutini i control. Perquè si fos així –si fos així–, sóc de l'opinió que haurien vençut aquells que pretenen canviar la nostra manera de viure i la nostra concepció de la democràcia i les llibertats, i per tant hauríem estat derrotats els que creiem en l'aprofundiment democràtic.

També passaria això si permetem que al continent avanci la xenofòbia i la islamofòbia. I per això agraïm especialment que s'hagi assumit l'esmena que el Grup Socialista havia presentat en què mostrava preocupació pel creixement d'aquest fenomen. Perquè si és així, si permetem que avanci la xenofòbia i la islamo-

fòbia, també hauran vençut aquells que en realitat el que amenacen és una concepció democràtica de la societat.

També hauran vençut si permetem que avancin la por a l'altre, la incapacitat per comprendre i per construir societats autènticament plurals que no siguin compartimentades. Si això passa, també hauran vençut aquells que amenacen una concepció, diguem-ne, d'una democràcia avançada. Per tant, no ens ho podem fer, no ens ho podem permetre.

I ens hem de preguntar fins a quin punt l'expansió de la resposta penal és congruent, d'entrada, amb el que diu la nostra mateixa Constitució, a l'article 25.2, per exemple. I em refereixo aquí a la famosa pena de presó permanent revisable. Però podríem fer-nos la reflexió respecte al conjunt de l'expansió de la resposta penal que des de l'inici de la recuperació democràtica s'ha anat produint. Perquè s'ha anat produint un enduriment del Codi penal que després difícilment reverteix. I, per tant, ens hauríem de preguntar també com això casa, com es conjuga, amb el principi d'intervenció mínima del dret penal, o d'*ultima ratio*, si ho volem dir així. Perquè crec que anar mistificant determinades conductes que no haurien de merèixer reprovació penal amb d'altres que mereixen una reprovació penal certament contundent pot contribuir a un retall de les llibertats i drets dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i de la resta d'Espanya.

Per tant, el que hem de fer és que hi hagi una autèntica reflexió sobre què falla en la lluita contra el terrorisme gihadista. I és la convicció del Grup Socialista aquí al Parlament de Catalunya que no ha fallat especialment la legislació que tenim, sinó que en tot cas poden haver fallat els recursos personals i materials de què es disposa, la formació específica per atendre aquest tipus d'amenaques, que, certament, són canviants respecte al terrorisme que les forces i cossos de seguretat de l'Estat estaven acostumades a tractar.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. En primer lloc, voldria agrair al senyor Calbó que hagi acceptat la nostra esmena i hagi substituït el seu redactat per la declaració institucional de condemna dels atemptats de París llegida en el Ple anterior. Ens sembla que era més encertada.

I també celebrem que hagi incorporat l'esmena del PSC contra l'antisemitisme, la islamofòbia o la xenofòbia. Perquè en això és en l'únic que, senyor Calbó, volem coincidir amb vostès: la condemna dels atemptats i de la xenofòbia. Per això votarem afirmativament només aquests dos punts.

Votarem en contra, en canvi, de tots els apartats del punt 3, que inclouen mesures concretes, més enllà que

ens puguem sentir més propers d'uns punts que d'uns altres. Hi votarem en contra perquè el PP no ens ha acceptat algunes esmenes que eren per nosaltres la prova del cotó sobre la seva voluntat de consensuar la moció de forma àmplia.

Una esmena fonamental, que aquesta ja entenc que no ens l'hagi acceptat, és la que proposa que el Parlament es pronunciï en contra del pacte a què han arribat fa pocs dies el PP i el PSOE. Per la forma, la vella política, un pacte bilateral fruit d'un bipartidisme que s'enfonsa... (*Veus de fons.*) No sé si em diuen alguna cosa. (*Pausa.*) És que, senyor Coto, al final cansa una mica, vostè. Bé, la vella política, un pacte bilateral fruit d'un bipartidisme que s'enfonsa i que després s'ofereix als altres grups si s'hi volen afegir; un pacte en què no entenem el paper del PSOE, que s'avé a compartir polítiques amb el PP, signa un acord que beneeix la cadena perpètua i alhora anuncia que porta aquesta mesura al Tribunal Constitucional. Per nosaltres és evident que la cadena perpètua, anomenada ara «presó permanent revisable», és anticonstitucional. Si el PSOE també ho creu, per què signa el pacte?

Però hi ha altres esmenes que sí que ens podrien haver acceptat i que han rebutjat, i que parlen per si mateixes. El PP no accepta les esmenes en què intentem anar al fons de la qüestió. En l'àmbit polític, l'immens error de la Guerra de l'Iraq, impulsada per aquell senyor que no torna, perquè dissortadament no ha marxat mai. O per la prohibició que nosaltres voldríem que s'expressés de la venda d'armes a estats en conflicte o a estats antidemocràtics. O en l'àmbit social, per evitar les bosses d'exclusió social i fomentar el respecte a les diverses cultures o creences. El PP tot això no ens ho ha acceptat.

El PP tampoc ens accepta les esmenes que fan referència al Cos de Mossos, i espero que no consideri que aquestes esmenes, com deia el senyor Calbó, són de curta volada. Mentre el PP diu que cal garantir el paper dels Mossos en aquest àmbit, es nega a acceptar la nostra proposta que l'Estat permeti al Cos de Mossos incorporar-se als mecanismes de coordinació policial, com la Interpol o l'Europol, i es nega a comprometre's que en les mesures que impulsarà el Govern central no s'inclourà la possibilitat de posar en cap cas el Cos de Mossos d'Esquadra a les ordres del Ministeri de l'Interior en casos excepcionals. Curiosament, aquestes esmenes el PP no ens les ha acceptats.

I el PP parla de col·laboració entre cossos policials, però es nega a acceptar la nostra proposta que es convoqui la Junta de Seguretat, presidida pel president de la Generalitat, que és l'organisme definit per l'Estatut per concretar la coordinació policial. Jo crec, personalment, que la negativa del PP a convocar aquest organisme és perquè es nega a acceptar, perquè el molesta, que la presideixi el president de la Generalitat.

I el PP no accepta tampoc la nostra esmena, que estableix que els canvis legislatius que es preveuen en cap cas puguin suposar una reducció dels drets i llibertats de la ciutadania. Home, ens semblen motius més que suficients per desconfiar de la voluntat de consens del PP, perquè en el fons està pretenent portar aquí de

forma dissimulada una sèrie de mesures que som tots conscients que està preparant el Govern de Madrid i que atempten en gran part contra les llibertats de la ciutadania i contra les competències en matèria de seguretat de la Generalitat i del paper que ha de jugar el Cos de Mossos d'Esquadra com a policia integral, com a policia bàsica de Catalunya.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Recasens.

Joan Recasens i Guinot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, agrair, en qualsevol cas, al senyor Calbó i al Partit Popular que ens hagin acceptat les esmenes que vam presentar, i lamentar, per altra banda, que no hagin acceptat algunes de les esmenes, tant d'Iniciativa com d'Esquerra Republicana, que trobàvem que podien donar gruix a la moció. Dir, però, abans de res, que lamentem, atès que Convergència i Unió sempre havia estat al costat de l'Estat en temes de terrorisme, que el Partit Popular es limités a un pacte amb el Partit Socialista Obrer Espanyol. Creuen que l'Estat comença i acaba amb el PP i el PSOE, i als altres, en qualsevol cas, se'ns convida a adherir-nos-hi. Probablement podríem coincidir en una part important de la lletra del pacte, però un pacte implica diàleg, no simplement convidar a adherir-s'hi. Dóna la sensació que busquen un titular de premsa i no un ampli acord.

Mentre vostè interpe·llava el conseller, els portaveus dels grups parlamentaris al Congrés estaven reunits amb el secretari d'estat, senyor Calbó. Això és lleig, com a mínim. Però no volem reduir el problema gihadista o de l'amenaça gihadista a una qüestió competencial, que pot semblar en algun moment, que és el que pot semblar, sinó en una qüestió d'eficiència. I és des d'aquest enfocament, amb l'objectiu de la màxima eficiència i atès que els Mossos d'Esquadra tenen la competència en matèria de lluita antiterrorista, que han d'actuar i fer-ho coordinadament amb tota la resta de forces policials, no només en l'àmbit de l'Estat sinó amb un abast molt més global.

Vostè va dir que era mentida, que l'única manera de ser efectius és que els Mossos d'Esquadra participin directament en els organismes internacionals. Però, senyor Calbó, seria bo que els Mossos d'Esquadra puguin participar directament en els grups de cooperació i coordinació internacional per tal d'afavorir la màxima eficàcia i eficiència? Seria bo que els Mossos formessin part de la Interpol o l'Europol? Com podem ser més efectius per minimitzar el risc gihadista? Posar a disposició disset mil Mossos d'Esquadra és positiu? A França, la resposta als atemptats del 7 de gener va ser la incorporació de tres mil efectius més als cossos de policia. Senyor Calbó, hem d'aprofitar els mitjans que tenim, i aprofitar-los absolutament, amb tota la confiança.

Les reformes legislatives: miri, sí, però amb reflexió i amb serenitat, no a corre-cuita. Abordar el fenomen

del terrorisme islàmic requereix un plantejament global i voluntat permanent de coordinació i col·laboració amb tots els organismes i operadors, i no només –no només– en l'àmbit de la seguretat i la justícia. No ens podem quedar només en la superfície del problema, i creiem que el Codi penal no és la solució, o no és l'única solució. A banda que es pugui utilitzar per a altres coses que alguns articles que hem llegit darrerament en algun mitjà de comunicació que ens han comentat, i que nosaltres quan llegim la modificació del Codi penal, i concretament l'article 573... Hi havia un article de l'Enric Juliana que posava el dit a la nafra, perquè deia –em permeto llegir-ne una mica–: «Què entén el legislador per desordres públics orientats a subvertir l'ordre constitucional? Quin és el calibre dels desordres socials que poden ser jurídicament equiparables a l'assassinat dels redactors i dibuixants de *Charlie Hebdo*?» Si continuen llegint l'article, o si el llegeixen sencer, veuran la nostra inquietud. La llibertat d'expressió, la presumpció d'innocència, la balança entre llibertat i seguretat: hi han unes línies vermelles que no es poden creuar.

Miri, la tipificació penal de la conducta constant en consultes de pàgines web que publiquen articles o continguts que tinguin com a finalitat incitar altres a la comissió de delictes de terrorisme, obviant la possible consulta de periodistes, investigadors o altres experts, per aquest camí –per aquest camí– no podem anar. Escolti'm, ja li ho deia abans. La qüestió és molt més global que el que afecta a la seguretat i la justícia. Hem d'anar molt més enllà i, per tant, aquí saben que ens hi trobaran, però ens hi trobaran des de la cooperació sincera i des de la confiança que tinguin en els Mossos d'Esquadra, permetent que actuïn allà on hagin d'actuar i allà on siguin eficaços i eficients. I em sembla que, això, vostè sap per on han d'anar, i nosaltres també.

Gràcies, presidenta, conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, membres del Departament d'Interior, representants del Cos de Mossos d'Esquadra, mirin, nosaltres, quan hem vist que el dia després de presentar les esmenes, o el mateix dia, s'aprojava aquest acord a Madrid, amb una visió política que no podem compartir per algunes de les raons que s'han exposat, però també per raons, òbviament, d'oportunitat política, i ara li ho explicaré, la nostra posició respecte a una moció que té com a finalitat l'eficiència respecte de la prevenció i la persecució del terrorisme gihadista, doncs, ha canviat. Per una banda, perquè creiem que no es pot utilitzar el terrorisme, ni una problemàtica tan complexa com és el gihadisme aplicat a la violència, des d'una posició de partit polític o des d'una visió estrictament electo-

ral. I creiem que és necessari, davant de la realitat tan complexa en què ens trobem ara davant d'aquest fenomen, ser molt curosos amb les formes de com plantejarem les iniciatives i de quins són els mecanismes per ser eficients.

Nosaltres volem posar en valor una recomanació feta des del Consell d'Europa, de l'any 2005, que és una recomanació que va treballar amb unes idees molt clares, que són prioritzar prevenció i protecció, i la persecució basar-la en les idees de coordinació i d'eficiència policial. I en aquest sentit, nosaltres vam incloure l'esmena, focalitzada, compartida parcialment per Iniciativa per Catalunya, però nosaltres ho hem expressat en paraules: Europol, Interpol, amb presència dels Mossos d'Esquadra, al mateix rang que la policia estatal. Perquè es tenen competències en aquesta matèria i perquè no acceptar aquesta posició institucional impedeix una eficiència policial, i ens preocupa molt que això no s'hagi pogut assolir, ni tan sols que s'obri la porta, des d'aquest discurs i necessitat d'eficiència policial, a refer posicions polítiques molt immobilitistes en aquest tema, que està anant en contra d'un bon funcionament des del punt de vista de la prevenció.

Per tant, aquest és un tema que segurament hem de tocar moltes vegades i que l'haurem d'obtenir, sigui en aquests moments actuals en aquest àmbit autonòmic, sigui, òbviament, en un moment possible i futur d'una altra entitat política per a Catalunya. Però, és clar, si vostès parlen d'eficàcia i vostès parlen d'eficiència, no presentin aquest pla d'acció contra el terrorisme on confonen absolutament fenòmens i aprofiten la conjuntura per fer un ampli ventall de criminalització, creant el binomi «desordre públic» i «ordre constitucional». Que té a veure això amb el terrorisme gihadista? M'ho poden explicar? –m'ho poden explicar? Perquè, és clar, al darrere d'aquesta opció política i policial, perquè és un document de treball que obligarà els actors policials i jurídics, hi ha una presa de posició amb riscos democràtics molt elevats.

I li ho dic amb aquestes paraules molt neutrals per no entrar en qualificatius. Però li ho expressem i li preguem que ho traslladi al Govern de l'Estat: un alt nivell de preocupació i d'indignació per l'enfocament que s'ha produït amb aquesta dinàmica d'un nou pla d'acció terrorista, que sabem, desgraciadament, que no sempre a major pla d'acció signat més eficiència en la prevenció. Sabem que això no és així i, per tant, aquí, nosaltres volem fer un toc d'advertiment a la resta de grups parlamentaris. No estem d'acord amb aquest pla d'acció ni estem d'acord a confondre el fenomen seriós, complex, que demana ampli nivell de coordinació en els dispositius policials europeus i internacionals. I per això els Mossos d'Esquadra han d'estar reconeguts com a policia en aquestes dimensions, i el que ho està impeding és el Govern de l'Estat. Per tant, si vostès tenen ganes de treballar per l'eficiència, desbloquegin aquest impediment i, sobretot, donin marxa enrere a aquest ànim, a aquesta intenció, a aquest risc altíssim de criminalització amplíssima perquè, miri, no sols no és seriós sinó que va en detriment de credibilitat política.

Si vostès aprofiten el dramàtic fenomen del terrorisme gihadista –i no vull entrar aquí en les causes, que podríem entrar-hi però no és avui el dia– amb aquest nivell de resolució de criminalització de qualsevol dissidència ideològica, com anar en contra d'un ordre constitucional, aleshores, aquí el que fem és construir una esquerra important amb els convenciments... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta del Govern, conseller, vull començar saludant el secretari general d'Interior, el director general de la policia, el comissari en cap i la resta de comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra. Avui ens toca parlar, en aquesta ocasió, d'amenaça gihadista i, per tant, és una ocasió que és conseqüent a l'actualitat, està plenament d'actualitat, però hem de tenir també molt present que ve de lluny, ve de molt lluny. Estem referint-nos, dins d'aquesta mateixa ocasió, als atemptats de París de principis de gener, del 7, el 8, el 9 de gener, però, ho repeteixo, és una qüestió que ve de molt lluny.

I a Espanya, en concret, podríem dir que ve des de l'abril del 85, més o menys, amb un atemptat que, hem de recordar-ho, va tenir un total de cent víctimes, d'un centenar de víctimes, divuit d'elles mortals i vuitanta-dos ferits, allà, al restaurant El Descanso, prop de la base aèria de Torrejón, que anava dirigit, precisament, contra les tropes nord-americanes, i d'aquestes cent víctimes, doncs, n'hi va haver poc més d'una desena que eren americans. Aquell atemptat, que encara no se sap ben bé què va passar, està atribuït, oficialment, també a la gihad islàmica, no? Per tant, estem davant d'una amenaça que és clara i que té un nom molt concret. El nom és: terrorisme gihadista. I per tant, parlem de terrorisme, i parlem, ho hem de dir clar, d'enemics de la democràcia. I és una amenaça que l'hem de tenir –l'hem de tenir– molt present, perquè és una amenaça de caire global. Amb una incidència important, gens menyspreable, a Catalunya, i al conjunt d'Espanya, també.

Donàvem suport, senyor Calbó, a aquesta ocasió, en la seva integritat, ja amb la redacció inicial i, per tant, el nostre grup no presentava esmenes, i donarem suport, també integral, a aquesta ocasió amb el seu redactat final, després de les esmenes que han acceptat.

Hi insisteixo: hi ha una amenaça real. I també he de dir que no cal fer alarmisme, perquè s'està treballant, i s'està treballant de valent. Potser es poden millorar les eines de coordinació, potser es poden millorar les capacitats d'intel·ligència, i és molt important fer-ho. Però en aquest punt, i aprofitant també que hi han els comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra, he d'expressar també el nostre agraïment, l'agraïment del

nostre grup, i crec que és un agraïment extensible, de tota aquesta cambra, a tots els cossos i forces de seguretat, al Cos de Mossos d'Esquadra, a la Guàrdia Civil, al Cos Nacional de Policia, a les policies locals, que estan treballant, i de valent, contra aquest enemic, que és un enemic de tots.

S'ha dit, i ho he de deixar clar, no cal estigmatitzar, per tant no hem d'estigmatitzar ningú per les seves creences, però el que tampoc podem fer en cap cas és baixar la guàrdia, perquè aquest terrorisme, el terrorisme gihadista, ens ha declarat la guerra, a tots, sense cap mena de discriminació, i això ho ha fet des de fa molts anys. També hem de recordar-ho, el pitjor atemptat patit a Europa té aquesta signatura; estem parlant de 2.000 treballadors: més de 190 morts i 1.800 ferits als atemptats de l'11-M, a Madrid.

Aquests dies dèiem «tots som Charlie»; ens hem posicionat, doncs, en suport a les víctimes a París, però també hem de tenir clar que tots som víctimes potencials, objectius potencials d'aquest terrorisme, d'aquest terrorisme en concret. Aquest terrorisme gihadista ens té per objectius només –només– pel fet de ser demòcrates, o, millor dit, fins i tot només pel fet de viure en democràcia. Per tant, hi ha un conglomerat d'organitzacions, ho hem de saber, terroristes, amb una estratègia clara, amb una estratègia global i que tenen un enemic comú, que són les democràcies.

Aquesta moció planteja un treball conjunt i coordinat del Govern de la Generalitat i del Govern central per millorar l'actual legislació, a les Corts i al Parlament.

Nosaltres, deixant de banda que pensem que no cal, no cal endurir les penes, del que sí que estem segurs és que cal millorar, si és possible, la legislació i també els elements de coordinació, i sempre que es faci amb les finalitats que la mateixa moció expressa, amb la finalitat i amb l'objectiu que clarament s'expressa de tenir una resposta més eficaç i també garantir la disponibilitat d'eines també eficaces i suficients a l'abast dels jutges, a l'abast de les policies, dels cossos i forces de seguretat.

Per tant, des de Ciutadans volem refermar el nostre compromís en la defensa de la democràcia, en la defensa del nostre model de societat, que potser és imperfecte, que l'hem de millorar entre tots, però que, en tot cas, és el millor entre els pitjors. I, per tant, seguirem... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Convidats... Per posicionar la CUP, dir en primera instància que les Candidatures d'Unitat Popular, del gihadisme fonamentalista, només n'esperen fanatisme, violència, mort i horror nihilista.

I la segona, per dir i comunicar que només votarem a favor del primer i del segon punt, i no votarem res de la resta amb relació al que conté de polítiques antiterroristes.

Votarem a favor del primer i del segon punt; el primer, a favor del poble de França. Ens agrada que es parli del poble i dels valors democràtics i no de l'Estat de França, perquè l'Estat de França són moltes coses: són els maquis i és el règim de Vichy; és 1968 i és el terrorisme neocolonial de l'OAS; és la Comuna de París i són els bombardejos recents a Líbia i a Mali.

Però, en la segona, hem de lamentar un oblit terrible, i no hem fet esmena precisament per constatar-ho, que és que continua havent-hi morts de primera, morts de segona i morts que mai surten enlloc, perquè els milers de kurds, de sirians i d'iraquians morts pel gihadisme no surten en aquesta moció.

Estem farts, també, que sempre que es parla de gihadisme fonamentalista es parli només de Londres, de Madrid, de Nova York i no es parli de Bagdad, de Grozny, de Kabul, de Gaza o de Rojava.

Podrien haver-hi més elements, però en tot cas votarem a favor de l'1 i del 2.

El senyor Calbó demanava llarga i alta volada, nosaltres diem que llarga durada, no?, i les causes i efectes. Perquè un també s'ha de preguntar on neix l'ISIL, senyor Calbó. I l'ISIL, Calbó, en la seva vessant sunnita, neix de la carnisseria occidental de Fallujah, una ciutat destrossada i acarnissada, amb tones de cossos i vides destrossades per les bombes occidentals. I això és així. Per tant, el drama de Gernika repetit, un i mil cops, també amb bombes occidentals. D'aquelles cendres, malauradament, aquest odi cruel; perquè 500.000 morts a l'Iraq són milers i milers d'11-M quotidians en nom d'Occident. És a dir que estem farts del cinisme criminal de la política internacional occidental.

La segona, el segon bloc que direm que no farem res, és perquè no estem per croades i perquè, atès que obre el debat sobre com ha de ser aquesta lluita, ens agradaria que traguéssim experiències de la fase 2003-2009 a l'Estat espanyol, on s'han comès autèntics disbarats, barbaritats, errors i abusos que han derivat en estats d'excepció judicials, polítics i penitenciaris.

El juny del 2007, per fer un tall, de 327 detinguts per presumpte gihadisme, 153 van quedar en llibertat sense cap mena de càrrec i només el 5 per cent té una sentència ferma. Hem vist detencions on els teletips oficials deien que el detingut veia Al-Jazira, que s'havia trobat un alcorà o que duïen barba. I ho poden comprovar a l'hemeroteca. Aquí s'ha dit, fins i tot, que «preferim tenir innocents a la presó que visitar la morgue» –el fiscal Delgado, de l'Audiència Nacional–; que «millor per excés que per defecte» –Joan Saura, conseller d'Interior–, etcètera. Podríem referir-nos a aquell famós 19-G, de Barcelona, que és mentida.

Però en tot cas ens cenyim a un aspecte del juliol del 2008: Eugenio Pereiro, director del Centre Nacional de Coordinació Antiterrorista, que, preguntat a *La Vanguardia* si hi havia algun presumpte perfil, va dir:

«Migrants de primera generació, segona i tercera, i diferents nivells de formació, adquisició i cultura; un gran percentatge pertany a nivells baixos d'integració, però no podem excloure a ningú.» Això és l'ombra permanent de la sospita sobre tota una comunitat i deriva en islamofòbia política, jurídica i policial.

Però, finalment, i molt ràpidament, fruit d'això, llegir-los un text antic, del 2005, que diu el següent, i que passa per Barcelona, del senyor Millás: «La cimera euromediterrània de Barcelona va cloure el 2005 amb una condemna sense paliatius del terrorisme. El problema és que els seus participants no es van posar d'acord sobre el significat del terme. El problema és quan has de baixar als matisos, és clar. És terrorisme, per exemple, enviar un país sota la coartada que representa una amenaça que després es demostra falsa? És terrorisme emprar armes de destrucció massiva, com el napalm o alguna de les seves nombroses variants, contra la població civil d'una localitat del país indegudament atacat? Es podria qualificar de terrorista, possem per cas, l'entrada occidental a Fallujah? És terrorisme segrestar persones i recloure-les en llimbs legals com Guantánamo? És terrorisme la tortura? Són terroristes les presons secretes denunciades per la premsa nord-americana? És terrorisme resistir-se a la invasió d'una potència estrangera? De què parlem quan parlem de terrorisme?

»A la cimera euromediterrània no van ser convidats, que se sàpiga, ni acadèmics, ni lingüistes, ni filòsofs. Aquests professionals haurien ofert amb molt de gust una bona definició de terrorisme. Però és que nosaltres necessitem una definició a la carta, és a dir, una definició que no ens inclogui. Si a Al Capone li haguessin demanat una definició de gàngster hauria sol·licitat el mateix. És molt humà.

«Però la definició de terrorisme inevitablement inclou tots els terrorismes. La definició és una arma de destrucció massiva de la mentida i l'engany. Hi ha, però, una solució, i és qualificar de terrorista la definició de terrorista.»

Ho diem perquè avui, senyor Calbó, en la seva lògica, avui, si en algun lloc hi ha la primera línia de defensa de la humanitat és a Kobane, és a la línia que la resistència armada kurda basteix des d'Afrin fins a Mossul, i allà és on avui es defensa una determinada idea d'humanitat, d'humanisme i de civilitat i de civilització. I, curiosament, l'YPG i l'YPJ, les Unitats de Defensa Popular i les Unitats Femenines de Defensa, estan qualificats pel vostre partit com a terroristes. Per tant, paradoxal.

Gràcies. I *biji berxwedana kobane!* Visca la resistència... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. En primer lloc, manifestar, no?, que acceptarem les esmenes 1 a 4 de Convergència i Unió; la 1, la 3 i la 4, del Partit Socialista, i la 1, com he dit abans, d'Iniciativa per Catalunya.

Però permeti'm fer unes reflexions molt ràpides. En primer lloc, ja ho vam dir en la interpellació, corria un risc aquest debat, que era la pretensió d'alguns de reduir-lo a un debat de competències. I creiem que aquest debat va molt més enllà, i que és necessària una mirada una mica més àmplia que aquesta. Alguns partits, legítimament ho volem reduir a això, i l'amenaça terrorista gihadista és molt més que això.

I, per tant, nosaltres hem acceptat aquelles esmenes presentades per aquells grups que tenen una visió una mica més àmplia que a la que vostès ho volen reduir. I aquesta és la legítima diferència entre vostès i nosaltres.

El senyor Fernández no va escoltar la interpellació, perquè precisament *(veus de fons)* –no, no, la va escoltar–, perquè precisament una de les coses en què vam fer especialment èmfasi és que les principals víctimes d'aquesta amenaça terrorista són la comunitat musulmana. Sí, són les principals víctimes. I això ho vam dir d'una forma molt clara. I la referència..., la qualificació d'organització terrorista no la fa el Partit Popular; la fan uns organismes internacionals. I, per tant, nosaltres no en tenim la potestat; són organismes internacionals que fan aquest tipus de qualificacions.

Dit això, n'hi ha alguns que ja vénen amb un discurs fet, i encara que la realitat els desmenteixi diuen el mateix. Perquè, escoltin, nosaltres hem fet referència constant a l'acord Partit Socialista - Partit Popular..., però jo els ho acabo d'explicar. La proposició de llei que es va presentar contra l'amenaça terrorista fa dos dies al Congrés anava signada per cinc grups parlamentaris, per cinc partits diferents; per tant, els grups s'estan incorporant a aquest consens ampli. Per què? Perquè no es limiten a fer un debat de competències, perquè van molt més enllà, perquè són conscients de quina és aquesta amenaça. Però vostès s'entesten a dir: «No, això és una cosa de dos.» No, no; ja és una cosa de cinc; la proposició de llei ja és una cosa de cinc, no de dos. I, per tant, des d'aquest punt de vista ho volem deixar ben clar.

I a Convergència i Unió ho saben perfectament: cooperació sincera, eficàcia, amb els Mossos d'Esquadra. Evidentment. Ho vaig dir jo a la interpellació. És que vostè utilitza les meves paraules. No ens podem permetre el luxe que els disset mil membres del Cos de Mossos d'Esquadra no hi puguin contribuir d'una forma directa i efectiva, amb aquesta amenaça. És un luxe que no podem assumir ningú. Però això ho vaig dir jo. Per tant, ha repetit les meves paraules, senyor Recasens, des d'aquest punt de vista. Per tant, ho compartim plenament.

Però sí que permetin-me dues coses. Aquesta és una amenaça canviant, que ha canviat l'expressió terrorista que coneixíem fins ara. I el nostre Codi penal en

alguns aspectes no està preparat. I, per tant, cal modificar-lo. Per exemple, l'ús que es fa de les xarxes socials, els sistemes de finançament, l'actuació dels anomenats «lobos solitarios», els «llops solitaris», etcètera. Per tant, tot això s'ha d'actualitzar i dotar de més mitjans les policies i els òrgans judicials.

Però jo vull acabar amb una frase dita el 2 de febrer per Mariano Rajoy, que deia: «La unitat és necessària davant de tots aquells que amenacen el nostre sistema de drets i llibertats, i la cooperació i el consens són imprescindibles per defensar la nostra forma de vida en una societat oberta com l'espanyola.»

Per tant, aquest és el nostre esperit. I, evidentment, amb aquest esperit, compartim el que vostès han expressat d'aquesta voluntat de cooperació entre els diferents cossos policials.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.) Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Per demanar votació separada dels punts 1 i 2, per una banda, i del punt 3, per una altra.

La presidenta

Del punt 3.a?

Dolors Camats i Luis

Del punt 3, per una altra banda.

La presidenta

D'acord.

(Pausa llarga. Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.) Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. És per assegurar-me...

La presidenta

Apartat 3.a...

Maurici Lucena i Betriu

...que s'ha..., 3.a, sí, votació separada.

Gràcies.

La presidenta

Sí; molt bé.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació d'aquesta moció.

I començarem pel punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el punt 3, apartat a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 72 vots a favor, 16 en contra i 41 abstencions.

Votem ara la resta de l'apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 91 vots a favor, 16 en contra i 22 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 91 vots a favor, 16 en contra i 22 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya de solidaritat amb el Cos de Mossos d'Esquadra per la mort de dos agents en acte de servei (tram. 401-00027/10)

Abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, donarem lectura a una declaració del Parlament de Catalunya. Té la paraula el secretari segon.

El secretari segon

Declaració del Parlament de Catalunya de solidaritat amb el Cos de Mossos d'Esquadra per la mort de dos agents en acte de servei: «El Parlament de Catalunya expressa la seva solidaritat amb el Cos de Mossos d'Esquadra i amb les famílies de l'agent Antonio Camacho Bermúdez, mort en acte de servei el 31 de desembre de 2014, i del caporal Jorge Farré Gaston, mort en acte de servei el 31 de gener de 2015, i els agraeix el servei al país, que dignifica la policia catalana.

»Palau del Parlament, 5 de febrer de 2015.»

La presidenta

Els convido a un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les accions per a desplegar la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 302-00245/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el vintè, i és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les accions per a desplegar la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

(Remor de veus. Pausa.)

Ja pot començar, senyora Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, vam presentar aquesta moció amb una intenció, i creiem que, fruit de la predisposició dels diversos grups parlamentaris, la intenció ha estat satisfeta. I quina era aquesta intenció? La intenció era continuar amb un treball transversal i de consens polític, el més ampli consens polític, en el desplegament d'una llei essencial per al present i per al futur del nostre país, com és la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern.

Vam impulsar aquesta moció amb la idea de començar a fer passes endavant, fins a l'entrada en vigor plena de la llei, preparatòries, decisions preparatòries, enfocament polític transversal, plural i clar, que pogués ser objecte inclús de debat en les nostres diverses posicions, per tal d'enfortir una línia de treball que vagi molt més enllà d'un text legislatiu. Perquè, certament, la transparència és ambiciosa. És una llei, com plantejàvem quan va ser aprovada, que marca uns grans reptes a l'àmbit dels ens locals, com també a l'àmbit privat que interactua amb el sector públic, i també essencialment a l'Administració pública i als treballadors públics.

Com a eina de modificació, de transformació sistèmica que és, cal treballar dia a dia per anar-la fent nostra. I aquesta moció pretenia això: fer-nos nostra, de tots, la llei, per poder enfocar diverses actuacions dirigides, com vostès han fet en les seves esmenes, a fomentar l'aplicació d'aquest articulat amb aquestes accions preparatòries que no poden sols quedar..., que la té, la responsabilitat, el Govern, però no únicament i exclusivament.

Amb l'impuls que nosaltres hem volgut donar a aquesta acció de govern preparatòria, hem aportat bàsicament l'instrument bàsic per a la garantia del dret d'accés, com és la Comissió de Garantia del Dret d'Accés. I ens congratulem de la transacció arribada amb els diversos grups per integrar aquesta comissió amb cinc membres i, per tant, fer efectiu un instrument que ha de ser independent, plural i garantista. Aquestes tres eines, aquests tres elements, han permès, amb els esforços que tots plegats hem fet, construir un nivell de

transaccions que esperem que tinguin el seu efecte en les votacions.

Per alta banda, hem volgut també emfatitzar en tres aspectes essencials de la llei. Un d'ells és l'aspecte de les retribucions. No se'ns escapa, i vostès han estat, tots hem estat testimonis que l'aspecte de les dietes i de les indemnitzacions ja a ponència van ser un problema que es va solucionar, amb la integració amb la màxima transparència econòmica d'aquestes percepcions, i avui aquí el que hem fet és reproduir íntegrament una transacció a què s'ha arribat amb el grup del Govern per a pressupostos, dirigida a eliminar les dietes per a alts càrrecs i per a càrrecs electes, de tal manera que aquestes, les dietes, les indemnitzacions, no formin part d'un sistema de retribució indirecta, no directament vinculat a l'actuació que es desenvolupa.

En aquest sentit, hem volgut fer valer la Llei d'incompatibilitats, article 9, que demana que es garanteixi que com a màxim hi hagin dues delegacions, dues permanències en dos òrgans de representació, i només, eh?... Aquest és un indicador legislatiu que nosaltres creiem que és bo com a orientador d'aquest procés de canvi en què ens trobem. Un procés de canvi no es pot fer d'un dia per un altre; per tant, s'han d'anar fent passos endavant. I aquest és un dels que hem plantejat.

I l'altre, la màxima transparència en qüestions de cadascun dels àmbits i dels departaments que han estat objecte, alguns, de temes de mocions aquí aprovades, però que són punyents. Per exemple, les llistes d'interins. Trobo a faltar el conseller de Justícia, el conseller de Salut... Per què? Perquè hem arribat a l'acord de fer públiques les llistes d'interins que fins ara estaven en el Departament d'Ensenyament, amb tota la normalitat i transparència possible. Si és possible per a un servei públic cabdal, com és l'ensenyament, ha de ser possible per a salut, ha de ser possible per a justícia. Hem arribat a un acord. Crec que això és important, és molt important, és una demanda històrica del sector de treballadors en situació d'interinatge, però també és un reclam de tota la societat per a una millora del funcionament en l'adjudicació de llocs de treball a l'àmbit públic per part de tota la ciutadania.

En el segon torn em posicionaré sobre algunes de les esmenes que vostès defensaran.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida. *(Veus de fons. Pausa.)* El senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí; gràcies, presidenta. Comencem per jota els dos, però jo sóc Joan i ell és Jaume.

Bé, li he de dir que tenim, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, una sensació agredolça –ja li ho he dit abans a la diputada Calvet– amb la moció que avui presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè

ensem que és una moció que s'ha anat dissolent com un sucre a mesura que avançaven les negociacions amb Convergència i Unió. Sincerament, és una moció que no aporta gaire més que no diu la llei; és a dir, hi ha coses que ja estan definides en diferents barems en la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern, i, per tant, no veiem l'aportació positiva que fa aquesta moció.

Suposo, senyora Calvet, que és una moció que vostès van elaborar quan estaven enfadats amb Convergència i Unió, i ara, que sembla que volen fer veure que tornen a recuperar la seva relació, cal eliminar aquells punts que eren més compromesos per al Govern: eliminen la comissió de la transparència i la substitueixen per «un marc estable»; eliminen la publicitat activa de les dietes i les agendes dels càrrecs públics o dels càrrecs privats; substitueixen, en el desplegament de la Comissió de Garanties, «trenta dies» per «abans del termini màxim que ja preveu la llei», que són quatre mesos; canvien «obligar a complir» l'article 9.2 de la Llei d'incompatibilitats d'alts càrrecs per «prioritzar» el criteri de l'article, com si aquí hi hagués un mercadeig amb les lleis, i descafeïnen el desplegament normatiu per donar informació sobre l'estoc d'habitatges buits que proposava, molt encertadament, Esquerra Republicana.

Per tant, sincerament, no ens creiem la moció, cosa que no vol dir que no compartim molts dels punts de la moció i que, per tant, segurament els votarem a favor, però no ens l'acabem de creure. Creiem profundament en la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya al presentar-la, però la rebaixa de l'ambició de la moció dona indicis que Convergència i Unió no creu ni en la transparència ni en el bon govern, i per això han influït perquè s'acabin desviant aquestes esmenes. I també dona la sensació que Esquerra Republicana no creu que Convergència i Unió la desplegui de forma adequada, ja que, si no, no caldria una moció d'aquest tipus.

De tota manera, què és el que hem intentat aportar a través d'esmenes?, i agraïm les que han estat acceptades i transaccionades per Esquerra Republicana. Ampliem més mesures de publicitat activa en el punt 10. Que el Departament d'Agricultura –que no s'ha acceptat– faci pública la relació de boscos singulars –anem perseguint aquesta transparència que mai no s'aconsegueix. Que Salut publiqui tots els contractes del Servei Català de la Salut amb els centres del Siscat i tots els convenis-contractes amb qualsevol proveïdor sanitari, així com qualsevol altra dada de tots els departaments quant a l'impacte de les polítiques públiques en la població.

Perquè sincerament, per poder exigir transparència, per poder exigir accés a la informació i per poder exigir bon govern a altres subjectes, per tenir legitimitat moral per poder fer-ho, primer cal donar exemple. I tenim la sensació, tenim la convicció que ni aquest Govern ni aquest Parlament el donen, aquest exemple. Per això hem demanat també posar-nos d'acord per començar a treballar de forma immediata la reforma necessària del Reglament del Parlament, tal com mandata la disposició addicional cinquena de la llei,

perquè el Parlament no pot quedar al marge de la Llei de la transparència. Hem proposat garantir el compliment de totes les propostes de resolució que s'han aprovat a les comissions d'aquest Parlament, perquè hi ha moltes propostes de resolució que no es complimenten, a què no es dona compliment, i que, per tant, el Parlament no està actuant amb l'acció de bon govern que pertoca a qualsevol institució, cosa que coneixem perfectament qualsevol diputat que estigui o a la Comissió d'Ensenyament, o a la Comissió de Salut, o a la Comissió de Joventut: tenim els aigüers pendent de complir la seva resolució, tenim El Calderí pendent de complir la seva resolució, tenim l'Institut Escola Les Vinyes pendent de complir la seva resolució, i també del compliment de les mocions aprovades i lliurar la documentació sol·licitada pels grups parlamentaris.

En definitiva –vaig acabant–, senyora Calvet, podem mandat a través de totes les lleis del món la màxima transparència als subjectes obligats. I, evidentment, ho hem de fer, perquè és una de les nostres obligacions. Però aquest Govern i aquest Parlament hi han d'estar a l'alçada i han de donar exemple, cosa que no fan; no hi estan, a aquesta alçada. I les nostres esmenes anaven en aquesta línia. Nosaltres demanàvem, per exemple que es complís la moció que demana que la Generalitat de Catalunya es personi com a acusació particular en qualsevol cas de corrupció que l'afecti, per exemple el cas de les ITV. I, malauradament, Esquerra Republicana tampoc no ha acceptat aquesta esmena d'Iniciativa i Esquerra Unida. Per tant, és difícil poder exigir als ajuntaments... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera... De fet, hem arribat a un acord transaccional en pràctica tota la moció i, per tant, ja anuncio, doncs, que votarem a favor de tots els punts. De fet, sembla que ens enyoréssim de la Llei de transparència i tornem a estar aquí, al cap d'un mes i mig, parlant de la Llei de transparència. Com que creiem que és una bona llei, de fet, el que fem avui és recordar el desplegament i l'aplicació en determinats àmbits del que vam disposar en la llei que es va aprovar a finals de l'any passat. I les esmenes que hem presentat han estat en la línia no pas d'entorpir, i ara es veurà, sinó de millorar o, en tot cas, acabar de reblar el clau en algunes de les qüestions que plantejava Esquerra Republicana en la seva moció. I en aquest sentit, també agrair la bona predisposició de la diputada Calvet a l'hora d'acceptar les esmenes i d'arribar a acords, no només amb nosaltres, sinó també en les esmenes presentades per Ciutadans i per Iniciativa per Catalunya Verds.

Pel que fa a les diferents esmenes que hem presentat, n'hem presentat tretze. La primera feia esment, bàsicament, al fet que nosaltres crèiem que no es podia

dir al Govern que el Govern creés una comissió sobre les relacions amb el món local respecte a la Llei de transparència i, per tant, és el Govern, en tot cas, qui crea un marc, el que sigui, una comissió, un òrgan de seguiment, allò que cregui oportú, amb el món local, que també tenen prou autonomia per decidir què és el que volen parlar entre ells. Això ha estat acceptat i, per tant, doncs, aquí ho tenim.

També votarem a favor de l'esmena presentada en el punt 3 per Ciutadans. I en el tema de les dietes –ja s'hi ha referit la diputada Calvet– ja hi ha un acord, també, doncs, que s'acompanyarà a pressupostos i llei d'acompanyament. I per tant als punts 4 i 5 també votarem a favor. Respecte a la comissió del dret a accés la informació pública, se'ns ha admès l'esmena que havíem plantejat al punt 6. I respecte al nombre de membres que han de compondre aquest òrgan, recordin que a la llei vam parlar d'entre tres i cinc. Jo crec que amb el temps, doncs, acabem de determinar quina feinada té aquest òrgan. És ben possible que sigui un òrgan que tingui molta feina. Inicialment, doncs, ens avenim a designar aquests cinc. En tot cas, si després amb el temps, doncs, això ha d'anar enre o ha de ser d'una altra manera, ja es determinarà conjuntament també amb el Govern.

Respecte al punt 7, el registre de lobbys, completament d'acord. Se'ns ha acceptat l'esmena que havíem plantejat de cara a millorar el redactat i, per tant, doncs, també que es tiri endavant aquest reglament per regular els lobbys i els grups d'interès. S'està treballant també en tots els temes de transparència aquí al Parlament. Hi ha una part que és tota la part de publicitat externa del que fem aquí al Parlament a nivell de transparència i, per tant, allò que també des de l'any passat Transparència Internacional ens demana a tots els parlaments i que s'hi ha estat treballant des de fa gairebé sis mesos. I la part nova és la que ens vam comprometre tots els grups parlamentaris que cap de les prescripcions que hi havia en aquesta llei fos inferior respecte al Parlament de Catalunya i, per tant, en els propers tres mesos haurem de regular-ho en el Reglament del Parlament de Catalunya.

Respecte al que és la publicitat activa de fundacions i associacions, i que és l'obligació que vam posar en la llei al Departament de Justícia de facilitar les dades perquè no haguessin de fer dades duplicades respecte al Portal de la transparència, hem rebaixat, doncs, dels sis mesos que hi havia inicialment a quatre aquesta obligació. I també s'insta, en el tema de les incompatibilitats, com deia el diputat Mena..., no tant a instar el compliment d'una llei, perquè instar el compliment d'una llei, doncs, *va de soi*, vull dir –precisament estan les lleis perquè es compleixin i si no les compleixen que es denunciïn–, sinó que es prioritzi aquell criteri que fixa l'article 9.2. I també, respecte a la delegació a l'assistència en els òrgans de l'Administració, que es demanava, doncs, la delegació per part dels alts càrrecs, hi hem introduït «allà on sigui possible» i també «per raó de matèria i d'idoneïtat». I, per tant, allà on sigui possible i es compleixin aquests dos requisits també es tirarà endavant. Igualment, en l'apartat d'ensenyament, en tot allò que és requerir la publi-

cació de dades, doncs, hi estem d'acord. També en els indicadors de pobresa i exclusió, tant amb xifres municipals com absolutes. I també a la lletra f, en tot el que és el tema dels habitatges desocupats.

Els votarem a favor de totes les esmenes que han presentat el Grup d'Iniciativa en tot el que és l'apartat de salut i, per tant, també aquí estem disposats a arribar a un acord, igual que al punt 12, respecte a Barcelona World.

Un comentari final –se m'acaba el temps. Nosaltres creiem que aquesta llei és bona i ara el que hem de fer, a part d'incentivar-ho des d'aquí el Parlament, és també que els organismes obligats, les institucions, les entitats, les empreses tinguin prou autonomia també per tirar-ho endavant dintre del termini que els vam donar, i així ho hem de fer.

Res més.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bona tarda, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, abans de res, m'ha cridat l'atenció, i així ho acabem de comentar, el comentari final que ha fet el diputat de Convergència, que ha dit que acceptaria les esmenes que havia presentat Iniciativa. Ja dóna una mica el nivell de qui ha regit aquesta moció i qui és el que ha decidit què és el que és transparent i què és el que no ha de ser transparent en aquest Parlament.

Jo agraïxo la voluntat que ha mostrat la senyora Calvet. Li recordo a la senyora Calvet, i sé que ella sap que és molt difícil, que no es pot servir dos senyors, no es pot servir la transparència i no es pot servir la transparència de Convergència i Unió, que són coses diferents, malgrat que ens volen fer veure que no és així. Jo voldria recordar a la vicepresidenta, ja que està aquí, que sempre em diu que la transparència és una actitud del Govern, que a mi a vegades em recorda aquella dita castellana de *dime de lo que presumes y te diré de lo que careces*. I a qui tingui dubtes sobre l'afirmació que acabo de fer jo li recomano que llegeixi, si més no per curiositat, les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió a la proposta de moció que havia presentat la senyora Calvet, que tenia una entitat i que després d'aquest pacte amb Convergència i Unió i d'aquestes esmenes que s'han acceptat parcialment i algunes en la seva totalitat..., és una demostració clara del que Convergència i Unió i el Govern que forma aquest partit entén per transparència, perquè ha intentat limitar i ha aconseguit limitar el coneixement i la publicitat sobre les retribucions, sobre les dietes, sobre les comissions de serveis, sobre, en fi, tot un *sinfín* de dades que nosaltres hem demanat per escrit, que hem sol·licitat aquí, que s'han aprovat en diverses mocions. I el que, si m'ho permeten, jo que estic, com saben vostès, poc avesada a aquesta activitat parlamentària, doncs, a mi em crida l'atenció, com suposo que els deu cridar als ciutadans, que s'aprovin

reiteradament mocions i que no se aconseguixi el compliment d'aquestes, i que a les següents mocions s'hagi d'introduir que es compleixi la moció que ja ha estat aprovada.

Per tant, jo, senyora Calvet, ja sap vostè que li hem dit que li donarem suport –de tot el que hi havia, doncs, ha quedat ben poca cosa– perquè entenem que fer una moció per dir que complirem la legalitat, home, em sembla trist, malgrat que he de reconèixer que això ja seria un avenç, perquè si vostès complissin les mocions aprovades i complissin el Reglament del Parlament respecte a donar respostes a les preguntes que els fan els diputats i no fugissin d'estudi, o senzillament ho anessin dilatant en el temps o fessin veure que no ho han entès, doncs, ja seria un important avenç, que vostès complissin com a mínim la legalitat. I llavors, doncs, podríem trobar, com ja es va aprovar aquí darrerament, en el darrer Ple, que vostès, doncs, regularitzarien el tema dels directius de Salut que tenen sous per sobre de la Llei de mesures que van aprovar vostès mateixos l'any passat, en fi, que no tindrien comissions de serveis i trobar-los que vulneren totes les lleis, o com a mínim ens en donarien coneixement.

Nosaltres hem presentat algunes esmenes que, en fi, a proposta de la senyora Calvet i, una mica, de la dinàmica parlamentària hem acceptat transaccionar, tot i que, evidentment, han quedat molt lluny de la nostra pretensió i crec que també de la pretensió de la diputada que presentava la moció, almenys la que quedava palesa de l'escrit inicial, dirigides fonamentalment a garantir l'absoluta independència respecte als partits polítics de la comissió de garantia del dret a l'accés a la informació, que s'han acceptat només parcialment. Entenem que això seria una cosa força important, que no hi haguessin interessos partidistes. I també havíem presentat esmenes, que també s'han acceptat parcialment, respecte a fer efectius els drets dels diputats respecte al coneixement de les informacions i del compliment de les mocions, que, en part, ja ho dic, s'han acceptat i esperem que alguna vegada se'ls donarà compliment. Espero que amb aquesta voluntat que ha manifestat el diputat de Convergència alguna vegada això arribi a passar.

També hem presentat algunes esmenes amb relació al Departament de Salut, que, evidentment, no és el paradigma del que podríem dir que és la transparència, perquè, evidentment, és el que no compleix cap de les mocions que s'han aprovat i que s'han de tornar a demanar que es compleixin una i una altra vegada. Algunes s'han acceptat; altres, com, per exemple, conèixer quines comissions de serveis tenim i en quins motius es fonamenten, quan hem arribat a aportar dades significatives que algunes d'aquestes són virtuals, doncs, ens explica també força bé quina deu ser la transparència que es dona en aquesta situació. Veiem que s'ha acceptat l'esmena que ha presentat Iniciativa respecte als contractes del CatSalut, que jo des que estic aquí ho hem demanat i ho hem aprovat reiterades vegades però que encara no hem tingut la sort de conèixer-ho.

Per tant, donarem suport a la moció, però vull manifestar que donem un suport crític d'acord amb el que

acabo de parlar. I volem fer palès que aquesta moció deixa ben clar el que el Govern de Convergència entén que és transparència. I lamentem que Esquerra Republicana vagi a remolc d'aquestes actuacions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'illustre senyor Juli Fernandez, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera, diputats, diputades, bé, la veritat és que tot just fa un mes i mig que aproximadament estàvem fent en aquesta sessió plenària un debat important sobre la Llei de transparència, una llei fruit d'un intens debat, d'un ampli consens i que feia molts mesos que treballàvem. I és obvi que és una llei avançada. Jo crec que és una llei que ha permès, sobretot, incorporar molts elements, inclús més avançada que la mateixa del Govern central. Una llei que aposta per una nova governança; entenem que en aquest moment la societat ens demana sobretot que siguem en la gestió d'allò públic molt més transparents, que busquem sobretot la participació de la ciutadania, que facilitem l'accés a la informació i, per tant, guanyar credibilitat i, sobretot, confiança.

Però és obvi que el nostre grup no ha fet esmenes perquè enteníem que era una moció que..., inicialment ens va sorprendre perquè, òbviament, doncs, quan vam veure la interpellació pensàvem que era una interpellació que segurament es precipitava en el temps, malgrat que s'ha explicat que el que es volia fer era intentar marcar una línia de desplegament d'aquesta llei. Però enteníem que tot just aprovada la llei, una llei que ja preveu quins són els mecanismes de la seva pròpia aplicació i els seus terminis, pensàvem que era una proposta i que potser d'alguna manera, o bé dues coses implicava: o bé una desconfiança de cara al Govern en el seu mateix desplegament, que és possible, o bé que, d'alguna manera, doncs, hi havia alguna formació política, com Esquerra Republicana, que intentava, doncs, significar una apropiació d'alguns elements d'aquesta llei.

En qualsevol cas, cal dir que el nostre grup donarà suport a aquesta proposta. Ens agradava més la primera proposta, perquè per això no havíem fet esmenes, perquè també ens agradava el text de la primera moció. Entenem que aquesta proposta aquí, ara, doncs, queda més diluïda, òbviament, fruit de l'acord polític. Però, en qualsevol cas, entenem que és una proposta que, d'alguna manera, doncs, no contradiu en absolut el que és la mateixa llei. Entenem que la mateixa llei ja preveu el que són aquests elements de desplegament.

I dir que, per exemple, el punt número 1, el 3 i el mateix..., 1, 2 i 3, doncs, d'alguna manera la mateixa llei ja preveu com s'han de desplegar. Recordem que hi ha l'article 95 de la llei que parla que el Govern ha de fer un pla estratègic per a la seva aplicació i la se-

va avaluació. Per tant, el Govern, en aquests terminis d'aplicació, que són els sis mesos per una part i l'any, podria fer aquest pla estratègic. L'article 94 també parla de quines són les eines de col·laboració i d'implicació de tots els agents que hi participen. Per tant, d'alguna manera, la llei ja preveu quins són aquests desplegaments.

Però és obvi que, d'alguna manera, fruit de la negociació que, òbviament, sempre es produeix quan hi ha una moció i esmenes, i amb l'esperit que sempre té el ponent, d'intentar, doncs, que la moció s'aprovi, sempre es fan concessions. Però torno a repetir que al nostre grup li agradava més com estava redactada inicialment la proposta, i no pas com queda.

I és veritat que s'hi incorporen elements, com per exemple, com va ser la comissió de control, la Comissió de Garantia del Dret d'Accés, que aquí va haver-hi un gran debat, i es parlava que podia ser de tres a cinc membres. La primera proposta de moció parlava que en el termini de trenta dies aquesta comissió es pogués constituir, i ara ja es clarifica que ha de ser..., quan ha d'entrar en vigor, que són quatre mesos, i que, en tot cas, clarifiquem que han de ser cinc. En qualsevol cas, entenem que ja hem deixat molt clar que seran cinc i que, en tot cas, no serà en trenta dies, sinó que serà en el termini que la mateixa llei estableix, que són els quatre mesos.

Com he dit abans, el nostre grup està a favor de tot el que és la proposta. Entenem que aquesta moció, doncs, ja ho he dit abans, no contradiu en absolut el que és la llei. Clarifica alguns aspectes de veritat. Incrementa i clarifica alguns aspectes de la publicitat activa, sobretot en el tema de salut, que ens agrada, que d'alguna manera jo crec que és important avançar cap a la màxima transparència. També, òbviament, incorpora elements amb relació a les dietes; també ens agrada aquest element. Però en qualsevol cas entenem que..., i torno a repetir que, més que tot..., la transparència i l'accés a la informació no és un tema de lleis, és un tema de voluntat política i d'actitud política. Per tant, podem tenir moltes lleis, però si realment no hi ha voluntat i no hi ha actitud clara per millorar aquesta transparència difícilment, realment, l'objectiu a aconseguir es podrà aconseguir.

Per tant, el nostre grup, ho he dit abans, donarà suport íntegrament a la moció que en aquests moments ens presenten transaccionada. Igualment hauríem donat suport íntegrament a la primera proposta, que enteníem que era més valenta i més avançada, però en qualsevol cas entenc que, fruit de l'acord i de la transacció, doncs, finalment es fa una proposta que al nostre entendre no és tan contundent com la primera proposta. Per tant, aquest serà el sentit del vot del nostre grup.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera, diputats, diputades, bé, nosaltres entenem la presentació d'aquesta moció amb un missatge clar: Esquerra no es fia del Govern. I té motius per no fer-ho. Malgrat que el senyor Corominas, hàbilment, ha volgut presentar això com un gran acord entre Convergència i Unió i Esquerra, la realitat és que no se'n fien. I té realitat, perquè un govern que fa gala de la transparència però que és incapaç d'exercir-la, doncs, és un govern que no és de fiar en matèria de transparència. I li'n ficaré dos exemples molt clars.

Escolti, estem reclamant insistentment els contractes i els informes de l'Independent Diplomat. No hi ha manera, no ens els donen. I el poc que ens van donar al principi..., va ser incapaç, el Govern, d'explicar què havia fet i com es justificava el destí d'aquests diners. Per això ja no ens ho han donat més, cap més informació.

O una cosa tan senzilla com demanar al Govern: «Escolti, ens pot facilitar una còpia de l'acord de la convocatòria del 9 de novembre?» Oi que hauria de ser fàcil, això, i ràpid? Bé, el Govern i la vicepresidenta en el darrer moment –perquè hem demanat empara a la presidenta del Parlament perquè ens donin aquesta informació– ens diuen que no ens la donaran. Volen contribuir a la transparència? Obliguin al Govern a facilitar aquesta informació. És fàcil, això. Perquè, si no, és un discurs buit de paraules.

És cert que vostès reiteren alguns aspectes de la llei, i, per tant, escolti, si els reiteren..., bé, podem anar reiterant-los, però la llei ja hi obliga per si sola.

Però sí que..., permetin-me un aspecte molt crític, que és el tema de les dietes. Vostès parlen, fa temps que estan parlant del tema de les dietes i la seva voluntat de suprimir-les. Per què no ho han fet ja? (*Veus de fons.*) No, no, aquí no; vostè sap que amb aquesta moció no ho suprimirà. (*Veus de fons.*) Perdoni, aquí no ho suprimirà, a la moció. Això de la Llei de mesures ja ens ho han explicat –ja ens ho han explicat–, han aprovat pressupostos... No faci de *hooligan*, consellera, esperi's un moment. Si em deixa explicar, sabrà el que li vull dir. Però si vostè no em deixa explicar i ja se m'avança i fa aquí de *hooligan* del Govern, doncs, no ens podem entendre.

Miri, escolti, que li ho explico. Hi ha hagut pressupostos on això ja es podia haver aprovat, i no s'ha fet. I veurem si es fa. Perquè aquesta promesa que «ho farem», ja l'hem sentida, i no s'ha fet. Veurem, ja ho veurem, ja esperarem, si ens queda un mes!, ho veurem, si realment es fa o no. Però el que sí que és cert és que amb aquesta moció no es resoldrà. Es resol amb la Llei dels pressupostos i amb la Llei de mesures, que és on s'ha de resoldre. I vostès han tingut oportunitats per fer-ho i no ho han fet, i aquesta és la realitat. Per què? Perquè el Govern no ha volgut, i vostès no han tingut la força suficient per establir com a exigència, com sí que ho han fet amb altres qüestions, aquesta. I aquesta és la realitat, i aquí s'ha de ser crític, perquè, si no, és una mica com el dia de la marmota, això de les dietes,

no?: a cada moció ens ho van plantejant, però no ho acaben fent,

I, ja que hi estan posats i que ens diuen que ho faran en la Llei de mesures i en la Llei de pressupostos, també podrien exigir una altra cosa, que és la supressió de la paga extra del Govern, la catorzena paga del Govern i d'alts càrrecs, com hem fet els diputats. Això ho podrien fer, també, i els instem que ho facin en aquests acords que vostès..., eh? I, per tant, que ho aprovin. No que ens diguin que ho faran, i després no ho fan. (*Remor de veus.*) Percebo cert nerviosisme en el Govern.

Dit això, mirin... Escolti, de promeses incomplertes, reiterades, del Govern, li'n podria ficar exemples, estaria aquí tres hores, i no acabaria. Per tant, no es finquin tan nerviosos amb aquesta qüestió.

Què trobem a faltar en aquesta moció que sí que vostès poden fer en la Llei de mesures i en la llei daixò? Partides específiques perquè el Govern doni suport als ajuntaments en la implementació de la Llei de transparència. Aquesta sí que seria una mesura eficaç, no reiterativa, doncs, per garantir això. Escolti, partides específiques; diguin: «Escoltin, el Govern ha destinat tants diners per ajudar els ajuntaments a implantar...» I aquesta sí que seria una mesura molt necessària per fer aquesta qüestió.

Nosaltres li hem dit, i ara ho reiterem, que en algunes qüestions –i així li ho vam dir a la vicepresidenta quan va presentar el seu departament–..., hem vist, després de l'aprovació de la Llei de transparència, un espectacle que ens causa certa decepció, que és l'intent per part del Govern i la competència per part d'Esquerra Republicana de veure qui es ficava més medalles en la qüestió de la Llei de la transparència. Després no ho compleixen, eh?; després, quan toca ser transparents de debò, que és facilitar la informació, vostès no ho fan. Però sí que s'intenten posar aquestes medalles, cosa que nosaltres trobem absurda.

I podem fer aquesta crítica des de la posició que ens dona, al partit que represento, haver aprovat la primera llei de la transparència a nivell de tot Espanya, a nivell estatal, com a llei de bases que estableix el mínim comú denominador de l'exigència de transparència a totes les administracions. I, per tant, el primer govern d'Espanya que aprova una llei de transparència és un govern del Partit Popular. I dic això també, aquesta crítica, des de la legitimitat d'haver contribuït d'una forma eficaç i, com a mínim, com el que més –com a mínim, eh?, no vull ficar-me cap medalla, però com a mínim com el que més– en l'aprovació de la Llei de transparència catalana. I, per tant, si vostès volen ser eficaços, obliguin el Govern realment a no dir que és transparent, sinó que realment ho sigui i, aquella informació que se li reclama, la faciliti realment, perquè a l'hora de la veritat no ho fa.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerra en la moció per desplegar la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern presentada per Esquerra, dir que votarem que sí, malgrat algunes reflexions que, més enllà de la concreció concreta de la moció, se'ns fan d'obligada reflexió.

Algunes en la línia de les que feia la diputada Carme Pérez, no?: demanar en una moció que es compleixi una llei que acabem d'aprovar té un punt de paradoxal o impressiona, o copsa, o sobta o com en vulguin dir; no hauria de caldre, en la mesura que les lleis aprovades se suposa que són d'obligat i immediat compliment.

La segona també..., és veritat, també hi ha una certa paradoxa –diguem-ho pel final– en el fet que la moció proposi als partits que hem confegit la llei que apliquin la llei que encara no compleixen; és a dir que els que han fet la llei encara no la compleixen. És una segona paradoxa en què també voldríem reflexionar, malgrat altres àmbits de la moció, com que s'ofereixi als ens obligats la informació necessària perquè apliquin la llei, que es creï una comissió de transparència en els municipis amb l'objectiu d'aplicar-la –que això ja va sortir en el seu moment en el debat de la ponència i com s'aplicaria als 944 municipis–, o fins i tot això, no?, que s'adoptin les mesures pertinents i immediates perquè els partits, associacions i fundacions vinculades a partits, sindicats, patronals o entitats afectades..., doncs, es puguin desplegar immediatament.

Hi ha una reflexió que sempre hem compartit i l'hem dit molt: que, en un context de crisi, de desconfiança, de no-credibilitat i, fins i tot, d'ingovernabilitat de les institucions públiques que haurien de ser comunes, l'exigència permanent de transparència en el fons, dialècticament, no és més que una constatació de la radical vigència de la desconfiança, no? I és una pregunta rellevant segurament si la transparència pot o no pot restablir la confiança en allò que anomenem «política». El vell no mor, el nou no acaba de néixer, i en aquelles tenebres traginem buscant llum al final del túnel. Però, és veritat, com també crec que s'hi referia ara el senyor Calbó, hi ha coses que contradiuen la llei, no?, i continuem vivint amb pràctiques reiterades, sovintejades, recents o habituals, que tornen a ensorrar la credibilitat. I ens referim no només a les portes giratòries que hem denunciat moltes vegades, sinó a negar-se a comparèixer a una comissió d'investigació, a posar dificultats en les respostes a una recerca d'informació, a cobrar dietes desorbitades per simples assistències a organismes públics, a rebutjar l'acta de diputat malgrat figurar com a imputat en una causa i en un procés judicial que està amb vista oral, que continuen minant la credibilitat, és a dir que el que fem amb una mà es desfà amb l'altra.

Finalment, la reflexió sobre política i transparència impacta a la vida quotidiana, perquè és veritat que quan al matí agafem el tren, doncs, no entrem a la cabina del conductor perquè ens demostrï que sap conduir-lo; quan anem a fer un menú de deu euros no

entrem a la cuina per vigilar que el cuiner no ens enverini, o quan al vespre coincidim amb els qui vivim o amb els qui convivim no els demanem que ens ensenyin el mòbil per saber tot el que han fet a través del WhatsApp, ni quan anem al barber tenim el pànic que ens degollin. No vivim aclaparats per aquest afany de control i transparència, seria inaguantable i insofrible, però, en canvi, la confiança en les institucions polítiques i en els governs i en la política en general continua en uns graus de desafecció, si ho volen dir així, i de crítica i de llunyania, que no tenim clar si només la transparència..., en la mesura que només és transparència perquè hi ha desconfiança i perquè al final, com hi ha desconfiança, exigim control, fiscalització i vigilància.

És veritat també que hem arribat a aquest punt, que esperem que no sigui de no-retorn, no per la política, sinó per uns quants polítics, no tots, ni molt menys, que amb independència de les seves sigles, doncs, s'han aprofitat de la política, s'han enriquit vergonyosament i han atemptat contra l'interès general. Però si el que realment volem és que la política torni al lloc que li correspon, i a la noblesa de la política i a repolititzar la política, la nostra reflexió final, més enllà de la moció, és que està bé, de qualsevol poder sempre s'ha de desconfiar, simplement per prudència i per sentit comú, però que la forma de prestigiar la política finalment és que aquesta s'utilitzi justament per a la millora de les condicions de vida de la gent, i no pas per empitjorar-la.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Moltes gràcies. Mirin, escoltant algunes de les seves intervencions..., hi ha una gran distància entre el que hem pogut treballar per al consens i per avançar i el que aquí, doncs, conforma el relat polític de cadascú. No hi entraré, perquè tinc poc temps.

Miri, senyor Mena, a mi m'agrada molt la poesia, i hi ha un gran poeta espanyol, Antonio Machado, que diu: «Se hace camino al andar.» I avui fem camí, avui hem començat a fer camí –hem començat a fer camí. I això no treu que vulgui posar en valor aquesta moció, perquè és una moció que era ambiciosa i s'ha mantingut amb aquest grau d'ambició. Començaré, per fer justícia, amb la incorporació d'algunes de les seves esmenes, que ja veurem si vota o no el grup, perquè no ho sé –no ho sé. Per tant, vostès veuran aquí el grau d'ambició d'aquesta moció, amb la incorporació de totes les esmenes que vostès han presentat i que hem inclòs.

Sobre les dietes, senyor Calbó, llegeixi el punt 5: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a eliminar amb caràcter *immediat* la meritació dels drets derivats de l'assistència a òrgans col·legiats per part d'òrgans superiors d'alts càrrecs, eventuais i treballadors

de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic.» Prou demagògia amb les dietes –prou demagògia amb les dietes. Miri, vostès van recolzar el 2011 i el 2012 uns pressupostos; jo no recordo ni que tan sols ho plantegessin. Per tant, mirem-ho ara i mirem al futur. Aquest tema avui s'aprova –avui s'aprova–, caràcter immediat, i per un acord que ja es treballa i amb unes direccions de treball que ja s'han establert els darrers mesos de forma molt intensa.

Sobre qüestions d'àmbit sectorial, publicacions dels concerts? Es sistematitzaran les publicacions d'aquests concerts de forma que s'adeqüin a la Llei de transparència, és a dir, que siguin accessibles –accessibles. I això s'aprova avui, de tal manera que hi ha un canvi important com a mínim en la construcció de les dades.

Interinatges? Vostès saben que és un històric. Vostès han fet mocions aquí en què demanaven la publicació dels interinatges en l'àmbit de justícia o en l'àmbit de salut.

Publicació dels contractes. Ho hem aprovat, ho tornem a posar aquí.

On s'ha devaluat la moció? En el consens? El consens polític és devaluar? O és potser comprendre que en el tema de transparència –i el diputat Fernández ens ho ha recordat aquí– estem vivint moments massa dramàtics, tots plegats, com per no fer un esforç de posicions polítiques generoses. És aquí on ens hem de trobar: en el servei públic i en l'autoaspiració de cadascú de ser una mica útil en aquesta lluita contra la corrupció i contra un concepte d'Administració basada en un poder opac, que era el que preteníem amb la Llei de transparència.

Medalles, cap; col·lectiva, però encara no ens la podem donar. Queda molta feina per fer, i queda, sobretot, que la ciutadania ens reconegui aquesta feina i aquesta transformació en la manera de fer política, en la manera de construir democràcia des de la governança del dia a dia i, sobretot, des de la convicció que el consens polític sempre és fer passes endavant.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació de la moció. No hi ha cap petició de votació separada? (Pausa.) Sí, senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

De l'apartat 10...

La presidenta

De l'apartat 10?

Santi Rodríguez i Serra

...subapartats d, i, f.

La presidenta

Tot junt? (*Pausa.*) Molt bé.

Doncs, comencem per aquest punt, que és el punt 10, apartats *d*, *i* i *f*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els principals reptes i oportunitats que ofereixen les polítiques de la Unió Europea (tram. 302-00246/10)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els principals reptes i oportunitats que ofereixen les polítiques de la Unió Europea. Formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Jordi Solé.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Aquesta és una moció que deriva d'una interpellació que pretenia posar sobre la taula, posar a debat qüestions rellevants de l'actualitat europea i dels principals debats que es donen en el si de la Unió Europea; qüestions rellevants, evidentment, per a Catalunya –de qüestions rellevants de l'actualitat de la Unió Europea per a Catalunya n'hi ha moltes.

I, finalment, doncs, hem estructurat aquesta moció en tres grans apartats: el primer apartat, participació de Catalunya a la Unió Europea; el segon, participació de Catalunya al futur pla Juncker, i, el tercer, participació de Catalunya en la política regional europea.

Pel que fa al primer apartat, participació de Catalunya a la Unió Europea –i parlant amb perspectiva de futur immediat–, cal que ens preparem no per a una participació a la Unió Europea indirecta, insatisfactòria, mediatitzada sovint per la defensa d'uns interessos que no són ben bé els nostres, per part d'un estat que moltes vegades i molts de nosaltres tampoc sentim com a nostre –que aquesta és la situació que tenim ara, aquesta és la participació que té Catalunya ara dins la Unió Europea–, sinó que ens hem de preparar per a una participació plena i directa que ens permetrà incidir millor en les polítiques, en els programes i en els debats europeus. Tot això comptant, evidentment, que el 27 de setembre obtindrem el mandat democràtic definitiu per convertir-nos en estat, un estat que volem que sigui dins de la Unió Europea.

Com ens preparem per a tot això? Com ens preparem per a aquest repte? Doncs, proposem bàsicament fer-ho de dues maneres. En primer lloc, analitzant a fons el grau de compliment actual de Catalunya amb relació als anomenats criteris de Copenhaguen. Saber

exactament quins criteris complim ja, què no complim encara, i, sobretot, què hem de fer per complir-ho tot. I, per tant, això requereix del Govern un ferm compromís amb les estructures d'estat que la Unió Europea demana als països per ser-hi com a membres de ple dret, com a estats membres de ple dret. El conseller en la interpellació ens va dir que s'estava treballant en aquesta anàlisi. Nosaltres volem que aquesta anàlisi sigui realitzada de la manera més ràpida i millor possible.

I, en segon lloc, com ens preparem per a aquesta participació directa? Doncs, combatent activament el discurs de la por amb què els partidaris de la submissió política de Catalunya amb relació a l'Estat espanyol ens bombardegen constantment amb relació a la nostra continuïtat a la Unió Europea, que diuen que ens quedarem per sempre fora de la Unió Europea si tenim la gosadia de declarar-nos com a estat independent, i «fora de la Unió Europea» –ens diuen– «passarem molt fred i passarem molta gana».

Una bona base per explicar això, per contrarestar això, és l'informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional, que parla de les diferents solucions viables per mantenir-nos dintre de la Unió Europea com a estat membre. Però nosaltres pensem que l'encaix de Catalunya a la Unió Europea com a estat membre no és només perfectament viable en termes jurídics, que ho és, sinó també altament probable en termes de lògica i d'interessos polítics i econòmics; interessos de la mateixa Unió europea, però també interessos de tots els seus estats membres, inclòs també l'Estat espanyol.

Perquè si una constant té la història de la integració europea és que davant de situacions noves, imprevistes, la Unió sempre ha acabat reaccionant, adoptant solucions pragmàtiques, i, a vegades, fins i tot solucions a la carta. I res fa pensar –absolutament res ho fa pensar– que aquesta no serà la via que es farà servir per integrar Catalunya a la Unió Europea com a estat membre de ple dret.

Amb relació al segon dels temes, la participació de Catalunya en el pla Juncker, més enllà dels dubtes que tenim sobre l'efectivitat d'aquest pla, del qual encara no es coneixen del tot tots els detalls, alguns dubtes dels quals ja vàrem exposar durant la interpellació, nosaltres demanem que Catalunya aprofiti al màxim els recursos del pla Juncker, prioritzant inversions a casa nostra en l'àmbit de l'eficiència energètica, el desplegament de les renovables, la resolució de la problemàtica greu dels purins, la interconnexió energètica, el mercat digital únic, la innovació empresarial, entre altres, i, sobretot, també proposem que jugui, en aquest finançament, l'Institut Català de Finances.

I, en tercer lloc, demanem que, amb relació als fons estructurals, el desplegament de l'estratègia RIS3CAT, l'agència Acció, que és l'organisme de referència en polítiques d'innovació, hi tingui un paper més destacat.

Gràcies.

La presidenta

Per a defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Marta Pascal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies, senyora presidenta. Consellers, membres del Govern, diputats, diputades, en primer lloc, el nostre grup, doncs, celebrem la presentació d'aquesta moció, perquè, de fet –i ja ho deia el conseller en la interpellació–, doncs, aplaudim molts dels punts que s'hi consideren, entenent, en primera instància, que molts els complim, eh?, molts ja estaven en aquest context de portar-se a terme.

És cert que de forma directa, doncs, a nivell de temes europeus potser en parlem poc –tangencialment n'hem parlat molt més–, però sí que volia fer esment que s'han fet alguns avenços significatius en tot allò referent a Europa.

De fet, el conseller parlava d'aquesta estratègia «Catalunya, nou estat de la Unió Europea», que entenem nosaltres que ens ofereix una oportunitat molt gran per, evidentment, avançar en aquest àmbit de convergir, de complir amb tots els criteris de Copenhagen.

També, eh?, aquest seguiment de l'estratègia 2020, que sabem tots que incorpora molts àmbits sectorials i que, a més a més, hem adaptat la nostra pròpia estratègia, l'estratègia RIS3. I, per exemple, doncs, l'obertura de la delegació davant la Unió Europea de la representació permanent, doncs, és un exemple més d'aquesta vocació i d'aquesta voluntat del Govern, de posar els temes europeus sobre la taula.

I per part nostra hi ha també un aspecte molt qualitatiu, que és aquesta veritable vocació europea que tenim, no?, i que té el país, i que, per tant, és molt rellevant en una nació com la nostra que aspira a ser un estat. Per tant, això que diem que s'havia de posar de manifest en aquest sentit i en aquest punt de la intervenció.

Volia agrair-li al diputat Solé, també, el to de la moció i la voluntat de transacció. De fet, nosaltres hem presentat dues esmenes que entenem que milloraven una mica més el text. I, de fet..., m'explico: hi ha una esmena en el punt 4, referent a les vies de diàleg permanent entre els eurodiputats catalans. I, al nostre entendre, això no només hi havia d'incorporar els consellers del Govern, sinó el Govern en el seu ampli espectre. I això ha estat acceptat pel Grup d'Esquerra Republicana.

I també hi havia, doncs, una altra esmena, que, de fet, s'ha acabat convertint en una transacció entre els dos grups. Ens semblava fins i tot poc ambicions que només es parlés d'Acció. Sabem que era un pilar fonamental per a vostès, però també hi hem incorporat, doncs, la presència absolutament clau de la Direcció General de Recerca i també de la Direcció General d'Administració Local. Per tant, fer convergir aquests tres actors en aquesta estratègia RIS3.

I, de fet, sabem i ens consta que, a nivell d'institucions europees, doncs, aquest és un model aplaudit que es vol que es vagi estenent en altres àmbits. I, per tant, ens semblava important que poguéssim constar en aquesta proposta de text que finalment hem pogut transaccionar.

Per tot, plegat, doncs, nosaltres votarem a favor dels punts, hi insisteixo, agraïnt, doncs, aquesta voluntat de transacció en el fet que puguem posar sobre la taula una vegada més que els temes europeus, que els aspectes europeus són aspecte fonamental i clau de l'agenda catalana, en tant que tenim aquesta voluntat de convertir-nos en el proper estat de la Unió Europea.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors consellers, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, doncs, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ens convida a debatre una moció sobre els principals reptes i oportunitats que ofereixen les polítiques de la Unió Europea, que podríem dir que es divideix molt clarament en dos blocs, no?, ja ho ha exposat d'aquesta manera el diputat d'Esquerra Republicana que ens ha precedit en l'ús de la paraula: una primera part que –sigui dit amb el màxim respecte, però és la valoració que en fa el meu grup parlamentari– fa volar coloms i una segona part que toca de peus a terra i que planteja qüestions d'índole pràctica i, a més, amb una aplicació molt immediata.

Per tant, la nostra valoració de la moció també es divideix en dos, eh? En primer lloc, no compartim la seva volada de coloms, perquè tampoc compartim l'objectiu final –després hi entraré una mica amb major deteniment–, i després, pel que fa al segon bloc, la veritat és que podem compartir perfectament el que s'hi proposa. De fet, alguns punts fins i tot tenen plena cabuda en la lògica federal i, per tant, hi estem absolutament d'acord, aquesta qüestió d'intentar treballar amb els eurodiputats catalans, el departament i les comissions, en aquelles matèries que són, diguem-ne, de mutu interès, que són competència de la Comissió, del departament, i que aquests eurodiputats tracten, evidentment, al Parlament Europeu; però, després, també tot allò que té a veure amb l'increment dels esforços de Catalunya per participar de les mesures que estan en el marc dels fons de cohesió, no?: l'estratègia RIS3, que s'ha comentat, i que té aquest desenvolupament 2014-2020, en el qual ens sembla molt bé que s'incorporin també les esmenes de Convergència i Unió, que crec que ajuden, diguem-ne, a definir millor els actors que haurien de participar en aquesta estratègia. I, evidentment, doncs, malgrat l'escepticisme que es pugui tenir respecte als possibles efectes del pla Juncker,

doncs, també ens sembla bé que l'ICF faci una major presència i intenti, d'alguna manera, presentar una cartera de projectes que siguin susceptibles d'obtenir recursos i d'obtenir fons. Això, en el fons, és el que els governs haurien de procurar sempre, no?: quan hi ha fons disponibles per impulsar polítiques que ajudin al desenvolupament o a la cohesió, doncs, intentar ser-hi presents i presentar projectes per poder obtenir aquests recursos.

Pel que fa a la primera part, li he de dir: nosaltres no estem d'acord amb el primer punt, en primer lloc, perquè ens sembla que parteix d'una assumpció inicial, pel que fa a la incorporació de Catalunya a la Unió Europea, que és força més que discutible. No haurà sentit d'aquest grup parlamentari ni de mi mateix dir-li mai que Catalunya, en la hipòtesi d'una secessió d'Espanya, quedi sempre fora del marc de la Unió Europea. El que els hem dit en més d'una ocasió és que la seva avaluació respecte a les possibilitats que una secessió no dialogada, no pactada, doni lloc a una continuïtat en la Unió Europea és bastant optimista, per dir-ho en termes molt suaus.

I també ens sembla que hi ha un desequilibri en la petició que es fa d'informes, perquè si s'ha d'estudiar com hauríem assolit aquests criteris de Copenhagen i el que ens permetria la incorporació a la Unió Europea, també estaria bé encarregar al Govern, encara que sigui una hipòtesi que no contempli, quins serien els impactes d'una possible situació de Catalunya fora de la Unió Europea, encara que fos temporalment, no?, perquè, evidentment, hi haurien impactes i segurament alguns serien força negatius.

Respecte al segon punt, el que té a veure a difondre entre les principals institucions i organismes europeus l'informe número 6 del Consell Assessor per a la Transició Nacional, nosaltres hi votarem en contra, bàsicament –i deixi'm que aquí em posi fort–, per evitar-nos l'oprobri i per evitar al Consell Assessor per a la Transició Nacional l'oprobri que les institucions europees hagin de llegir que –i ho cito literalment– «per ingressar a la Unió Europea no és una condició *sine qua non* que el futur estat català hagi estat reconegut formalment com a estat o com a subjecte internacional per un altre estat o per determinades organitzacions internacionals». Fem-nos el favor de no enviar informes que estan construïts d'una forma poc honesta, és a dir, a partir de les conclusions a què han d'arribar, perquè aleshores ens farem un mal favor com a país.

I respecte al tercer punt, doncs, miri, simplement, no compartim l'objectiu que Catalunya sigui un estat nació més en el marc de la Unió Europea, perquè creiem que és perfectament possible la construcció d'una Espanya federal, democràtica i social.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'ihustre senyor Juan Milián.

(Pausa.) Un moment, que no sembla que li vagi bé el.. (Pausa.)

Juan Milián Querol

Sí? Gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats..., home, senyor Solé, jo el feia una mica més seriós. Jo crec que vostè, que ha estat a Brussel·les i que vol tornar a Brussel·les, no es creu, almenys, la primera part de tot el seu discurs, la primera part de tota aquesta moció. Perquè, home, ens presenta una moció que ve a demanar al Govern de la Generalitat de Catalunya que expliqui a les institucions europees com Catalunya serà un estat membre de la Unió Europea de ple dret, gairebé, a partir del 27 de setembre. Home, això, molt creïble no és, sincerament.

Jo crec que sobre els processos d'integració o d'adhesió a la Unió Europea, home, les institucions europees, doncs, en saben una mica més que aquest Consell Assessor per a la Transició Nacional. Crec, sincerament, que en sap una mica més el Parlament Europeu, o el Comitè de les Regions, la Comissió Europea o el Consell que no pas aquest grup d'amics de la biògrafa del senyor Mas. Sincerament, crec que són més de fiar els tractats de la Unió Europea respecte al procés d'adhesió, que són molt clars, que no pas les mocions d'Esquerra Republicana. I, sincerament, respecte a les normes de la Unió Europea, jo crec que ens hauríem de fiar més del que diu el senyor Juncker que no del que diu el senyor Junqueras. A més, el primer treballa per a la recuperació econòmica de tots els catalans, i el segon, quan va a Brussel·les, va a proposar la paràlisi de l'economia catalana.

Sincerament, ni encarregant constitucions catalanes inútils, ni manipulant les sentències del Tribunal de l'Haia, ni enviant cartes en un anglès dialectal a la senyora Merkel i al senyor Hollande, ni amb cinquanta ambaixades aconseguiran reescriure els tractats comunitaris, només continuaran fent el ridícul internacional, que és l'únic que internacionalitzen. I els catalans no mereixem aquesta imatge que aquests partits independentistes donen de la nostra ciutat.

Mirin, hi ha un eurodiputat convergent que es dedica sistemàticament a preguntar a la Comissió Europea què passaria en cas de secessió, i la resposta és sempre la mateixa: la secessió implica quedar-se fora dels tractats europeus. I dir que Catalunya quedaria fora de la Unió Europea en cas de secessió no és el discurs de la por, és la veritat. Potser vostès tenen un problema amb la realitat, potser l'independentisme té un problema amb la realitat, però jo crec que els catalans tenen dret a saber les conseqüències de tots els projectes polítics.

Això sí, el que vostès ara fan ja no és tampoc el discurs de la por, perquè ja no se'ls creu ningú; ara fan el discurs de la comèdia, fan el discurs que el món espera amb els braços oberts una Catalunya independent, que el món espera amb els braços oberts el trencament, la fractura d'una democràcia europea. Però saben què és el que fa por? El que fa por és que, mentre milers de catalans, milers de nens catalans estudien en barracons, mentre el Govern de la Generalitat deixa tirats 1.900 estudiants catalans Erasmus, el Govern vingui a presumir d'ambaixades a Roma i a Viena i a presumir que n'obriran cinquanta més. Això sí que fa

por –això sí que fa por–, la distància entre els desitjos d'aquest Govern i la realitat quotidiana dels catalans.

En definitiva, tampoc té sentit que ens plantejem el que ens estem plantejant avui, perquè per a iniciar el costós procés d'adhesió a la Unió Europea es requereix, com deia el diputat socialista, la unanimitat de tots els estats membres, de fet, en diferents etapes d'aquest procés, i abans s'ha d'estar reconegut, reconegut com a estat independent, el que tampoc passarà ni amb referèndums il·legals, ni amb eleccions autonòmiques anticipades, ni amb DUI, ni amb re de tot això.

I, escoltin, això és important; potser el que diré ara no els agradarà, però és molt important i ho han intentat amagar. El passat 16 de desembre, tots, absolutament tots els països de la Unió Europea, ho deixaven molt clar: tots es van comprometre per escrit –per escrit– a respectar la integritat territorial de tots els estats membres. Ho van signar tots els ministres d'Afers Exteriors de la Unió Europea, tots, per escrit i signat. Així, doncs, s'ha acabat el joc, ja poden passar a una altra pantalla –és una cosa que els agrada molt–, passin de pantalla, perquè ho tenen impossible.

I més impossible encara amb el discurs de la xenofòbia fiscal. Abans volien fer creure a Europa que Catalunya volia ser un estat membre per a ser solidària amb Romania, amb Grècia i els països que més ho necessitaven; però és poc creïble quan aquí han basat el seu discurs en allò de l'«Espanya ens roba». I, bé, ara que Europa ha deixat ben clar que l'important és l'estat de dret, que l'important és la solidaritat, la integració, superar tots els reptes junts, ara vénen aquí i ens fan el discurs de l'«Europa ens roba» en aquesta moció.

Miri, primer, si volen rebre més fons de la Unió Europea, el que han de fer és liderar Espanya i no trencar-la, perquè sense ella ni PAC, ni Feder, ni fons socials, ni re. I segon, exigim al Govern de la Generalitat que deixi de perdre oportunitats per tenir fons europeus, com està fent actualment, per exemple, amb la formació professional bàsica (*sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta–, perquè el Govern català ens pot fer perdre 106 milions d'euros destinats a la formació professional bàsica, la meitat provinents de fons europeus, per no complir la LOMCE.

En definitiva, vagin pel món proclamant conflictes polítics i amenaçant amb paràlisis econòmiques... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres, pel que fa a aquesta moció, sí que donarem suport a punts com el primer, doncs, que, òbviament, creiem que és interessant i és també necessari, al mateix temps, fer una anàlisi

exhaustiva del que suposaria en termes organitzatius i legislatius la incorporació d'un estat com Catalunya dins de la Unió Europea, no perquè ens ho mereixem perquè sí, creiem que això també és posar una mica el carro davant dels bous, precisament, perquè encara no han arribat les plebiscitàries, encara no hem fet allò que vostès volen fer, no?, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que és donar per bones aquestes plebiscitàries com a referèndum. No sabem exactament encara si el poble de Catalunya vol que Catalunya esdevingui un estat independent o no. Per tant, en això ens avancem.

Però sí que ho trobem interessant, perquè creiem que vostès, davant d'aquesta lògica de plebiscitàries, haurien d'estar en aquests moments treballant per un procés deliberatiu i treballant perquè la ciutadania de Catalunya tingui el màxim d'informació respecte que suposaria la incorporació de Catalunya a la Unió Europea. En això sí que estem d'acord. Cal reflexionar sobre això i cal buscar dades sobre això, i al màxim d'objectives possible.

Per això tampoc ens semblen del tot objectius els informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional, potser per qüestions diferents de les del PSC o les del PP o... Però sí que és veritat que li manca un cert rigor, a l'informe 6 del Consell Assessor per a la Transició Nacional. Hi ha uns punts que són interessants i que creiem que estan ben analitzats; si més no posar sobre la taula les quatre formes d'adhesió diferents que podria tenir, com la permanència, l'adhesió *ad hoc*, l'adhesió ordinària i l'exclusió com a estat membre, sí que semblen ben analitzades. Però també és veritat que té un cert to excessivament positivista, no?, i que potser és més un desig, moltes vegades, del que podria arribar a passar o de l'actitud que podria tenir la Unió Europea, més que no pas una realitat. I creiem que hem de comptar amb tots els ets i uts sobre la taula; també amb els desavantatges, i diguéssim que estan poc analitzats, els desavantatges, en aquest informe. Ens agradaria també que es posessin sobre la taula per tenir el màxim rigor, la màxima informació, per a dur endavant aquest procés deliberatiu, legítim i necessari, absolutament necessari, davant un procés nacional català, com el que tenim en aquests moments, de màxima importància a Catalunya, i nosaltres també volem contribuir-hi, que tingui la màxima informació i el màxim rigor possible, perquè els catalans puguin decidir amb tota la informació sobre la taula.

Sobre incloure la proposta del nou Pla estratègic d'acció exterior i Unió Europea, doncs, sí, hi estem d'acord, però no creiem que només sigui aquest, l'únic objectiu prioritari. Per nosaltres n'hi ha d'altres, d'objectius prioritaris, no ha de ser només aquest; aquest també, però no ha de ser només aquest. Per nosaltres també és molt important donar continuïtat a la cooperació per al desenvolupament, per exemple, que està absolutament desmantellada i aniquilada en aquests moments, i ho posem al mateix ordre de prioritats; no en posem una per sobre de l'altra, sinó que aquest també hauria de ser un objectiu prioritari dins del Pla estratègic d'acció exterior.

Després, ens abstindrem en un punt, amb relació al pla Juncker, pel que fa al Parlament de... Creiem que el Parlament de Catalunya ho hauria de debatre més a fons. És a dir, vostès fan una relació de conceptes: elaborar una cartera de projectes susceptibles de finançament en l'àmbit de l'eficiència energètica, el desplegament de les renovables, el rescat de les plantes de purins, la interconnexió energètica... Bé. Però què?, sobre aquests conceptes exactament què és el que necessitem? Nosaltres, pel que fa al rescat de plantes de purins, per exemple, voldríem que les plantes d'assecatge es reconvertissin en plantes de biogàs perquè fossin més sostenibles. Hi estarien d'acord, en això?

Pel que fa a la interconnexió, en la lectura que se'n fa, de la dependència energètica, nosaltres també creiem que hi ha una excessiva especulació energètica, que estem venent energia i n'estem comprant alhora, cosa que fa que es parli de dependència energètica a vegades de forma demagògica, també, no?

Per tant, creiem i ens emplacem, també, o els emplacem a vostès, dins de la Comissió d'Acció Exterior, a fer un debat més a fons sobre aquest pla. I creiem que ho hem de fer en termes de pluralitat, amb tots els grups polítics, i intentar entre tots fer aquest pla, dissenyar aquest pla.

Pel que fa a la resta de punts, hi estarem d'acord i hi donarem suport. Però sí que ens agradaria, i creiem que ho podem fer, que tenim temps de fer-ho, poder elaborar aquest pla des del punt de vista de Catalunya per aconseguir el màxim de suport possible per part de la Unió Europea.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, hace un par de semanas, en una moción, esta vez presentada por el Partido Popular, también sobre esta materia de acción exterior, nos decía Esquerra Republicana, y no solo Esquerra Republicana sino también otros grupos..., decían: «Pero qué insistentes son ustedes con estos temas, qué insistentes.» Y yo les decía: «Pues, sí; somos muy insistentes, y seremos todo lo insistentes que haga falta para evitar que ustedes promuevan el levantamiento de fronteras entre ciudadanos europeos.»

Pero, claro, es que ahora ustedes nos presentan esta moción, y, claro, podríamos decir, respecto de lo de la insistencia, le dijo la sartén al cazo, ¿no? Porque es que ustedes insisten e insisten. A mí, desde el punto de vista político, me parece que tiene toda su lógica y están ustedes en su legítimo derecho; son insistentes en que se levante una frontera entre ciudadanos de Europa.

Pero aquí viene lo bueno, aquí viene lo interesante, lo cómico —permítanme que se lo diga así—, y es que pre-

tenden que eso se vea con buenos ojos dentro de una organización que se llama Unión Europea. O sea, van ustedes a ir allí con un informe que dice: «Oiga, que nosotros queremos separarnos para entrar en la Unión.» Y entonces la gente de la Unión Europea va a mirar así, y van a decir: «Pero ¿usted ha visto qué pone aquí en el cartel? “Unión”, no “separación”; “unión”, no “separación”.» Y como es precisamente tan tremendamente absurdo lo que piden ustedes, y además es imposible, como han declarado —estos sí, insistentemente— las distintas instituciones de la Unión Europea, pues ustedes lo que hacen es nombrar un comité de sabios separatistas para que intenten explicar que algo puede separarse y unirse a la vez, que es como explicar que un círculo puede ser cuadrado; es decir, algo que es imposible. Y, como les digo, en la Unión Europea, pues, siguen insistiéndoles y diciéndoles: «No, no, no se puede, no se puede, no se puede.»

Llega el comité de sabios separatistas y en sus conclusiones..., que ya ha dicho el diputado Pedret: «Por favor, no las lleven a Bruselas, porque es que haría un poco el ridículo.» Claro, no solo este *consell nacional*, sino que es que quedaría la imagen de Cataluña un poco mal parada, ¿no? Porque en sus conclusiones dice algo como esto; dice: «En caso de ausencia de acuerdo entre Cataluña y el Estado español, las instituciones europeas tendrán que analizar el comportamiento de las dos partes.»

Y, claro, cuando uno lee que esto lo ha firmado un señor que es catedrático de derecho constitucional, me parece, ¿no?, el señor Viver Pi-Sunyer, yo, humilde juristilla que soy, digo: «Qué lejos se puede llegar diciendo tonterías.» Sinceramente. Porque es que en derecho internacional Cataluña y el Estado español son lo mismo. O sea, señor Viver Pi-Sunyer, de verdad, vaya de nuevo... A lo mejor tendría que preguntar a su compañero de cátedra de derecho internacional, porque, en derecho internacional, Cataluña y el Estado español son lo mismo, no son dos partes. Ya sé que a usted le gustaría que fuera de otra manera, pero hoy por hoy es así.

Ilustres juristas del *consell assessor*, los pocos que hay —hay también alguna periodista, que quizá por eso, pues, ponen estas cosas aquí—, por favor, léanse los tratados. Y en concreto podrían leerse el artículo 4, que es bastante ilustrativo, y habla claramente de este tema, y dice que la Unión Europea respetará las estructuras fundamentales, políticas, de cada Estado y sus constituciones.

Claro, señor Solé, nada hace pensar...; decía usted: «Nada hace pensar que no nos van a admitir.» Bueno, en fin, no sé; yo creo que sí lo hace pensar, pero, vaya, cada cual es libre de insistir en lo que quiera. Yo no le voy a decir a usted que no insista, porque lo entiendo políticamente. Sean todo lo insistentes que quieran, pero recuerden lo que dice la Unión Europea, que lo ha dicho ya varias veces, dice: «Un nuevo estado se convertiría por el hecho mismo de su independencia en un país tercero respecto de la Unión.» ¿Nada hace pensar que nos van a decir que sí? Pero, oiga, de verdad. Bueno, no sé, si usted cree que nada lo hace pen-

sar, cuando esto lo han dicho el Parlamento Europeo, la Comisión, pues, no sé, si usted quiere pensar que nada hace pensar que nos van a decir que no, pues, nada, adelante, sigan insistiendo.

Nosotros también vamos a seguir insistiendo en que hay que decir sí a España, sí a Catalunya y sí a Europa, y seguramente ustedes también, pero a nosotros lo que pasa es que la Unión Europea nos da la razón, y a ustedes, no.

Gracias, señores diputados, señores *consellers*.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. Comprendran que no votarem a favor de cap dels punts que inclou aquesta moció. Nosaltres entenem, i comprenem, eh?, que en una lògica, segurament, de molt bona voluntat i de molta tradició europeista del catalanisme, històricament, no?, doncs, en la Unió Europea vostès hi identifiquen una estructura democràtica, federalitzant o federalista, de decisió dels pobles d'Europa i... I tot això és molt bonic, però nosaltres ho veiem absolutament del revés. És una estructura... –ho he explicat aquest matí en una altra moció, tampoc m'hi estendré–, és l'estructura d'imposició política de les decisions del capitalisme financer, i res més: coarta drets i llibertats, els retalla; estableix un sistema econòmic profundament injust; treu sobirania als pobles i imposa mesures financeres restrictives que beneficien bàsicament una reforma financera, un control dels diners per dalt, és a dir, per les grans fortunes, i una planificació econòmica basada en infraestructures que serveixen el gran capital i la internacionalització d'una determinada economia que no necessàriament juga ni a favor de les persones, ni a favor de l'economia productiva, ni a favor d'una economia sostenible, ni a favor dels drets democràtics, ni a favor de la sobirania dels pobles.

No és el nostre projecte, la Unió Europea. No el compartim. No creiem que sigui reformable. No és un continent on es pugui alterar el contingut; és contingut i continent al mateix temps. No té sentit d'existir, la Unió Europa, si no és justament per ser la corretja de transmissió de les imposicions polítiques que dicta el capital financer. L'actual Unió Europea ja no és reformable cap a un projecte que entengui que la sobirania radica en la gent, que la sobirania radica en la democràcia.

Per tant, òbviament, davant d'aquesta Unió Europea, la voluntat d'anar a explicar-li determinades coses, doncs, d'alguna manera requereix lliçons prèvies a la Unió Europea, d'anar-li a explicar què és el dret a decidir, o què és la sobirania dels pobles, o què és la democràcia per sobre de tot. Això, a la Unió Europea, són assignatures encara pendants que se li expliquin, abans que entengui que, a través del dret a decidir, hauríem de poder decidir ser un país independent,

democràtic i sobirà. Això ara mateix són assignatures que la Unió Europea...

Però per una senzilla raó: no és que la Unió Europea sigui molt malvada i molt perversa, és que anar-li a explicar aquestes qüestions, amb aquestes paraules, amb aquesta gramàtica, a la banca... Són gramàtiques diferents, són llenguatges diferents i compleixen funcions diferents. La Unió Europea no és el país gran de petits països que s'han unificat per fer un país democràtic més gran. Això és fals. És una estructura financera.

I anar-li a explicar, anar-li a parlar de democràcia, de sobirania, del dret a constituir un país lliure a algú que entén de fons d'inversions, de rendibilitat dels bons, etcètera..., òbviament, et mira amb cara, doncs, d'extraterrestre i et diu: «De què m'estàs parlant; de coses de pobres, de coses de persones, de coses de democràcies. Això no em toca a mi. Això, en tot cas, us ho arregleu en un altre espai. És el vostre espai; és un espai que no pertoca a la Unió Europea.» Ha dimitit del somni de l'ideal europeista de tanta i tanta gent. La Unió Europea ha dimitit de convertir-se en la casa gran de tothom, de convertir-se en un espai d'ampliació de la democràcia i la sobirania de la gent, traient-la dels estats per entregar-la a una comunitat més gran.

A la Unió Europea, com a molt, si se li vol vendre el projecte de Catalunya, se li haurà de vendre –i aquí ens hi trobaran sempre en contra– com a Catalunya..., no nació, sinó Catalunya, fons d'inversió; Catalunya, primers alumnes de la troica, els primers a aplicar les retallades, els primers a privatitzar la sanitat; Catalunya, mercat lliure per a les multinacionals de la sanitat; Catalunya, port per privatitzar, aeroport per vendre. Això, se li pot vendre, a la Unió Europea. Això ho comprarà, la Unió Europea. Nosaltres hi estarem radicalment en contra, però, d'aquest projecte de país i d'aquesta forma de vendre'l, radicalment en contra. I hi militarem en contra. I ho distorsionarem tot el que puguem perquè no arribi a explicar-se mai Catalunya com un fons d'inversió, sinó com una societat lliure i democràtica que aspira a ser sobirana.

Més que explicar-los la independència, a les institucions de la Unió Europea, a les institucions, que no vol dir als estats membres ni a les seves forces polítiques, a les institucions de la Unió Europea, els hauré d'explicar bàsicament maneres i principis democràtics, com ho estan fent exactament avui, a aquestes hores, a la plaça Sintagma, milers i milers de persones que s'estan aplegant a la plaça Sintagma, per respondre a què? Doncs, que al senyor Banc Central Europeu, una de les principals institucions europees, li està donant per començar a amenaçar els grecs per haver votat allò que han votat, per exercir la sobirania democràtica. I la Unió Europea, aquella font d'inspiració de democràcia que alguns es pensen, al que es dedica ara mateix és a amenaçar el poble grec per haver triat allò que no corresponia al benefici bancari i allò que no interessava a la troica, allò que no interessava al capitalisme financer.

Per tant, nosaltres ens abstindrem, no hi votarem en contra, però ens abstindrem en tots els punts d'aquesta moció.

I, al senyor de Ciutadans, «unión», «separación», vull dir, no sé si era un acudit o no, però imagino que, en aquesta virtut, vostès estan preparant l'annexió d'Espanya a França i l'entrega de la sobirania... No, això no, oi? *(Pausa.)* Ah.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustríssim senyor Jordi Solé per pronunciar-se sobre les esmenes.

Jordi Solé i Ferrando

Molt bé. Moltes gràcies per totes les seves intervencions, fins i tot per les intervencions més crítiques, que crec que alhora han estat les intervencions més dèbils des d'un punt de vista argumentatiu.

Al Grup de Convergència i Unió, doncs, agrair les esmenes que han presentat i que hàgim pogut transaccionar la relativa al paper que han de tenir Acció i el món local amb relació a l'estratègia RIS3CAT.

Als grups Popular i de Ciutadans els poso un altre cop en el mateix sac. Ja saben que acostumo a fer-ho. Vostès ens acusen sempre de parlar del monotema. Doncs bé, nosaltres presentem una moció que parla de moltes coses sobre la Unió Europea, i surto sense saber què pensen del pla Juncker o sense saber què pensen de la política regional. S'han passat els cinc minuts que han tingut cadascú parlant, vostès, del monotema. Quina casualitat.

I, a més a més, ho fan amb trampes, senyor Milián, ho fan amb trampes. Com sempre, ens diuen: «No, no..., és que, clar, expulsió automàtica, perquè l'article» –si no ho recordo malament– «149 del Tractat de la Unió Europea explica què ha de fer un estat per entrar a la Unió Europea.» I s'obliden de dir que aquest article s'aplica per a territoris tercers de la Unió Europea.

Catalunya és un territori tercer de la Unió Europea? Oi que no? Oi que no ha passat mai? Oi que no hi ha antecedents? Doncs, no siguin tan agosarats, eh?, de ser més papistes que el papa i de preveure-ho tot en funció d'articles que clarament no són ni seran aplicables en el nostre cas.

El mateix fan..., la mateixa trampa fan quan parlen del concepte d'integritat territorial, que diuen: «Setze estats van firmar una cosa que diu el mateix Tractat de la Unió Europea.» Saben jurídicament què vol dir el concepte d'integritat territorial? Que els estats tenen dret a defensar-se davant d'agressions externes, de defensar la seva integritat territorial. Em poden dir què té a veure això amb el canvi democràtic, a través del vot, a través de les urnes, per tant, amb el canvi legítim de fronteres dels estats? Què té a veure això amb el concepte d'integritat territorial? Deixin –deixin– de fer trampes amb aquests conceptes.

Senyor Milián, «els independentistes tenen un problema amb la realitat». Miri, li dono la raó: no ens agrada, la realitat, i la volem canviar. Per canviar la realitat necessitem les millors eines per incidir en aquesta realitat, i les millors eines són les eines de l'Estat. Per

tant, tota la raó del món. A vostè ja li agrada com estan les coses, a nosaltres no.

Pel que fa al Partit dels Socialistes, al diputat Pedret..., miri, hi pot estar d'acord o no, ha quedat clar que no està d'acord amb la primera part de la moció, però una cosa és fer volar coloms i l'altra és ser optimista. Li reconec que sóc optimista, m'agrada tenir una actitud optimista davant de tot, diguem-ne, però fer volar coloms, no. Jo no sé si vostès s'han llegit, en realitat, l'Informe número 6 del Consell Assessor de la Transició Nacional. Per algunes intervencions m'ha semblat que no, perquè abraça totes les posicions. I abraça totes les possibles alternatives. I, per tant, em sembla que no s'han pres la molèstia de llegir-lo.

I a la CUP..., senyor Arrufat, no compartim la valoració del projecte europeu. Evidentment que hi ha coses que no van prou bé, però hi ha coses que són positives per a Europa, per a la Unió Europea i per a Catalunya, i crec que convé al nostre país seguir... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.) Senyor Espejo-Saavedra...

José María Espejo-Saavedra Conesa

Por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias. Señor Solé, yo no me he referido al artículo 149, pero, bueno, le vuelvo a repetir a lo que me he referido, que es la posición oficial de la Comisión Europea sobre la cuestión, que la ha expresado oficialmente: un nuevo estado se convertiría por el hecho mismo de su independencia en un país tercero respecto de la Unión, y los tratados dejarían de aplicarse. Esta es la posición oficial de la Comisión Europea sobre la cuestión.

Y respecto de los otros puntos de su moción, nos abstendremos, porque en el fondo, en muchas cosas estamos de acuerdo, pero en la forma como la plantean, es decir, a través de la creación de estructuras de estado, no lo estamos. Así tiene aclaración sobre nuestra postura.

(Juan Milián Querol demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milián...

Juan Milián Querol

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Juan Milián Querol

Sí. Senyor Solé, evidentment que tenen un problema amb la realitat, evidentment que tenen por a la realitat. Miri, primera, la Unió Europea no són setze països, són vint-i-vuit. *(Veus de fons.)* Primer cop que s'ha equivocat.

I, segon, tant la Comissió Prodi, com la Comissió Barroso, com la Comissió Juncker han deixat ben clar que una regió que es separa d'un estat passa a ser un tercer estat per a la Unió Europea.

(Algú diu: «Molt bé!» Sara Vilà Galan demana per parlar.)

Senyora Vilà...

Sara Vilà Galan

Votacions separades, presidenta.

La presidenta

Sí?

Sara Vilà Galan

Dels punts 2, 3 i 5.

La presidenta

Dos, 3 i 5. Es poden votar conjuntament o cada un per separat?

Sara Vilà Galan

Es poden votar conjuntament.

La presidenta

Perfecte. Gràcies.

(Ferran Pedret i Santos demana per parlar.) Senyor Pedret?

Ferran Pedret i Santos

Presidenta, per demanar votació separada i per al·lusions.

La presidenta

Em diu les votacions?

Ferran Pedret i Santos

Sí, els punts 1, 2 i 3, que podrien ser en un bloc, separat de la resta.

I per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

Senyor Solé, jo no sé si n'hem de dir «excés d'optimisme», «fer volar coloms» o «wishful thinking». Ja que hem parlat de Grècia, també, en aquesta ocasió, li respondré amb un clàssic: aquells a qui els déus volen perdre, primer els enceguen.

(Jordi Solé i Ferrando demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Solé...

Jordi Solé i Ferrando

Sí; per al·lusions, també.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Solé i Ferrando

Senyor Milián... *(Remor de veus.)* Senyor Milián, gràcies per il·lustrar...

La presidenta

Un moment..., un moment, senyor Solé, perquè no...

Jordi Solé i Ferrando

Ja?

La presidenta

...no se sent. Un moment. *(Pausa.)* Ja.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies per il·lustrar-me sobre el fet que a la Unió Europea hi ha vint-i-vuit estats membres. Li asseguro que ja ho tenia present. Jo li parlava dels setze estats membres que vostè ha dit que havien signat una declaració sobre la integritat territorial, que, a més a més, és un concepte que vostès fan servir de manera fallaç, com ja he explicat des de la tribuna.

I, en qualsevol cas, escoltin, no sé si la referència als déus grecs i la fúria grega té molt a veure amb la moció que estem a punt de votar, però el que sí que té molt a veure és el concepte de democràcia, que també és un concepte d'arrel, diguem-ne, grega, i que vol dir el poder del poble, i al final el que ha d'acabar comptant és això, a l'hora de si volem estar o no estar en un lloc de manera lliure i de manera absolutament democràtica.

(Veus de «Molt bé!» Alguns aplaudiments. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Per demanar votació separada dels números 5, 6 i 7, i els poden votar conjuntament.

La presidenta

Molt bé. Doncs començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor, 44 en contra i 3 abstencions.

Votarem ara conjuntament el 2 i el 3 –2 i 3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 68 vots a favor, 45 en contra i 15 abstencions.

Votarem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 87 vots a favor, 17 en contra i 23 abstencions.

Votem ara els punts 6 i 7, conjuntament.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 100 vots a favor, 17 en contra i 11 abstencions.

I votem finalment el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor, 25 en contra i 3 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i deu minuts.